НОРА РОБЪРТС
СКРИТИ ТАЙНИ

Част 5 от „Сестрите Калхун“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Не бе от хората, които поемат рискове. Винаги се уверяваше, че е направила една стъпка, преди да поеме следващата. Това бе в характера й или поне бе станало част от характера й през последните десет години. Беше си наложила да се превърне в практичен и предпазлив човек. Меган О’Райли бе жена, която вечер проверяваше по два пъти дали е заключила вратите.

Преди да се качи на полета от Оклахома за Мейн, тя внимателно прибра необходимото в ръчния багаж, както своя, така и на сина си, а преди това бе уредила да прекарат останалите им вещи. Бе глупаво, мислеше си Меган, да губи време, като чака проверката на багажа.

Преместването на изток не бе импулсивно решение. Беше си го повтаряла десетки пъти през последните шест месеца. Тази стъпка щеше да бъде от полза не само за нея, но и за Кевин. Едва ли щеше да им бъде трудно да се приспособят, мислеше Меган, докато гледаше към място то до прозореца, където синът й се унасяше бавно. Част от роднините им живееха в Бар Харбър и Кевин не бе на себе си от нетърпение още откакто му каза, че мисли да се преместят близо до вуйчо му. А също и братовчедите, напомни си тя. От първия път, когато двамата с Кевин ходиха в Мейн за сватбата на брат й с Аманда Калхун, се бяха родили четири бебета.

Не откъсваше поглед от заспалото малко момченце. Вече не толкова малко, поправи се тя. Беше почти на девет. Щеше да му се отрази добре да се почувства част от голямо семейство. Рода Калхун раздаваха с щедра готовност обичта си.

Никога нямаше да забрави как я посрещна Сузана Калхун Дюмонт, сега вече Брадфорд, миналата година. Макар и да знаеше, че Меган бе била любовница на съпруга й точно преди сватбата им и че бе родила на Бакстър Дюмонт дете. Сузана я бе приела с топлота и готовност.

Но пък Меган бе много нетипичен пример за класическата „друга жена“. Докато траеше връзката й с Бакстър, тя дори не бе

подозирала за съществуването на Сузана. По онова време бе само на седемнадесет, наивна, готова да повярва на обещанията и клетвите за вечна любов. Не, тогава не бе имала никаква представа, че Бакс е бил сгоден за Сузана Калхун.

Когато се роди детето на Бакстър, той бе заминал на меден месец. Така и не пожела да види сина, който Меган О'Райли му бе родила, нито пък го бе признал за свой.

Години по-късно, когато съдбата събра брата на Меган, Слоун, със сестрата на Сузана, Аманда, историята излезе наяве.

И ето че сега капризната съдба изпращаше Меган и сина й да живеят в къщата, в която бяха израснали Сузана и сестрите й. Кевин щеше да има близки роднини — неговите полубрат и полусестра, множество братовчеди и цяла къща, пълна с лели и чичовци. А къщата бе невероятна.

Кулите, каза си младата жена. Великолепната старинна каменна сграда, която Кевин все още наричаше замък. Зачуди се какъв ли щеше да бъде животът им там. Вече бяха успели да приключат с ремонта на Кулите и голяма част от къщата бе превърната в хотел. Един от веригата „Сейнт Джеймс“, напомни си замислено тя, създадена от Трентън Сейнт Джеймс III, женен за най-младата от сестрите Калхун, Катрин.

Хотелите „Сейнт Джеймс“ бяха известни по цял свят с високото качество, което предлагаха, и неповторимата класа. Предложението, което получи, да постъпи на работа в компанията като счетоводителка, бе толкова добро, че не можа да му устои, въпреки че дълго премисля и преценява.

Освен това гореше от желание да се види с брат си, Слоун, да побъбри с останалата част от семейството и отново да се порадва на Кулите.

Глупаво бе да се чувства нервна, каза си Меган. Преместването наистина бе практично решение, напълно логично. Новопридобитите й умения на експерт счетоводител бяха успели да поизместят натрупалите се разочарования и въпреки че парите никога не бяха представлявали проблем, новата заплата повдигаше самочувствието и.

Най-важното бе, че щеше да има повече време за Кевин.

Когато обявиха, че самолетът се подготвя за кацане, тя се пресегна и погали косата на сина си. Черните му сънени очи веднага се

отвориха.

— Пристигнахме ли вече?

— Почти. Изправи седалката. Погледни, вижда се заливът.

— Нали ще излизаме с лодка? — Ако не беше сънен, щеше да се сети, че бе прекалено голям, за да подскача така възбудено на седалката. Ала той тръпнеше, притиснал развълнуваното си лице към стъклото. — Виж китовете. Ще взимаме лодката на новия татко на Алекс.

От самата мисъл да излезе на плаване стомахът й се обърна, но Меган се усмихна смело.

— На всяка цена.

— Наистина ли ще живеем в замъка? — Обърна се към нея, нейното красиво момченце със златна кожа и разбъркани черни коси.

— Ти ще си в старата стая на Алекс.

— Да знаеш, че има призраци — усмихна се Кевин и в устата му зейнаха дупките, където бяха млечните зъби.

— Така казват всички. Ала те са добри.

— Може не всички да се добри. — Поне той се надяваше да е така. — Алекс разправя, че са много и понякога стенат и пищят. Миналата година някакъв човек паднал през прозореца на кулата и си счупил всичките кости на скалите.

Тя потръпна, защото знаеше, че част от казаното бе истина. Изумрудите на семейство Калхун, открити миналата година, бяха привлекли интереса не само на романтици и любители на легендите. Бяха привлекли и крадец, и убиец.

— Това е минало. Кевин. Сега Кулите са много сигурно място.

— Да-а-а. — Само че той бе момче и се надяваше да има поне малко опасности.

Още едно момченце замисляше приключения и лудории. Имаше чувството, че чака брат си вече цяла вечност на този терминал. Алекс стискаше с едната си ръка дланта на мама, а с другата — Джени, защото, както мама му бе казала, той бе най-големият и трябваше да пази сестричката си.

Майка му държеше бебето, новото му братче. Алекс нямаше търпение да се похвали с него.

— Защо ги няма още?

— Защото трябва време, докато хората слязат от самолета и стигнат до изхода.

— Защо му се казва „изход“? — полюбопитства Джени. — По нищо не прилича на изход.

— Защото навремето е имало врати и името просто се е запазило. — Това бе най-доброто обяснение, което Сузана успя да измисли, след изтощителния половин час, прекаран на летището с трите деца.

В този момент бебето започна да гука и тя се усмихна.

— Виж, мамо! Ето ги.

Преди още Сузана да успее да отговори, Алекс се втурна напред към Кевин, а Джени го последва на мига. Тя се сви от притеснение, докато двамата се промушваха сред пътниците, а след това вдигна ръка, за да помаха на Меган.

— Здрасти! — Алекс, инструктиран от майка си как се постъпва, когато посрещаш някого на летището, услужливо пое ръчния багаж на Кевин. — Аз трябва да го взема, защото ние ви посрещаме. — Малко се притесни, защото макар и майка му все да повтаряше, че расте бързо като бурен, Кевин бе по-висок.

— Все още ли имате форта?

— Да, онзи, в голямата къща — довери Алекс. — А имаме и нов, във вилата. Сега живеем във вилата.

— С татко ни — пригласяше Джени. — Имаме си нови имена, нали се сещаш. Той може да прави всичко и сега си имам нова спалня.

— И розови пердета — подигра й се Алекс.

Усетила, че всеки момент между дребосъците ще се разрази свада, Сузана пристъпи между двете си деца.

— Как беше полетът? — Наведе се, целуна Кевин, а след това се изправи, за да целуне и Меган.

— Нормално, благодаря. — Меган нямаше представа как да реагира на естествената проява на обич на Сузана. Все още, имаше моменти, когато й се искаше да изкрещи:

Та аз съм спала с мъжа ти. Нима не разбираш? Тогава може и да не ти е бил още съпруг, а аз да не съм имала понятие, че ще ти стане, но фактите са си факти. — Малко закъсняхме — отвърна тя. — Надявам се, че не ни чакате отдавна.

— От часове — отвърна Алекс.

— Половин час — поправи го през смях майка му. — Ами останалата част от багажа ви?

— Изпратих го. Засега е само това. — Меган потупа сака за костюми. Не можа да се сдържи и надникна към ококореното бебе в ръцете на Сузана. Той бе розов, с нежна гладка кожа, тъмносините очи на новородено и гъста лъскава черна коса. Усети как по лицето й се разлива глупавата усмивка, характерна за всички възрастни, когато видят бебе, а малкият размаха юмруче под носа й. — Боже, колко е красив. И мъничък.

— Вече е на три седмици — заяви надуто Алекс. — И се казва Крисчън.

— Това е било името на прадядо ни — обясни Джени. Имаме си и нови братовчеди. Бианка и Кордилия — ама всички й казват Дилия — и Итън.

Алекс вдигна очи нагоре.

— Само бебета.

— Много е сладък — реши Кевин, след като го огледа добре. — Нали е и мой брат?

— Разбира се — отвърна спонтанно Сузана, преди Меган да измисли какво да каже. — Май вече имаш огромно семейство.

Кевин я погледна срамежливо и докосна предпазливо размаханото бебешко юмруче.

— Аз нямам нищо против.

Сузана се усмихна на Меган.

— Искаш ли да го подържиш?

В първия момент Меган се поколеба, ала не устоя.

— С удоволствие. — Гушна бебето, а Сузана пое сака с дрехите. — Мили Боже. — Не се сдържа и притисна лице към неговото. — Толкова бързо се забравя какви са мънички. А ти… — Докато вървяха към истинския изход, тя огледа Сузана. — Как е възможно да изглеждаш толкова добре, след като си родила само преди три седмици?

— Чул те Господ. Чувствам се като истинска дропла. Алекс, да не съм те видяла да тичаш.

— Същото важи и за теб, Кевин. А Слоун как приема бащинството? — полюбопитства Меган. — Много съжалявам, че не

дойдох, когато Манди роди, но докато продам къщата и уредя всичко за преместването, просто нямаше как.

— Разбира се. А Слоун е страхотен баща. Щеше да държи Дилия вързана на гърба си по двадесет и четири часа в денонощието, ако Аманда му позволяваше. Да знаеш само каква детска е направил за малките… Столчета край прозорците, скривалища, вграден гардероб за играчки. Дилия и Бианка спят заедно, когато Кейкей и Трент са в града — което се случва доста често, откакто заработи хотелът — а и Итън остава при тях.

— Чудесно е, че ще растат заедно. — Тя погледна Кевин, Алекс и Джени и си каза, че все още ги възприема като бебета.

Сузана отлично я разбираше.

— Именно. Много се радвам, че дойде, Меган. Все едно, че ще си имам още една сестра. — Забеляза как Меган спусна клепки. Все още не е готова, предположи Сузана и веднага промени темата. — Да знаеш само с какво удоволствие ще ти прехвърля счетоводството. Не само на хотела, но и на бизнеса с яхтите.

— Нямам търпение.

Сузана спря до един пикап и отключи вратите.

— Хайде, всички дребосъци да се накачулват — нареди тя на децата пое бебето от ръцете на Меган. — Дано все така да мислиш и след като погледнеш главната счетоводна книга. — С умели движения тя закопча предпазните колани на бебето. — Боя се, че Холт хич го няма като счетоводител. А пък Натаниъл…

— А, да. Холт си има партньор. Какво ми беше казал Слоун? Негов стар приятел.

— Холт и Натаниъл са израснали заедно на острова. Натаниъл се премести тук преди няколко месеца. Бил е в търговския флот. Готово, миличко. — Тя целуна бебето и огледа с нищо непропускащ орлов поглед останалите деца, за да е сигурна, че всички предпазни колани са закопчани. Затвори плъзгащите се врати, заобиколи отпред, а Меган се настани до нея. — Голяма работа е — продължи мило Сузана. — Веднага ще ти хареса.

Вече споменатата „голяма работа“ тъкмо приключваше огромния си обяд от пържено пиле, салата от картофи и лимонов кейк С доволна

въздишка той се оттласна от масата и огледа замечтано домакинята.

— Какво трябва да направя, за да те накарам да се омъжиш за мен, скъпа?

Тя се изкиска и махна с ръка.

— Нейт, как може да си такъв шегаджия.

— Кой каза, че се шегувам? — Изправи се, грабна ръката й и я нацелува. Тя винаги миришеше на жена — мека, невероятно, изумителна. Намигна й и продължи да изучава китката й с устни. — Знаеш, че съм луд но теб, Коко.

Кордилия Калхун Макпайк отново се изкиска от удоволствие и го погали по бузата.

— Луд си по готварските ми умения.

— И по тях също. — Той се усмихна широко, когато тя измъкна ръка, за да му налее кафе. Невероятна жена, помисли си Нейт. Висока, внушителна, неповторима. Не можеше да си обясни защо някой умен мъж досега не бе заел свободното място до вдовицата Макпайк. — И кого трябва да сразя тази седмица?

— След като отвориха хотела, вече не ми остава време за любовни авантюри. — Би въздъхнала при теза думи, ако не бе толкова доволна от живота си. Милите й момичета бяха женени и щастливи до една, имаха си и бебета. Тя вече се радваше на правнучета и правнучки, на мъжете на племенничките си, които глезеше, и най-важното, бе във възторг от новата си длъжност на главна готвачка в хотела „Кулите Сейнт Джеймс“. Предложи още кафе на Натаниъл, а когато забеляза, че гледа лакомо сладкиша, му отряза ново парче.

— Умееш да ми четеш мислите.

Този път Коко въздъхна. За нея нямаше нищо по-приятно от това, да наблюдава как един мъж поглъща с неприкрито удоволствие храната. А той бе страхотен мъж. Когато Натаниъл Фюри се върна в града, хората веднага го забелязаха Та кои би пропуснал такъв висок, мургав красавец? Не и Коко Макпайк. Особено пък след като имаше опушени сиви очи, трапчинка на брадата, прелестна златиста кожа и високи скули — да не говорим за удивителния му чар.

Черната тениска и джинсите подчертаваха атлетичното му здраво тяло с широки рамене, мускулестите ръце и източените бедра.

Освен това около него витаеше някаква тайнственост, имаше нещо екзотично. То не бе свързано само с вида му, въпреки че тъмните

му очи и чупливата махагонова грива си бяха истинска екзотика. Сигурно бе излъчването му, предположи тя, придобито покрай пътешествията из чужди непознати пристанища.

Ех, да беше двадесет години по-млада… Е, каза си Коко и приглади кестенявата са коса, може и десет.

Само че не беше млада и затова бе дала на Нейт мястото в сърцето си отделено за сина, който никога не бе имала. Бе твърдо решила да му намери подходяща съпруга и да се порадва, когато се задоми щастливо. Също като прекрасните й момичета.

Чувстваше, че бе лично отговорна за приключенията и последвалите бракове на четирите си племенници, и знаеше, че ще успее да стори същото и за Натаниъл.

— Снощи ти направих хороскоп — вметна небрежно тя и погледна яхнията, която бълбукаше, за да бъде готова за менюто тази вечер.

— Наистина ли? — Той хапна още кейк. Господи, тази жена готвеше невероятно.

— Навлизаш в нов етап от живота са, Нейт.

Беше видял прекалено много през живота си и не пренебрегваше нито хороскопите, нито пък другите неща. Затова й се усмихна.

— Тук си напълно права, Коко. Започвах нов бизнес, имам къща на брега, зарязах си моряшката торба.

— Не, този етап е доста по-личен. — Тя изви тънките си вежди. — Тук ясно личи намесата на Венера.

Нейт веднага се ухили.

— Значи ще се ожениш за мен?

Коко размаха пръст.

— Тези думи ще ги кажеш на някоя, при това напълно сериозно, още преди края на лятото. В интерес на истината, видях, че се влюбваш два пъти. Само че не знам какво означава това. — Челото и се смръщи умислено — Стори ми се, че нямаш особено голям избор, въпреки че се появи някаква външна намеса. Може би дори опасности.

— Всеки мъж, който си падне по две жени, сам си търси белята. — Поне за момента Натаниъл беше доволен, че в живота му нямаше жени. Те винаги таяха очаквания, който нямаха нищо общо с неговите. — А при положение, че сърцето ми ти принадлежи… — Той се приближи до печката и я целуна по бузата.

Торнадото влетя без предупреждение. Вратата на кухнята се отвори с трясък и нахлуха три виещи вихрушки.

— Лельо Коко! Дойдоха!

— Мили Боже. — Тя притисна с ръка препускащото си сърце. — Алекс, скъси ми живота с цяла една година. — Независимо от казаното. Коко се усмихна на черноокото момче до него. — Нима е възможно ти да си Кевин? Колко много си пораснал! Няма ли да целунеш леля Коко?

— Да, госпожо. — Той издаде послушно устни, макар и все още изпълнен с колебание.

Веднага бе притиснат до топлите й гърди и вдъхна приятния домашен аромат. Това успокой донякъде напрегнатостта му.

— Толкова се радвам, че дойдохте. — Очите на Коко се напълниха със сълзи. — Сега вече цялото семейство е заедно. Кевин, това е господин Фюри. Нейт, праплеменникът ми.

Натаниъл знаеше историята за онзи боклук Бакстър Дюмонт, който излъгал невинно момиче и тя забременяла малко преди той да се ожени за Сузана. Момченцето го гледаше, силно притеснено и сдържано. Натаниъл разбра, че малкият също знае историята, поне част от нея.

— Добре дошъл в Бар Харбър. — Той подаде ръка, а Кевин възпитано я пое.

— Нейт и баща ми държат яхтите и всичко там. — На Алекс му бе необходимо още време, за да свикне да казва „баща ми“. — Кевин много иска да види китовете — обясни той на Натаниъл. — Идва от Оклахома и там нямат такива неща. Те изобщо нямат и вода.

— Има малко. — Кевин машинално защити родния си щат. — Имаме и каубои — добави той, за да затапи Алекс. — А пък вие си нямате.

— Ъ-хъ. — Това беше Джени. — Аз пък си имам каубойски костюм.

— Само че той е момичешки — поправи я Алекс. — И не е същото, защото си момиче.

— Не е момичешки.

— Момичешки е.

Очите й се присвиха в опасно предизвикателство.

— Не е.

— Радвам се да видя, че всичко тук е нормално. — Сузана влезе и погледна предупредително и двете си деца. — Здравей, Нейт. Не очаквах да те заваря тук.

— Излезе ми късмета. — Той прегърна Коко през раменете. — Прекарах цял час с моята дама.

— Пак ли флиртуваш с леля Коко? — Сузана веднага забеляза, че погледът му бе насочен другаде. Спомни си това изражение от първия път, когато се запозна с него. Очите му преценяваха и преосмисляха. Тя веднага хвана Меган за ръката. — Меган О'Райли, Натаниъл Фюри, партньорът на Холт и последното завоевание на леля Коко.

— Приятно ми е. — Меган усети, че е уморена. Сигурно, щом този поглед успя да я притесни. Веднага извърна очи, може би прекалено бързо и нелюбезно, и се усмихна на Коко. — Изглеждаш прекрасно.

— Боже, дори не съм си махнала престилката. И не съм си освежила грима. — Коко я прегърна силно и топло. — Какво да ви направя? Сигурно сте изморени след полета.

— Малко.

— Занесохме горе багажа, а Крисчън го оставих в детската. — Докато Сузана настаняваше децата на масата, Натаниъл огледа Меган О'Райли по-подробно.

Хладна като бриза над Атлантика, прецени той. Малко притеснена и смутена в момента, продължаваше мъжът, ала твърдо решена да не го показва. Кожата с цвят на праскова и русата коса на вълни веднага привличаха погледа.

По принцип Натаниъл предпочиташе мургави знойни жени, но имаше какво да се каже и за тази златна красота. Очите й бяха сини, точно като цвета на морето в някоя тиха утрин. Устата издаваше инатливост, забеляза той, въпреки че цялото й изражение се смекчаваше, щом се усмихнеше на сина си.

Доста кльощава, продължаваше огледа Нейт, докато допиваше кафето. Имаше нужда от готварските умения на Коко, за да се поналее. Може пък да изглеждаше толкова слаба заради строгата кройка на сакото и панталона.

Усетила, че я оглеждат. Меган се насили да продължи разговора с Коко и останалите. От години бе свикнала да я заглеждат, още от

времето, когато бе млада, неомъжена и бременна от съпруга на друга жена.

Много добре съзнаваше как мъжете приемат положението й на самотна майка, как предполагат, че е лесна плячка. Ала освен това знаеше отлично как да се отърве от тях. Срещна погледа на Натаниъл с ледено обезкуражаващо спокойствие. Той не извърна очи, както биха сторили повечето мъже, напротив, продължи да я оглежда, без да трепне, докато тя стисна разочаровано зъби.

Добър ход, каза си Нейт. Може и да е кльощава, но има хъс. Ухили се, вдигна чашата с кафето в мълчалив тост, а след това се обърна към Коко.

— Трябва да тръгвам, имам обиколка. Благодаря ти за обяда, Коко.

— Да не забравиш вечерята. Цялото семейство ще се събере. В осем.

Той върна погледа си към Меган.

— Не бих пропуснал за нищо на света.

— Гледай да не пропуснеш. — Коко погледна часовника си и затвори очи. — Къде е този човек? Отново закъснява.

— Холандеца ли?

— Че кой друг? Изпатих го в месарницата преди цели два часа.

Натаниъл сви рамене. Бившият му корабен другар, новият помощник главен готвач на Кулите, си имаше свой начин за разпределяне на времето.

— Ако го мерна някъде на дока, ще ти го изпратя.

— Целуни ме за довиждане — настоя Джени и остана възхитена, когато той я вдигна на ръце.

— Ти си най-прекрасният каубой на острова — прошепна Нейт в ухото й. Джени погледна победоносно брат си, когато отново бе на земята. — Кажи ми, когато си готов за плаване — обърна се към Кевин той. — Беше ми приятно, госпожо О’Райли.

— Нейт е моряк — обяви важно Джени, когато Натаниъл излезе небрежно. — Бил е навсякъде и е правил почти всичко.

Меган не се усъмни нито за момент.

В Кулите имаше безкрайно много промени, въпреки че семейните стаи на първите два етажа, както и източното крило, си бяха същите. Трент Сейнт Джеймс с брата на Меган, Слоун, архитект, бяха съсредоточили по-голямата част от времето и енергията си, за да преобразят десетте апартамента в западното крило, както и трапезарията за гости и западната кула. Тази част сега бе хотелът.

По време на кратката обиколка Меган забеляза, че нито времето, пито усилията, положени за промените, са били пропилени.

Слоун бе запазил оригиналната идея и сградата приличаше на истински замък, високите тавани и витите стълби бяха останали, нямате камина, която да не работи, а вертикалните колони, разделящи крилата на прозорците, както и високите остъклени врати към терасите, бяха обновени.

Фоайето пред рецепцията бе просторно, украсено и подредено с антики, а в множеството кътчета с дивани гостите можеха да се насладят на гледката в дъждовни и ветровити дни. И заливът, и скалите, и невероятната градина на изключителните градинари на Сузана бяха прелестни и привличаха гостите да се разходят по терасите и балконите.

Когато Аманда, като управител на хотела, пое задачата да разведе Меган, тя обясни че всеки апартамент е различен. В Кулите бяха трупани стари мебели, снимки и произведения на изкуството години наред. Преди Трент да започне да инвестира парите на Сейнт Джеймс, те не бяха продадени и сега красяха апартаментите на гостите.

Някои бяха на две нива, стълбите в стил ар деко, някои стени с дървена ламперия и копринени тапети. Имаше френски килими, старини стенни гоблени. Във всеки апартамент бе оставено по нещо, което да буди интерес към легендата за изумрудите на семейство Калхун, и към жената, която ги бе притежавала.

Самите изумруди, открити след трудно и опасно издирване — някои твърдяха, че било станало с помощта на духа на Бианка Калхун и Крисчън Брадфорд, художникът който бил влюбен и нея — бяха поставени в стъклено сандъче на партера. Над сандъчето бе закачен портрет на Бианка, рисуван от Крисчън преди повече от осемдесет години.

— Прекрасни са — прошепна Меган. — Невероятни. — Редиците тревистозелени изумруди и бели диаманти сякаш пулсираха

като живи.

— Някой ден ще спра край тях, ще ги погледна — призна Аманда — и ще си припомня какво преживяхме, за да ги открием. Бианка се е опитвала да ги използва, за да избяга с децата си при Крисчън. Това ме натъжава, ала ми се струва правилно, че ги поставихме тук, под нейния портрет.

— Разбира се, че е правилно… — Меган усещаше притегателната им сила дори и през стъклото. — Само че не е ли опасно да ги държите тук?

— Холт се погрижи за безопасността им. Сега, след като в семейството имаме бивше ченге, да знаеш, че нищо не е оставено на случайността. Стъклото е бронирано. — Аманда почука с пръст. — И е вързано към някакъв изключително чувствителен датчик. — Аманда погледна часовника си и прецени, че й остават още петнадесет минути, преди да се върне към задълженията си на управител. — Надявам се апартамента да ти е харесал. Промените на семейните покои бяха само повърхностни.

— Всичко е чудесно. — Истината бе, че Меган се чувстваше по-спокойно, като забелязваше пукнатини по мазилката и чворове по первазите. Така бе по-естествено. — Кевин вече си мисли, че е в рая. Излязоха навън с Алекс и Джени, за да поиграят с кутрето.

— Нашият Фред и Сади на Холт са щастливите родители. — Аманда отметна назад богатата си грива. — Осем кученца.

— Както Алекс каза, всички имат бебета. А вашата Дилия е прелестна.

— Нали? — Майчина гордост проблесна в очите на Аманда. — Не мога да повярвам колко бързо расте. Трябваше да дойдеш преди около шест месеца. И четирите бяхме като балони. — Тя се разсмя и протегна напред ръце, за да покаже. — Клатехме се като патици А мъжете се надуваха. Знаеш ли, че се хващаха на бас коя от двете ни с Лайла ще роди първа. Тя ме би с два дни. И след като бе заложила двадесетачка на себе си, още съжалява, че не е дала повече. За пръв път, откакто я познавам, се беше разбързала. Нейната Бианка е също много красива. Докато бях в детската се беше събудила и вдигаше гюрултия, за да й обърне някой внимание. Бавачката няма време дъх да си поеме.

— Госпожа Белоуз умее с всичко да се справя.

— Всъщност не си мислех за бебетата, а за Макс. — Усмихна се, сетила се как веднъж таткото на Бианка се втурнал вътре, зарязал новия си роман и пишещата машина, за да вземе дъщеря си от креватчето.

— Толкова е добричък.

— Кой е добричкият? — Слоун влезе в стаята и веднага сграбчи сестра си.

— Не ставаше въпрос за теб, О'Райли — измърмори Аманда, забелязала как целият се размекна, докато прегръщаше Меган.

— Пристигна, значи. — Завъртя я във въздуха. — Толкова се радвам, че си тук, Мег.

— И аз. — Усети как очите й се наливат със сълзи и ги стисна. — Татенце.

Той се разсмя, пусна я на пода и със свободната си ръка прегърна жена си.

— Успя ли да я видиш?

Меган се престори на неразбрала.

— Кого?

— Моето момиченце. Моята Дилия.

— А, нея ли? — Меган сви рамене, разкиска се, а след това целуна Слоун по нацупените устни. — Не само че я видях, ами я подържах, подуших я и реших, че ще я глезя винаги, когато имам случай. Прелестна е, Слоун. Толкова прилича на Аманда.

— Много, нали. — Той целуна жена си. — Освен че има моята брадичка.

— Това е брадичката на семейство Калхун — заяви Аманда.

— Не, цялата е О'Райли. И като говорим за О'Райли — продължи той, преди Аманда да бе възроптала, — къде е Кевин?

— Някъде навън. Май трябва да го прибера. Още не сме си оправили багажа.

— Ще дойдем с теб — каза Слоун.

— Вие вървете. Аз имам работа. — Едва изрекла тези думи и телефонът на махагоновата масичка звънна. — Почивката свърши. Ще се видим на вечеря, Меган. — Наведе се и отново целуна Слоун. — И с тебе ще се видим, О'Райли.

— М-м-м… — Слоун въздъхна доволно, докато наблюдаваше как жена му се отдалечава. — Умирам да гледам как тази жена буквално

изяжда крачките.

— Гледаш я така, както беше и преди година, на сватбата. — Меган го хвана под ръка, докато минаваха покрай рецепцията, за да излязат на терасата със стълбите. — Много добре.

— Тя е… — Той се опита да намери дума, ала след това реши да каже истината направо. — Всичко. Иска ми се и ти да си толкова щастлива, Меган.

— Щастлива съм. — Бризът заигра в косата й. Довя детски смях. — Само като те слушам, съм щастлива. Радвам се, че съм тук. — Слязоха по стълбите и завиха на запад. — Трябва обаче да си призная, че съм малко нервна. Това е голяма крачка за мен. — Забеляза сина си, покатерил се на върха на форта в двора, вдигнал победоносно ръце. — За него ще бъде чудесно тук.

— А за теб?

— И за мен. — Тя се подпря на брат си — Мама и татко ще ми липсват, но те все повтаряха, че след като ще сме тук и двамата, ще имат двойно повече причини, за да идват — Издуха косата от лицето си, а Кевин продължаваше да се прави на защитник на форта, решен да не допуска горе врага в лицето на Алекс и Джени. — Той трябва да опознае останалата част от семейството. А аз… Аз имам нужда от промяна. Що се отнася до това… — Меган отново се обърна към Слоун — Помолих Аманда да ме разведе и да ми обясни за работата.

— А тя ти каза, че поне една седмица няма да се занимава с теб.

— Нещо такова.

— На последното семейно събиране решихме да те оставим за около седмица, за да свикнеш и да се настаниш, преда отново да превиеш гръб.

— Нямам нужда от цяла седмица. Само…

— Знам, знам. Ще тръгнеш да се състезаваш с Аманда за короната на най-ефективната. Само че имаш заповед да почиваш една седмица.

Тя повдигна едната си вежда.

— И кой раздава заповедите тук?

— Всички — ухили се Слоун. — Затова е толкова интересно.

Замислена, Меган зарея поглед към морето. Небето бе безупречно чисто, усещаше се лекият летен бриз. От мястото на

стената се виждаха малките островчета, пръснати като диаманти сред искрящите води.

Един напълно различен свят, каза си тя, нямаше нищо общо с равнините и прериите у дома. Различен живот и за нея, и за сина й.

Цяла седмица. Ще могат да си починат, да разгледат спокойно, ще отидат с Кевин на екскурзия. Голямо изкушение, наистина. Ала това не бе никак отговорно.

— Искам да си заема мястото.

— И това ще стане, повярвай ми. — Той погледна към морето, откъдето се понесе сирената на някаква лодка. — Тази е на Холт и Нейт — каза й Слоун и посочи дълга яхта, проблясваща там, долу. — „Мореплавател“. Води туристите да наблюдават китовете. — Всички деца бяха успели да се накачулят на форта и махаха към лодката. Когато сирената зазвуча отново, те я приветстваха в един глас. — На вечеря ще се запознаеш с Нейт — започна Слоун.

— Вече се запознах с нето.

— Сигурно е флиртувал с Коко, за да си изпроси обяда.

— Май беше точно така.

Слоун поклати глава.

— Този човек няма спиране, като започне да яде, от мен да знаеш. Ти какво ще кажеш?

— Нищо не мога да кажа — измърмори Меган. — Стори ми се доста грубоват.

— Ще свикнеш с него. Сега е част от семейството.

Тя издаде някакъв неопределен звук. Може и така да беше, но определено нямаше да е част от нейното семейство.

ВТОРА ГЛАВА

За Коко Нилс Ван Хорт бе изключително неприятен мъж. Той не търпеше напълно заслужената критика, нито дори най-добрите предложения за промяна, не понасяше нищо. Господ й бе свидетел, че опита да се държи любезно, защото бе част от персонала на Кулите и защото бе дългогодишен скъп приятел на Натаниъл.

Само че този тип бе като трън в очите й, като досадна песъчинка, попаднала в удобната пантофка на искреното й задоволство.

На първо място бе огромен мъж.

Кухнята на хотела бе толкова подредена и спретната. Двамата със Стоун заедно бяха дизайна, така че разположението и оборудването да са й не само по вкуса, а също така и удобни. Обожаваше и огромната фурна, и малката, и микровълновата печка, и блясъка на неръждаема стомана, и искрящо белите плотове и рафтове, както и безшумната съдомиялна. Обичаше мириса на готвена храна, бръмченето на абсорбаторите, лъснатия до блясък теракотен под.

Но ето, че се появи Ван Хорн — или Холандеца, както го наричаха — истински слон в стъкларски магазин с огромни мощни рамене, ръце като дирецi, целите изрисувани с татуировки. Отказа да си слага спретнатата бяла престилка с елегантен син надпис, която тя бе поръчала, и вместо това се появяваше с навити ръкави и продрани джинси, вързани на кръста с въже.

Прошарената му коса бе пристегната на опашка, а обикновено намръщеното му лице бе едро, около очите като гъста паяжина се виждаха множество бръчки. Носът му, чупен няколко пъти в разпри, с които той толкова обичаше да се хвали, бе широк и крив. Кожата му бе кафява и износена като на старо седло.

А пък езикът… Е, Коко не се смяташе за някоя префинена моралистка, ала все пак беше дама.

Поне можеше да готви. Това бе единственото качество, което този грубиян притежаваше. Докато Холандеца се трудеше над печката, тя наглеждаше останалите готвачи. Специалитетите за тази вечер бяха

типичната за Нова Англия рибена яхния и пълнена пъстърва по френски. Всичко и се стори съвсем наред.

— Господин Ван Хорн — започна Коко с глас, който винаги го принуждаваше да изпъва гръб. — Вие отговаряте за всичко тук, докато съм долу. Не предвиждам да възникнат проблеми, но ако все пак има нещо, ще бъда в трапезарията със семейството.

Той я погледна пренебрежително и подигравателно през рамо. Женската се бе наконтила тази вечер, все едно, че щеше да ходи я на опера, я на нещо такова. Червена коприна и перли. Прииска му се да изсумти, ала гнусният й парфюм щеше да му развали удоволствието от аромата на ориз с къри.

— Готвил съм на триста мъже — каза Холандеца с продрания си груб глас. — Мога да се оправя с двайсетина смотани туристи.

— Говорите за нашите гости — изсъска тя през зъби. — Те може и да се окажат по-придирчиви от моряците, дето няма къде да мръднат от ръждясалия кораб.

Един от сервитьорите влетя с вече използвани чинии. Очите на Холандеца се спряха на чиния с нелоялен ордьовър. На неговия кораб мъжете омитаха всичко от чинните.

— Тъпаците да не би да не са гладни?

— Господин Ван Хорн. — Коко пое дълбоко въздух през носа си. — Не си позволявайте да излизате от кухнята. Няма да позволя отново да влизате в ресторанта и да упреквате гостите заради навиците им на хранене. Ако обичате, подредете по-добре тази салата — обърна се тя към един от готвачите и пое към вратата.

— Хич не ги понасям такива надути кокони — измърмори Холандеца. Ако не беше заради Нейт, каза си кисело той, Холандеца Ван Хорн нямаше да се примири да приема заповеди от една проклета дама.

Натаниъл не споделяше презрението, което старият му другар от флота таеше към жените. Той просто ги харесваше. Беше му приятно да преценява как изглеждат, обичаше миризмата им, гласовете им и бе повече от доволен да седне в семейния хол с шест от най-красивите жени, които бе имал удоволствието някога да познава.

Жените от семейство Калхун бяха истинско удоволствие за него. Сузана с топлите очи. Лайла с ненатрапчивото сексуално излъчване, рязката ефективност на Аманда, дръзката усмивка на Кейкей, да не говорим пък за женствеността и елегантността на Коко.

Те превръщаха Кулите в малко кътче от рая на Натаниъл. А пък шестата жена… Нейт отпи от уискито с вода и се загледа в Меган О'Райли. Ето това парче щеше да се окаже пълно с изненади. По красота не отстъпваше на зашеметяващите представителки на семейство Калхун. А гласът, с този мек акцент от Оклахома, й придаваше чар. Единственото, което й липсваше, бе топлотата, която се излъчваше от останалите представителки на слабия пол в стаята.

Все още не бе успял да прецени дали бе студена по природа, или просто срамежлива. И в единия, и в другия случай тя бе опасна работа. Как да прецени дали е студена, или срамежлива в стая, пълна със засмени хора, гукащи бебета и боричкащи се деца.

В момента бе прегърнал една от любимите си женички. Джени подскачаше на коляното му и го заливаше с въпроси.

— Ти ще се ожениш ли за леля Коко?

— Тя не ме иска.

— Аз обаче те искам. — Джени му отправи слънчева усмивка, един все още неуверен опит да разбие нечие сърце с липсващото зъбче отпред. — Можем да се оженим в градината, също като мама и тати. Тогава ще можеш да живееш с нас.

— Отдавна не съм получавал толкова примамливо предложение. — Той погали с мазолестия си пръст детската бузка.

— Само че ще трябва да ме чакаш, докато порасна.

— Едно от най-разумните неща е да караш мъжете да чакат. — Това беше Лайла, отпуснала се удобно на канапето, склонила глава на рамото на съпруга си, прегърнала бебето. — Джени, не му позволявай да те кара да бързаш. По-добре по-бавно.

— Тя сама ще разбере — отбеляза Аманда. — Лайла цял живот се учи как да не бърза.

— Още не съм готов да си дам момичето. — Холт пое Джени. — Още по-малко на този разюздан моряк.

— Поне съм по-добър навигатор от теб, Брадфорд.

— Как ли пък не. — Алекс скочи да защити семейната чест. — Татко плава най-добре. По-добър е от всички. Дори когато лошите

стреляха по него. — Решен да не отстъпва, Алекс прегърна крака на Холт. — Него дори го раниха. Има и дупка от куршум.

Холт се ухили към приятеля си.

— Ще трябва и ти да си намериш такава армия адвокатчета.

— А теб някога прострелвали ли са те? — полюбопитства Алекс.

— Не мога да се похваля. — Натаниъл разклати уискито. — Имаше обаче един грък на Корфу, който искаше да ми пререже гърлото.

Очите на Алекс се разшириха. Както бе седнал на килима, Кевин се примъкна по-наблизо.

— Наистина ли?

Алекс се надигна, за да провери дали има белези от нож. Знаеше, че Натаниъл има татуировка с огнедишащ дракон на рамото, но тази работа бе супер.

— А ти наръга ли го?

— Не. — Мъжът улови недоверчивия поглед на Меган, пълен с неодобрение. — Той пропусна и ме намушка в рамото, а Холандеца го повали, като го фрасна с бутилка узо.

Невероятно впечатлениям Кевин се примъкна още по-близо.

— А имаш ли белег?

— Имам, разбира се.

Аманда перна Натаниъл през ръката, преди да започне да разкопчава ризата си.

— Я престани, че всички мъже тук ще започнат да се разсъбличат, за да си показват белезите. Слоун се гордее особено много с белега от бодлива тел.

— Че той ми е красавец — съгласи се Слоун. — На Мег е още по-хубав.

— Млъквай, Слоун.

— Че защо, не може ли човек да се похвали с единствената си сестра? — Слоун не криеше, че се забавлява, когато я прегърна през раменете. — Тя беше на дванадесет — едно твърдоглаво малко изчадие. Имахме страхотен жребец, почти толкова твърдоглав като нея. Мег взела, че го извела един ден, убедена, че сама ще успее да го обязди. Е, успяла да се задържи отгоре му почти километър, преди той да я хвърли от гърба си.

— Не ме хвърли от гърба си. Юздата се скъса.

— И тогава така твърдеше. — Слоун лекичко я стисна. — Истината е, че конят я бе хвърлил върху оградата от бодлива тел. Озовала се отгоре по дупе. Доколкото си спомням, цели шест седмици не можа да седнеш.

— Седмиците бяха две — каза тя и сви устни.

— Да знаете с какъв белег се сдоби. — Слоун я плесна лекичко по дупето.

— Нямам нищо против да го видя — каза тихо Натаниъл и си спечели любопитния поглед на Сузана.

— Най-добре да приспя Крисчън, преди да седнем да вечеряме.

— Добра идея. — Кейкей пое Итън от Трент, защото бебето започваше да нервничи. — Има ли гладни?

— Аз със сигурност. — Лайла се надигна.

Меган се загледа след майките с бебетата, упътили се към детската стая, и се учуди, когато усети леко бодване на завист. Странно, дори не се бе замисляла да има други деца, докато не се озова тук сред цялото това множество.

— Извинете, че закъснях. — Коко влезе царствено в стаята и приглади косата си — Имах малък проблем в кухнята.

Натаниъл веднага позна причината за разочарованието й по погледа, ала сдържа напиращата усмивка.

— Пак ли те ядосва Холандеца, скъпа?

— Ами… — Тя не обичаше да се оплаква — Просто имаме различна представа за това, как трябва да се вършат нещата. Бог да те благослови, Трент — продължи Коко когато той й подаде чаша. — Боже, къде ми е главата. Забравих сандвичите за ордьовъра.

— Аз ще ги донеса — предложи Макс, надигна се от канапето и се отправи към семейната кухня.

— Благодаря ти, скъпи. Сега… — Тя пое ръката на Меган и я стисна. — Нямахме никакво време да си поговорим. Какво ще кажеш за вилата?

— Чудесна е, точно както Слоун каза. Аманда ми каза, че и десетте апартамента са заети.

— Първият ни сезон е направо зашеметяващ. — Тя се усмихна щастливо на Трент. — Преди по-малко от година бях в пълно отчаяние, толкова се страхувах, че момичетата ми ще си загубят дома. Нищо че картите ми подсказваха друго. Казвала ли съм ти, че видях Трент на

картите Таро? Наистина трябва и на теб да хвърля веднъж, за да видим какво те чака.

— Ами…

— Сега мога да ти погледна ръката.

Меган въздъхна облекчено, когато Макс се върна с подноса и разсея Коко.

— Не се ли интересуваш от бъдещето?

Меган погледна Натаниъл, учудена, че се бе преместил до нея, без тя да забележи.

— Повече се интересувам от настоящето, от всяка крачка.

— Циничка. — Той взе ръката й, и въпреки че усети как тя се степта, обърна дланта й. — Запознах се с една възрастна жена на западния бряг на Ирландия. Казваше се Моли Дъгин. Каза ми, че притежавам дарбата. — Опушените му очи се спряха на нейните за един дълъг момент, преди да се сведат към отворената длан. Меган усети как нещо пробягва по гръбнака й — Упорита ръка. Непоколебима, нищо че е толкова елегантна.

Прокара пръст. Сега вече усети тръпка. Дори не бе тръпка, а ясно доловимо трепване.

— Не вярвам в гледането на ръка.

— Не е и нужно. Срамежлива — каза тихо Нейт. — Чудех се за това. Страстта е скрита там, отдолу, но потисната. — Палецът му нежно се плъзна по Венериния хълм. — Или пък пренасочена. Струва ми се, че ти би предпочела да я определиш като пренасочена. Съсредоточена в постигане на целите, практична. Решенията ги взимаш с ума, независимо какво ти подсказва сърцето. — Очите му се вдишаха към нейните — Близо ли съм?

Прекалено близо, помисли си тя и отдръпна спокойно ръка от неговата.

— Много интересна игра, господин Фюри.

Очите му се смееха, без да се откъсват от нея, докато пъхваше палци в джобовете.

— Нали?

До обяд на следващия ден Меган вече бе приключила с настаняването. Сърце не й даде да откаже молбата на Кевин да прекара

деня със семейство Брадфорд, въпреки че след като синът й излезе, тя остана съвсем сама.

Всъщност просто не бе свикнала да има свободно време.

Отиде набързо до фоайето на хотела с надеждата да убеди Аманда да й позволи да прегледа счетоводните книги, но не се подучи. Усмихнатата приятна рецепционистка й обясни, че Аманда е в западната кула, та да се справи с някакъв малък проблем, който бил възникнал.

Коко също никаква я нямаше Меган тъкмо бе застанала пред вратата на кухнята, когато съвсем ясно чу трясъка на тенджери и развълнувани гласове.

Тъй като Лайла се бе върнала към работата си на биолог в парка, а Кейкей бе в магазина си в града, Меган наистина бе останала съвсем сама.

В къща, огромна като Кулите, можеше да се почувстваш като единствения човек на самотен остров.

Защо да не почете, реши тя, или пък да поседи на слънце на някоя от терасите и да се наслади на гледката. Можеше да обиколи първия етаж, където бяха апартаментите на семейството и да провери как вървят ремонтните работи. Защо пък да не подосажда на Слоун и Трент, каза си с въздишка тя, докато двамата се опитват да свършат някоя работа?

Не й се искаше да притеснява Макс в кабинета му, защото знаеше, че работи над книгата си. А вече бе прекарала цял час в детската в игра с бебетата и не й се ходеше отново.

Помота се из стаята си, изпъна и без това съвършено гладката кувертюра на прекрасното легло с четирите високи подпори. Останалата част от нещата й бяха пристигнали тази сутрин и, каквато си бе организирана, успя да разопакова всичко. Една част от дрехите й бяха грижливо закачени в гардероба от палисандрово дърво, а друга — сгънати в скрина в стил „чипъндейл“. Снимките на семейството й, подредени в рамки, се усмихваха от масата със сгъваеми крила, поставена под прозореца.

Обувките й бяха строени в редица, бижутата прибрани, а книгите — натрупани на една лавица.

Ако не намереше какво да прави, щеше да полудее.

Затова извади куфарчето си, провери съдържанието му още веднъж и се упъти навън, към колата, която Слоун й бе оставил.

Автомобилът вървеше като нов, благодарение на уменията на Кейкей. Меган подкара по виещия се път към селото.

Ясните сини води на залива я привличаха неудържимо, пъстри тълпи туристи се разхождаха по стръмните улици. Лъскавите стоки по витрините не я изкушаваха да спре и да пообиколи.

Ходеше на пазар единствено когато бе напълно необходимо, никога за развлечение.

Някога, това наистина бе много отдавна, толкова обичаше да зяпа по витрините, да си достави удоволствието да си купи нещо ненужно, просто така, заради тръпката. Беше се радвала на безкрайните празни летни дни, когато единственото й развлечение бе да рее поглед в облаците и да слуша воя на вятъра.

Само че това бе преди да загуби младежката си невинност, преди да се появят отговорностите.

Край доковете забеляза надпис „Шипшейп Турс“. На сух док бяха извадени две лодки, а „Мореплавател“ и „Кралицата на островите“ не се виждаха.

Сви с досада вежди. Беше се надявала да завари Холт, преди да потегли на плаване. Но нищо, защо пък да не надникне в малката сграда с лъскав ламаринен покрив, където им беше офисът. Все пак „Шипшейп“ й бяха клиенти.

Меган спря зад един безкрайно дълъг кабриолет. Възхити се на чистите линии на автомобила, на лъскавата му черна боя, която подчертаваше белия салон.

Постоя там за момент, заслони очи от слънцето, загледана в две великолепни шхуни, които пореха водите на залива с вдигнати ръждиво оранжеви платна, по палубите им накацали множество туристи.

Мястото бе невероятно красиво, въпреки че и мирисът на вода, и всичко наоколо й бе чуждо и непривично, в сравнение с нещата, които я бяха заобикаляли цял живот. Лекият бриз бе свеж и разнасяше мириса на море и причудливи аромати от кухните на ресторантите наоколо.

Можеше да е щастлива тук, каза си Меган. Не, щеше да е щастлива. Изпълнена с решителност, тя се обърна към сградата и

почука на вратата.

— Да. Отворено е.

Вътре бе Натаниъл, вдигнал крака на старото метално бюро, върху което цареше невероятен хаос, и стискаше телефонната слушалка между ухото и рамото си. Джинсите му бяха скъсани на коляното и омазани с нещо като моторно масло. Гъстата му махагонова коса бе разбъркана от вятъра. Той изви пръст, за да й каже да влезе, а очите му я проучваха преценяващо, докато продължаваше разговора.

— Тиково дърво е най-добрият ти избор. Имам достатъчно на склад и ще завърша палубата за два дни. Не, моторът има нужда от сериозен ремонт. Не, още има живот в него. Никакъв проблем. — Нейт взе от пепелника обилно димяща пура. — Ще ти звънна, щом свършим. — Затвори и стисна пурата между зъбите си. Странно, каза си той, мислеше си за Меган О’Райли тази сутрин и в представата му изглеждаше точно както в този момент. Изтупана, красивата руса коса прибрана, лицето й спокойно и хладно. — Просто минаваш насам ли?

— Търсех Холт.

— Излезе с „Кралицата“. — Без да бърза, Натаниъл погледна водолазния часовник на китката си. — Ще се върне чак след час и половина. — Ъгълчетата на дръзките му устни отскочиха нагоре. — Май ще трябва да ме изтърпиш.

Тя потисна желанието си да премести куфарчето в другата си ръка и да отстъпи назад.

— Бих искала да видя счетоводните книги.

Той лениво пухтеше с пурата.

— Въпреки че си във ваканция?

Меган веднага използва най-добрата защита, която познаваше. Нападение, съчетано с презрение.

— Да не би нещо да не е наред със счетоводните книги? — попита с леден глас тя.

— Аз лично не мога да ти кажа. — С бързо движение Нейт се пресегна някъде надолу и отвори едно чекмедже. Извади главна счетоводна книга с черна корица. — Ти си специалистът. — Подаде й я. — Вземи си стол, Мег.

— Благодаря. — Придърпа сгъваем стол от другата страна на бюрото, а след това извади очила с черни рамки от куфарчето. Веднага щом кацнаха на носа й, тя отвори счетоводната книга. Сърцето й се сви

от ужас, когато видя невероятната безсистемна каша от цифри, случайно надраскани бележки и самозалепващи се листчета.

— Нали това ти трябва?

— Да.

Изглеждаше толкова спретната и делова с тези очила и прибраната си коса. А и оказваше невероятно въздействие върху него.

— Двамата с Холт се редуваме с тая ужасия, откакто Сузана вдигна ръце и ни обяви за пълни идиоти. — Той се усмихна чаровно. — Решихме че, нали се сещаш, тя по това време беше бременна и не и трябваше допълнителна доза стрес.

— М-м-м. — Меган вече разгръщаше страниците. За нея неразборията в счетоводството не бе повод за притеснение, а едно истинско предизвикателство. — А другите папки?

— Тук са. — Натаниъл посочи с пръст износения метален шкаф, изтласкан в ъгъла. Отгоре бе поставен малък омазнен мотор на лодка.

— А вътре има ли нещо?

— Последния път, когато погледнах, имаше. — Не можа да се сдържи. Колкото по-строг и делови ставаше гласът й, толкова повече му се искаше да я хвърли в ужас.

— А фактури?

— Разбира се, че има.

— А разходни касови ордери?

— Естествено. — Той се протегна към друго чекмедже и извади огромна кутия за пури. — Всякакви такива неща, дал Господ.

Тя отвори кутията и въздъхна.

— Така ли си движите бизнеса?

— Не. Бизнесът ни е да разхождаме желаещите или да поправяме лодки. Дори да строим лодки. — Нейт се наведе над бюрото, главно за да усети по-добре мекия, едва доловим аромат на кожата й. — Мен лично хич ме няма по документацията, а Холт й се е нагледал, докато е бил в полицията. — Усмивката му стана още по-широка. Предполагаше, че Мег си бе сложила очила, че си бе прибрала косата и закопчала блузката чак до врата, за да накара мъжете да ги махнат, да разрошат косата и да им се прииска да разкопчаят и последното копче. Ала все едно резултатът бе налице. — Сигурно затова счетоводителят, който наехме за годишните отчети и данъците миналата година, разви

тик. — Той посочи с пръст лявото си око. — Чух, че се бил преместил в Ямайка и сега продава плетени кошници.

Тя не се сдържа и се разсмя.

— Аз съм по-издръжлива, можете да сте сигурен.

— Не се и съмнявам. — Нейт се отпусна назад и столът му изскърца. — Имаш хубава усмивка, Меган. Когато я използваш.

Този тон й бе познат, тази ясно доловима, типично мъжка нотка на флирт. Грижливо изгражданите защитни рефлекси веднага се задействаха също като тежката врата на трезор.

— Не ми плащате за усмивката.

— Предпочитам я безплатно. Как реши да станеш счетоводител?

— Имам усет към цифрите. — Тя отвори главната счетоводна книга на бюрото, а след това извади калкулатор от куфарчето.

— Както и онези, дето събират наддаванията. Имах предвид защо я избра.

— Защото е стабилна професия. — Меган започна да обработва цифрите с надеждата да го накара да я остави на мира.

— И защото при цифрите няма нищо подвеждащо.

Тя не обърна внимание на думите му и на веселата нотка в гласа му. Погледна го изпод вежди и си намести очилата.

— Счетоводната работа изисква много логика, господин Фюри, но логиката в никакъв случай не изключва изненадите.

— Щом казваш. Слушай, въпреки че и двамата сме попаднали при семейство Калхун през задния вход, вече сме част от това семейство. Не смяташ ли, че е малко глупаво да ме наричаш „господин Фюри“?

В усмивката й имаше толкова топлота, колкото и в разразила се над Атлантика ледена вихрушка.

— Не смятам.

— Аз ли съм причината, или просто си решила, че трябва да смразяваш всички мъже с този тон?

Търпението, за което бе убедена, че притежава в огромно количество, бе на изчерпване.

— Дошла съм да ви водя счетоводството. Това е единствената причина.

— И никога ли не си се сприятелявала с клиент? — Той дръпна за последно от пурата си и я загаси. — Знаеш ли, при мен има нещо

много странно.

— Убедена съм, че сам ще ми кажете какво е то.

— Точно така. Мога да проведа приятен разговор с жена, без съм изкушен да я метна на леглото и да и разкъсам дрехите. Ти наистина си невероятно изкусителна, Мег, ала съм напълно в състояние да контролирам първичните си инстинкти, Мег, особено когато ясно ми показват, че трябва да престана.

Сега вече тя се почувства смешна. Съзнаваше, че се бе държала грубо, или поне доста неприятно, още от момента, в който се запознаха. Защото, не можеше да не признае пред себе си, че начинът по който реагираше на него, я караше да се чувства неловко. Но какво пък, по дяволите, той беше този, който я гледаше така, сякаш всеки момент се готвеше да я схруска.

— Извинявай. — Извинението й бе съвсем искрено, макар и малко сковано. — В момента се налага да се приспособявам към прекалено много неща и не съм твърде сърдечна с хората. А и начинът, по който ме гледаш, ме притеснява.

— Което си е истина, си е истина. Ала не можеш да виниш един мъж за това, че гледа. За всичко останало е необходима покана — изречена по елин или друг начин.

— Тогава да разведрим обстановката и да започнем отначало, но още от сега ти казвам, че няма да постеля под краката ти килимче за добре дошъл. И така, Натаниъл… — изрече името му с усмивка. — Мислиш ли, че можеш да изровиш отнякъде авансовите плащания?

— Ще ги изровя. — Той оттласна стола си назад. Колелата спряха в мига, в който тънко остро гласче изписука от болка, а Меган се стресна и разпиля документите. — По дяволите, изобщо забравих, че си тук. — Нейт се наведе и пое на ръце гърчещо се и хленчещо черно кученце. — Непрекъснато спи, затова или се препъвам в него, или му настъпвам опашката — обясни той на Меган, докато кутрето бясно ближеше лицето му. — Ако се опитам да го оставя у дома, започва да плаче, докато най-сетне се предам и го взема с мен.

— Колко е сладък. — Вече бе протегнала ръка да го погали. — Много прилича на кученцето на Коко.

— Същото котило. — Тъй като веднага забеляза нежността в очите на Меган, той й подаде кутрето през бюрото.

— Какъв си ми сладък. Хубавец малък.

Докато гукаше на кучето, Нейт забеляза, че защитната маска се стопи. Беше забравила да се държи делово и хладно и наяве излезе женствена топлота — ръцете й милваха козината на кучето, усмивката й бе лъчезарна, мека, а очите й грееха от удоволствие.

Не биваше да забравя, че това поведение бе само за домашния му любимец, не за него.

— Как се казва?

— Доги.

Тя вдигна поглед от изпълнените с обожание очи на животното.

— Доги ли? Това ли му е името?

— На него му харесва. Ей, Доги. — Щом чу гласа на господаря си, кучето веднага кривна глава на една страна и излая. — Ето, виждаш ли?

Тя се засмя и го гушна под брадата си.

— Доста прозаично име.

— Напротив. Ти колко кучета познаваш, кръстени „Доги“?

— Добре, съгласна съм. Ти сега слизаш долу и хич не си въобразявай, че ще те оставя да докопаш тези документи.

Натаниъл подхвърли една топка и Доги хукна след нея във възторг.

— Сега вече си има занимание — каза той и заобиколи бюрото, за да й помогне да събере разпилените документи.

— Не мислех, че си от хората, които биха гледали куче.

— Винаги съм искал да си имам. — Нейт коленичи до нея и започна да тъпче бележките в кутията от пури. — В интерес на истината, едно време, като дете, си играех с предците на Доги у семейство Брадфорд. Само че когато си на кораб е много трудно да се грижиш за куче. Тогава си имах птица.

— Птица ли?

— Папагал. Купих го на Карибите преди около пет години. Затова си взех Доги. Бърди може и да го изяде.

— Сега пък Бърди? — Меган вдигна поглед и смехът замря в гърлото й. Защо този мъж винаги се оказваше по-близо, отколкото бе предполагала? И защо тези негови пронизващи погледи я караха да тръпне?

Очите му се спряха на устните й. Неуверената усмивка все още бе там, каза си той. Имаше нещо много привлекателно в тази нейна

срамежливост, обвита в самоувереност за пред другите. Сега очите й вече не бяха хладни, а предпазливи. В тях не бе стаено очакване, каза си Нейт, а готовност да се отдръпне. Колко примамливо!

Само за да опипа почвата, той протегна ръка и бутна една непокорна къдрица зад ухото й. Тя скочи от стола, сякаш я бе лизнал огнен пламък.

— Много лесно се плашиш, Меган. — Нейт затвори капака на кутията от пури и се изправи — Ала единственото ми утешение е, че знам, че мога да те притесня.

— Няма такова нещо. — Не посмя да го погледне, докато изричаше тези думи. Не бе опитен лъжец. — Ще взема всичко това с мен, надявам се нямаш нищо против. След като подредя нещата, ще ти се обадя, или на теб, или на Холт.

— Чудесно. — Телефонът иззвъня. Той не му обърна никакво внимание. — Знаеш къде да ни намериш.

— Щом оправя счетоводната книга, ще трябва да измислим подходяща система за архивиране.

Нейт се ухили и се отпусна на самия ъгъл на бюрото. Боже, каква жена.

— Ти си шефът, сладурче.

Тя тресна капака на куфарчето.

— Не, ти си шефът. И да не си посмял да ми казваш „сладурче“. — Излезе навън, качи се в колата, загърби офиса и се вля в потока коли. Подкара през селото към Кулите. Щом достигна края на дългия криволичещ път, който щеше да я отведе у дома, Меган спря. Имаше нужда само от миг, преди да срещне когото ида било от другите. Затвори очи и отпусна глава на облегалката на стола. Всичко в нея тръпнеше, сякаш буйни пеперуди изпълняваха някакъв непознат танц.

Тази слабост я вбеси. Натаниъл Фюри я вбесяваше. След толкова много време, помисли си тя, след толкова много усилия, няколко добре преценени погледа й бяха напомнили, че все още бе жена.

А лошото, най-лошото бе — нещо, в което Меган бе напълно убедена, че той много добре знаеше какво прави и как й въздейства.

Веднъж вече се бе нагледала на красиво лице и наслушала на примамливи думи. За разлика от хората, които я обичаха, тя не отдаваше допуснатата безразсъдна грешка на младостта и неопитността си. Едно време послуша сърцето си и повярва, че ще

бъде много щастлива. Вече не вярваше в такива химери. Сега знаеше със сигурност, че няма нито принцове, нит тикви, нито пък въздушни замъци. Оставате единствено действителността, с която всяка жена се налагаше да се пребори, а понякога да удвои усилията си и заради детето.

Не искаше пулсът й бясно да препуска, нито пък мускулите й да се вдървяват. Не искаше да усеща трепета отвътре и неустоимото желание към когото и да било. Не сега. Никога вече.

Единственото й желание бе да е добра майка на Кевин, да му осигури щастлив дом, изпълнен с обич. Искаше сама да осигури живота на двамата благодарение на собствените си умения. Най силното й желание бе да е силна, умна и независима.

Въздъхна дълбоко и се усмихна на себе си. Освен това искаше да е и неуязвима.

Е това, последното, можеше и да се окаже непостижимо, но поне щеше да подходи с разум. Никога повече нямаше да позволи на някой мъж да обърне живота й наопаки. Не и защото хормоните й се бунтуваха.

Вече по-спокойна и изпълнена с увереност, запали отново колата. Предстоеше й работа.

ТРЕТА ГЛАВА

— Не бъди такава безсърдечна, Манди. — Меган бе потърсила снаха си веднага щом се върна в Кулите. — Просто искам да се ориентирам в офиса си и да започна да свиквам с работата.

Навела глава на една страна, Аманда премести поглед от собствената си купчина документи.

— Ужасно е, когато всички са заети, а ти нямаш никаква работа, нали.

Меган въздъхна тъжно. Ето един човек, който я разбираше.

— Ужасно е.

— Слоун искаше да си починеш — започна Аманда, а след това се разсмя, забелязала как Меган изви очи към тавана. — Но какво ли разбира той? Хайде. — Готова да помогне, тя стана и заобиколи бюрото. — Ти си почти до мен. — Поведе я по коридора към друга плътна, богато резбована врата. — Мисля, че тук има всичко, което можела ти потрябва. Ако сме изпуснали нещо, веднага ми кажи.

Някои жени биваха обхванати от вълнение, когато влязат в магазин. За други пресният мирис на боя или на запалени свещи, тихият шум на току-що отворена бутилка шампанско, бяха неустоими.

Когато Меган видеше грижливо подреден офис, не можеше да сдържи удоволствието си.

А тук й бе осигурено всичко, което можеше да й потрябва. Бюрото бе истинска мечта, лакирано старинно бюро, розова попивателна хартия, махагонов комплект химикалки. Телефонът с множество линии и чисто новият компютър я чакаха.

Тя едва се сдържа да не замърка.

Имаше дървени шкафове, все още с мириса на лимоново масло, месинговите им дръжки блестяха на слънцето, вмъкнало се през крилата на прозорците. На пода имаше персийски килим на рози, столовете бяха със синя дамаска, а край едната стена бе поставено малко канапе. Полиците бяха специално предвидени за счетоводните

книги и документацията, а край тях, на ниска масичка имаше кафеварка, факс и малка фотокопирна машина.

Старовремски чар и съвременна техника бяха съчетани невероятно красиво.

— Манди, това е истинска прелест.

— Много се надявах да ти хареса. — Притеснена, Аманда оправи попивателната и премести перфоратора. — Не мога да си кривя душата, че съжалявам, че ти прехвърлям счетоводството. Тук има много повече работа, отколкото за цял работен ден. Всичко е архивирано и картотекирано по отдели, и фактурите, и разходите, и приеманията по кредитните карти, плащания и всичко останало. — Тя отвори един шкаф, за да й покаже.

Сърцето на Меган преливаше от удоволствие при вида на грижливо подредените по цветове папки. Всяко листче бе поставено по азбучен ред в зависимост от категорията.

Великолепно!

— Идеално. И няма никакви кутии от пури.

Аманда се поколеба, а след секунда отметна глава назад и се разсмя.

— Доколкото разбирам, вече си видяла счетоводната система на Холт и Нейт.

Развеселена и напълно спокойна с Аманда, Меган потупа куфарчето.

— Дори взех цялата им счетоводна система. — Вече не се сдържаше и седна на въртящия се стол с висока облегалка. — Това вече е друго. — Пресегна се и взе един от острите моливи, за да го остави обратно почти веднага. — Просто не знам как да ви благодаря, че ме поканихте да работя в екипа.

— Я не ставай глупава. Освен това може и да не си ни чак толкова благодарна, след като прекараш някоя и друга седмица в този хаос. Представа нямаш колко много ще ти пречат… — Аманда прекъсна думите си, когато чу, че някой изрева името й с пълна сила. Веждите й се вдигнаха. — Сега вече разбираш, нали? — Врътна се към вратата, за да разбере причината за вика на съпруга си. — Тук съм, О’Райли. — Поклати глава, когато Слоун и Трент нахлуха. И двамата бяха покрити с прах — Мислех, че ще събаряте някаква стена.

— Точно така Има още стари мебели, които искахме да изнесем. Виж какво намерихме.

Тя погледна към ръцете му.

— Мухлясала стара книга. Браво, скъпи. Защо сега не отидете и двамата с Трент да продължите да се правите на ремонтни работници?

— Това не е просто книга — обясни Трент. — Това е счетоводната книга на Фъргюс. За 1913 година.

— Виж ти. — Сърцето на Аманда прескочи, когато тя грабна книгата.

Обзета от любопитство, Меган стана и се приближи.

— Това нещо важно ли е?

— Става въпрос за годината, в която е починала Бианка — Слоун постави ръка на рамото на Аманда, за да я успокой. — Нали знаеш историята, Мег? Бианка е имала нещастен брак, съпругът й я е малтретирал. Запознала се с Крисчън Брадфорд и двамата се влюбили. Решила да си вземе децата и да напусне Фъргюс, ала той разбрал какво крои. Скарали се горе, в кулата. Тя паднала през прозореца.

— А Фъргюс унищожил всичките й неща. — Напрегнатият глас на Аманда затрепери. — Абсолютно всичко. И дрехите, и малките й съкровища, и картините. Всичко, с изключение на изумрудите. Сега са ни останали само те и портрета, нарисуван от Крисчън. Нямаме нищо друго от нея. — Тя въздъхна дълбоко — Мисля, че е редно да запазим това, което ни е останало от него. Счетоводна книга за приходите и разходите.

— Струва ми се, че е писал в полетата, ето тук, и тук. — Трент отвори една страница — Нещо като дневник в съкращения.

Аманда се намръщи и прочете част от написаното.

> Прекалено много се хвърля в тази кухня. Уволних готвачката. Б. прекалено мека с персонала. Купих нови копчета за ръкавели. Диамантени. Добър избор за опера тази вечер. По-лъскави са от на Дж. И. Гети.

Тя изпухтя.

— Това показва що за човек е бил, нали?

— Скъпа, нямаше да го донеса, ако знаех, че ще се разстроиш.

Аманда поклати глава.

— Не, семейството ще иска да го види — Остави книгата, защото пръстите й вече не бяха покрити само с прах и мухъл. — Тъкмо показвах на Меган новото й царство.

— Ясно — сви очи Слоун. — А какво стана с почивката?

— Аз така си почивам — отвърна Меган. — Защо не си отивате, та да мога да се порадвам на всичко тук?

— Чудесна идея. — Аманда целуна съпруга си и го побутна към вратата — Къш. — Докато пъдеше мъжете, телефонът й иззвъня. — Да ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо — каза тя на Меган и хукна, за да вдигне слушалката.

Преизпълнена с доволство, Меган затвори вратата на офиса си. Потриваше доволно ръце, изпълнена с очакване, и повдигна куфарчето. Ще види той. Натаниъл Фюри, какво значи ефективна работа.

Три часа по-късно я прекъсна тропота на малки крачета. Очевидно, каза си тя, преди още вратата й да се отвори със замах, някой бе насочил Кевин към офиса.

— Здрасти, мамо! — Втурна се към нея за целувка и счетоводният баланс излетя от ума й. — Страхотно си прекарахме. Играхме със Сади и Фред и воювахме на новия форт. Трябваше да отидем до цветарника на Сузана и да полеем милиони растения.

Меган погледна подгизналите гуменки на Кевин.

— И вие сте се полели, както виждам.

Той се засмя.

— Имахме водна битка и аз победих.

— Това е вече моят герой.

— На обед ядохме пица, а Керълайн — тя работи за Сузана — каза, че съм като разпран. Утре Сузана ще оформя градина, затова не можем да отидем с нея, но, ако искаш, ще излезем с корабчето, за да видим китовете. Искаш, нали? Казах им аз на Алекс и Джени, че няма да имаш нищо против.

Тя погледна тъмните му възторжени очи. Никога не го бе виждала по-щастлив. В този момент, дори да бе поискал да отидат до Найроби, за да се запишат на сафари за лъвове, Меган нямаше да може да му откаже.

— Разбира се. — Засмя се, когато малките ръчички се стегнаха здраво около врата й. — Кога отплаваме?

Точно в десет на следващия ден Меган бе качила тримата си подопечни на палубата. Въпреки че денят бе много топъл и спокоен за юни, тя послуша съвета на Сузана и взе топли якета и шапки за разходката в Атлантическия океан. Носеше и бинокъл, и фотоапарат и резервно филмче.

Въпреки че бе изпила две хапчета против морска болест, стомахът й се преобърна, щом стъпи на борда.

Яхтата изглеждаше здрава. Трябваше да се примири. Бялата боя блестеше на слънцето, перилата искряха. Щом се качиха, веднага забеляза, че на първата палуба има голяма кабина, цялата в стъкло. Това сигурно бе за по-страхливите, предположи Меган. Вътре имаше множество столове и пейки, автомат за сладкиши и безалкохолни.

Погледна към кабината за последен път и потегли след децата с истинско съжаление. Колко удобно и уютно щеше да им бъде в тази кабина.

— Трябва да се качим на мостика. — Алекс важно се упъти право напред и помаха на един от моряците. — „Мореплавател“ е наш. Наш и на Нейт.

— Татко каза, че е на банката. — Джени се катереше по железните стъпала, гордо вирнала червената панделка в косата си. — Само че това е шега. Холандеца пък разправя, че бил жалък срам един истински моряк да влачи напред-назад белите тумбаци на туристите. Нейт обаче само се смее.

Меган повдигна едната си вежда. Все още предстоеше да се запознае с небезизвестния Холандец, а Джени, като един добър папагал непрекъснато повтаряше думите му. А въпросните думи бяха по-колоритни, отколкото бе необходимо.

— Ние сме вече тук! — Алекс се хвърли на мостика, задъхан от вълнение. — И Кевин е с мен.

— Добре дошли на яхтата. — Натаниъл вдиша глава от картата, която проучваше. Очите му веднага се спряха на Меган.

— Мислех, че Холт ще бъде тук.

— Той е с „Кралицата“. — Той взе пурата и я стисна между зъбите си, а след това се ухили. — Не се притеснявай, Мег, няма да те подмятам много.

Не че това я притесняваше. Напротив, притесняваше я. В черния си пуловер и джинси, с черната си гръцка риболовна шапка и този блясък в очите Нейт изглеждаше напълно компетентен. Също като пират, каза си тя, който се е качил на взет на абордаж търговски кораб.

— Започнах да обработвам счетоводните ви книги. — Така, сега вече се чувстваше на своя територия.

— Така и предположих.

— Цари неописуем хаос.

— Да, сигурно. Кевин, ела насам да погледнеш. Искам да ти покажа къде отиваме.

Кевин се поколеба и продължи да стиска ръката на майка си още за момент. Ала шарените карти бяха толкова примамливи, че не се сдържа. Той хукна, готов да залее Натаниъл с десетки въпроси.

— Колко китове ще видим? Какво ще стане, ако се ударят в лодката? Те ще изригват ли вода през онези дупки, дето са им на гърба? Веднага ли тръгваме?

Меган понечи да го прекъсне и внимателно да обясни да не тормози господин Фюри, но Натаниъл вече отговаряше на въпросите, докато настаняваше Джени на коляното си и насочваше пръста на Алекс по линиите на картата.

Пират или не, помисли си тя, определено имаше подход към децата.

— Готови сме да вдигаме котва, капитане.

Натаниъл кимна на моряка.

— Четвърт назад. — Все още с Джени на ръце, той се приближи към руля. — Изведи ни оттук, капитане — каза й Нейт и насочи изпълнените с нетърпение детски ръчички в правилната посока.

Меган бе завладяна от любопитство. Приведе се, за да разгледа инструментите. Дълбочинни сонди, сонар, радиостанция. И тези, както и другите прибори, й бяха напълно чужди, все едно че се намираше в пилотската кабина на космически кораб. Тя бе жена от равнините.

Докато лодката се отделяше бавно от доковете, стомахът й отново се обърна, за да й напомни какво предстои.

Меган потисна гаденето, раздразнена от себе си. Всичко това бе на психическа основа, опита се да се убеди тя. Глупава слабост, която можеше да се преодолее със силата на волята.

Освен всичко друго, бе взела цели две хапчета против морска болест, така че съвсем логично бе да не й прилошава.

Децата се развикаха, когато корабчето направи широк завой в залива. Стомахът й отново се разбунтува.

Алекс се прояви като изключително щедър приятел и позволи на Кевин да надуе сирената. Меган се загледа през прозореца към спокойните гладки води на залива Френчмън.

Каква красота, каза си тя. И дори не се клатушкаха.

— Можеш да видиш Кулите от щирборда — каза Натаниъл.

— Там са — заяви Джени. — Щирборда е от дясната страна, а бакборда е ляво.

— Кърмата е отзад, а носът — отпред — продължи Алекс, за да не остане по-назад. — Всички знаем за лодките.

Меган зарея поглед към скалите, за да потисне новия каприз на стомаха си.

— Ето ги, Кевин. — Тя стисна месинговия парапет под прозореца, за да не падне. — Имаш чувството, че са пораснали от скалите.

Наистина приличаха на замък, каза си Мег, докато ги наблюдаваше със сина си, застанал до нея. Кулите се издигаха към синьото лятно небе, а по сивите скали проблясваха малки парченца слюда. Дори скелето за ремонтните работи и дребните, прилични на мравки фигури, не можеха да развалят приказната гледка. Приказка, каза си Меган, ала тя си имаше и тъмна страна.

А това, реши тя, я правеше още по-интригуваща. Нищо чудно, че Слоун с неговата любов към сградите я обожаваше.

— Такава гледка можеш да видиш на някой самотен ирландски бряг — каза Натаниъл зад нея. — Или на някоя мъглива шотландска скала.

— Да. От морето изглежда още по-впечатляващо. — Очите й се насочиха към Кулата на Бианка. Мег потръпна.

— Искаш ли да си сложиш якето? — попита той. — Ще стане студено, щом излезем в открито море.

— Не, не ми е студено. Просто се замислих. След като чуеш всички истории за Бианка, не можеш да не си представиш какво е било.

— Седяла на скалите и го чакала. Чакала Крисчън. И мечтаела — предполагам обзета от чувство на вина, тъй като била истинска дама. Но благоприличието има толкова шанс, колкото и снежна топка, попаднала в ада на любовта.

Тя потръпна отново. Тези думи й бяха до болка познати. Някога бе влюбена и бе загубила както благоприличието, така и невинността си.

— Платила си е — заяви троснато Меган и се извърна на страни. За да се поразсее, се наведе над картите. Не че разбираше нещо.

— Насочваме се на север, североизток. — Както бе постъпил и с Алекс. Натаниъл взе ръката й и насочи пръста й по картата. — Денят е ясен, видимостта — отлична, ала има силен вятър. Ще ни поклатушка малко.

Страхотно, каза си тя и преглътна с усилие.

— Ако не намериш китовете, да знаеш, че ти ще отговаряш за три много разочаровани деца.

— Е, все някой и друг ще открия. — Меган се блъсна в него, когато заливът ги изтласка в открити води. Ръцете му стиснаха раменете й за опора и останаха там. Яхтата може и да се клатеше, но той бе стабилен като скала. — Ако искаш, разтвори крака. Така ще разпределиш тежестта си. Хайде, Меган, ще свикнеш.

Тя бе на друго мнение. Вече усещаше ледено студените капчици пот, обсипали кожата й. В стомаха й се надигаше жлъч. Не можеше да си позволи, беше си обещала да не разваля деня на Кевин, нито пък да се излага, като започне да повръща.

— Отнема около час, докато пристигнем, нали така? — Гласът й бе слаб, немощен, въпреки че се постара да се стегне.

— Точно така.

Понечи да се отдръпне, ала отново се люшна като пияна към него.

— Я да те погледна — настоя тихо Нейт и я обърни към себе си. Щом спря поглед на нея, веждите му веднага се сключиха. Беше пребледняла като платно, а под кожата й избиваше необичаен

зеленикав оттенък. Толкова й е лошо, че едва се държи на крака, помисли си той и поклати глава. А те дори не бяха поели по курса.

— Взе ли нещо преди тръгване?

Нямаше никакъв смисъл да се преструва. А и вече не й оставаха сили да се прави на храбра.

— Да, но ми се струва, че не ми действа. И в кану да седна, пак ми прилошава.

— И въпреки това тръгна на тричасова обиколка из Атлантика.

— На Кевин толкова му се искаше… — Тя замълча, когато Натаниъл я прегърна през кръста, за да я задържи, и я поведе към една от пейките.

— Сядай — нареди той.

Тя се подчини безропотно, а щом забеляза, че децата са прекалено заети да зяпат през прозорците, се отпусна и наведе глава между коленете си.

Три часа, повтори наум Мег. След три часа щяха да я свалят в чувал на сушата. Дали нямаше да е по-добре да я погребат в морето? Господи, кой дявол я накара да си въобрази, че две никакви хапчета ще я спасят? Усети леко подръпване на ръката.

— Какво? Да не би линейката да е вече тук?

— След малко няма да имаш нужда от линейка, сладурче. — Натаниъл бе клекнал пред нея, за да нахлузи някакви хавлиени ленти на китките й.

— Какво е това?

— Акопресура. — Той завъртя лентите така, че някакви метални копчета леко притиснаха едно място на китката й.

Би се разсмяла, ако на устните й не напираха стонове.

— Браво. Аз имам нужда от носилка, а той ми предлага вуду.

— Това си е наука. Аз лично не бих се отнасял така пренебрежително към вудуто. Бил съм свидетел на доста впечатляващи резултати. Сега започни да дишаш бавно и дълбоко. И остани седнала. — Нейт отвори един от прозорците зад нея, за да влезе свеж въздух. — Трябва да се върна на палубата.

Тя се подпря на стената и остави хладния въздух да перне бузите й. От другата страна на мостика децата се бяха сгушили с надеждата Моби Дик да се покаже отнякъде. Загледа скалите, ала те се поклащаха напред-назад и Меган затвори очи, за да се скрие.

Въздъхна и започна да съставя сложна тригонометрична задача наум. Странно, но докато стигна до решението, стомахът й вече се бе успокоил.

Сигурно защото бе била със затворени очи, помисли си тя. Само че нямаше начин да ги държи затворени в продължение на три часа, не и когато имаше три малки деца, за които носеше отговорност.

Само за опит отвори едното си око. Яхтата продължаваше да се клатушка, ала Мег прие движението спокойно. В следващия момент забеляза, че децата ги нямаше на прозореца и я обзе паника. Скочи, напълно забравила, че й бе лошо, но ги мерна на мостика с Натаниъл.

Браво, много добре, каза си отвратена тя, стой си, без да смееш да мръднеш, а Натаниъл ще управлява кораба и ще забавлява трите деца. Стегна се, готова да усети нов пристъп на гадене, и направи крачка.

Не усети нищо.

Намръщи се, направи още една крачка, а след нея още една. Усети лека слабост, ала вече не бе отпусната, безсилна и обляна в студена пот. Реши да се подложи и на най-страшното изпитание, затова погледна през прозореца към разбунтувалото се море.

Усети леко потръпване, но то бе едва доловимо. Всъщност, каза си Мег, дори й стана приятно, все едно че яздеше кон. Изпълнена с удивление, погледна хавлиените ленти на китките си.

Натаниъл я погледна през рамо. Цветът на лицето й се бе върнал, забеляза той. Сега бе като бледа праскова, а зелен оттенък нямаше.

— По-добре ли си?

— Да. — Тя се усмихна и се опита да потисне притеснителността си с лекотата, с която лентите бяха потиснали морската болест. — Благодаря ти.

Нейт я изчака да облече децата в якетата. Насред Атлантическия океан лятото го нямаше.

— Първия път, когато отплавах, ни застигна вихрушка. Прекарах най-ужасните два часа в живота си, докато се превивах през перилата. Хайде, ела. Поеми руля.

— Руля ли? Че аз не мога.

— Естествено, че можеш.

— Хайде, мамо. Много е забавно. Наистина.

Подтиквана от трите деца, Меган се озова на мостика, гърбът й притиснат в гърдите на Натаниъл, ръцете й покрити от неговите.

Всяка клетка в тялото й започна да пулсира. Тялото на Нейт бе като желязо, а ръцете му излъчваха увереност и спокойствие, Тя усети мириса на море през отворените прозорци. Колкото и да се стараеше да се съсредоточи във вълните, които се разбиваха около тях, не можеше да забрави за присъствието му. Брадичката му се отриваше в главата й, сърцето му биеше леко и равномерно до гърба й.

— Човек е най-спокоен, когато държи нещата пол контрол — отбеляза той и Мег измърмори нещо в знак на съгласие.

Само че в този момент тя не държеше нещата под контрол.

Започна да си представя какво ли щеше да бъде, ако тези здрави, умели ръце докосваха някое друго място, не гърба й. Ако се обърнеше, щеше да се окаже притисната в него, а ако вдигнеше глава…

Объркана от тези мисли, Меган започна да смята сложно алгебрично уравнение.

— Четвърт скорост — нареди Натаниъл и насочи яхтата няколко градуса на север.

От промяната в скоростта Меган се олюля. Опита се да се задържи, когато Натаниъл я обърна. Ето че бе срещу него, главата й леко отпусната назад. Небрежната усмивка по лицето му я накара да се зачуди дали той не себе досетил за мислите й.

— Виждаш ли точките на екрана, Кевин? — Гледаше нея, сякаш се опитваше да я хипнотизира с нетрепващите си сиви очи. Очи на магьосник, каза си тя. — Знаеш ли какво означават? — Устните му се извиха, много по-близо до нейните, отколкото би трябвало. — Това трябва да са китовете.

— Къде? Къде са, Нейт? — Кевин се втурна към прозореца, ококорен от нетърпение.

— Гледай напред. Ще спрем ей сега. Надникни през люка — обърна се той към Меган. — Мисля, че такова нещо друг път никога не си виждала.

Все още замаяна, тя се олюля към люка. Яхтата се заклати неестествено и спря — да не би пък само за нея да беше неестествено? Когато Натаниъл пое микрофона, за да разкаже на туристите за китовете, Мег посегна към фотоапарата и бинокъла.

— Виж! — изписка Кевин и заподскача като пружина. — Мамо, виж!

Всички мисли изчезнаха от ума й, остана само удивлението. Забеляза как огромното туловище се подава над развълнуваната повърхност на океана. Надигаше се все повече и повече, гладко, гигантско, неземно. Тя чу виковете и подсвиркванията на хората от долната палуба, улови се, че сама изхлипа.

Това бе някаква магия, каза си Меган, нещо с такива внушителни размери, толкова прекрасно да се спотайва в морските дълбини. Пръстите й покриха устните и ги притиснаха в първия момент на страхопочитание, а плясъците на китовете във водата звучаха като оглушителен гръм.

Пръски вода се разпиляха наоколо и блеснаха като диаманти. Фотоапаратът й стоеше бездеен, напълно забравен. Тя остана да се взира, гърлото й стегнато от вълнение, в очите й парещата топлина на сълзите.

— Партньорът му също се издига.

Гласът на Натаниъл я извади от почудата. Меган бързо вдигна апарата и веднага защрака, още в момента, когато морето се разтвори пред кита.

Те изпуснаха гейзери вода от гърбовете си, а децата обезумяха от възторг. Меган се смееше, повдигнала Джени високо, за да може да вижда по-добре, а тримата с нетърпение си предаваха един на друг бинокъла.

Тя се притискаше към прозореца не по-малко възбудена от децата, докато лодката обикаляше, за да следва лъскавите планини, които се плискаха във водата. След това китовете затръбиха и се гмурнаха дълбоко с тежко плясване на огромните си опашки. Недалеч от тях хората се смееха и подвикваха, докато пръските вода ги обливаха целите.

„Мореплавател“ откри китове още два пъти и пътниците се насладиха на изумителната гледка. Доста след като корабчето обърна към дома, Меган остана на прозореца с надеждата да зърне удивителните създания още веднъж.

— Красиви бяха, нали?

Тя се обърна към Натаниъл с блеснали очи.

— Невероятни. Дори нямах представа. Снимките и филмите съвсем не успяват да предадат истинското им величие.

— Нищо не е същото, като да видиш и опиташ сам. — Той изви едната си вежда. — Добре си, нали?

Меган се засмя и погледна китките си.

— Още едно чудо на чудесата. Никога не бих предположила, че от подобно нещо би имало смисъл.

— „Много са нещата под небето и земята, Хорацио.“

Пират, облечен в черно, да цитира „Хамлет“!

— Така излиза — измърмори тя. — Ето ги и Кулите. — Мег се усмихна. — От дясно.

— Бързо учиш, сладурче. — Нейт даде бърза заповед и „Мореплавател“ се насочи към спокойните води на залива.

— От колко време плаваш?

— Цял живот. Избягах навремето, на осемнадесет, за да се постъпя в търговския флот.

— Избягал си? — Тя отново се усмихна. — Приключения ли търсеше?

— Свобода. — Едва изрекъл думата, той се обърна, за да може да настани корабчето гладко и безпроблемно на обичайното му място.

Меган се зачуди защо ли момче на осемнадесет ще търси свобода. Замисли се, че и тя на тази възраст бе все още дете, което чакаше дете. Сама бе захвърлила свободата си. Сега, почти десет години по-късно, никак не съжаляваше. Не и след като цената на тази свобода бе била синът й.

— Може ли да слезем долу и да пийнем по нещо? — Кевин подръпваше ръката на майка си. — Всички сме жадни.

— Да, разбира се, веднага ще ви завела.

— Ние и сами можем да отидем — обясни Алекс. Той знаеше, че вече бяха прекалено големи, за да имат нужда от човек, който да ги наглежда непрекъснато. — Аз нося и пари, и всичко. Просто искаме да поселим долу и да погледаме как пътниците слизат.

— Добре, може, но да останете вътре. — Меган се загледа след хукналите малчугани. — Толкова рано започват да разперват криле.

— Твоето момче още дълго ще долита при теб.

— Надявам се. — Спря се, преди да бе казала останалото, което й беше на езика. „Той е всичко, което имам.“ — Кевин прекара

страхотно. И аз също. Благодаря.

— Удоволствието беше мое. — Сега бяха сами на мостика, яхтата бе обезопасена, вързана за брега, а туристите бавно слизаха. — Ще дойдеш пак.

— Едва ли ще успея да държа Кевин далече. Трябва да слизам с тях.

— Те са добре. — Нейт пристъпи към нея, преди тя да успее да се отдръпне. — Знаеш ли, Мег, забравяш нервността си, когато децата са някъде наблизо.

— Не съм нервна.

— Мяташ се като риба на сухо. Бе истинско удоволствие да наблюдавам лицето ти, когато видя първия кит. За мен е винаги удоволствие да те видя, но одеве се смееше и вятърът разбъркваше косата ти, бе толкова прекрасна, че сърцето ми замря. — Той направи още една стъпка и я притисна към кормилото. Постъпката му може и да не беше съвсем честна, ала щеше да мисли за това по-късно. Как би могъл да я забрави, докато бе притисната с гръб към него, ръцете й меки и несигурни под неговите. — Ти и сега си също толкова красива. С тези прелестни очи. Имаш най-красивите сини очи, които някога съм виждал. А кожата ти е сякаш от праскови и сметана. — Нейт повдигна пръст към бузата й и я погали. На Меган й се стори, че бе стъпила върху оголена жица. — На човек му се иска да те вкуси и никога повече да не те пусне.

— Ласкателствата не ми действат. — Искаше й се да може да говори с категорична небрежност, да не се задъхва.

— Аз просто казах истината. — Той се наведе и устата му бе на един дъх разстояние от нейната. — Ако не искаш да те целуна, само ми кажи.

Трябваше да му каже. Трябваше на всяка цена. Ако можеше да говори. Но в следващия миг устните му бяха върху нейните, топли, твърди и също толкова умели, колкото и ръцете. По-късно щеше да си каже, че устните й са се разтворили от шока, за да може да протестира. Ала това бе лъжа.

Отвориха се жадно, неспособни да скрият глада, който бе толкова дълбок, че се понесе стенание, подобно на въздишката на човек, вкусил сметана, след като години наред е пил чиста вода.

Тялото й не се стегна в готовност да го отблъсне, а затрептя като струна на арфа. Пръстите й се вплетоха в косата му и го принудиха да задълбочи целувката.

Бе очаквал хладен ответ или поне някакво колебание. Може би видя искрица на страст в очите й, също както тътена и топлината на вулкана, скрити под повърхността.

Нейт не бе готов за този разразил се огън.

Забрави да мисли, бе изцяло покорен от тази жена. От мириса и, от усещането, от вкуса, от звука на онзи стон, който долови, когато захапа долната й устна. Привлече я още по-близо, закопня за още и усети финото й тяло, притиснато до него.

Мирисът на океана отвън го караше да си представя самотен плаж, огласян единствено от писъка на чайките и екота на прибоя.

Тя усещаше, че потъва и стисна раменете му, за да не падне. Цялото й тяло се бунтуваше. Сега вече щеше да й е необходимо нещо много по-силно успокояващо от лентите на ръцете.

Щеше да й е необходим контрол, поля и най-вече… Да си спомни.

Отдръпна се и щеше да полети назад, ако ръцете му нея бяха задържали.

— Не.

Не му достигаше дъх. Каза си, че по-късно ще анализира защо една единствена целувка го бе разтърсила така дълбоко, все едно че някой го бе удрял с юмрук.

— Може ли по-точно? Какво „не“?

— Не на това. На всичко това. — Обзе я паника и Мег се дръпна рязко. — Изобщо не мислех.

— Нито пък аз. Това е добър знак, че не мислиш, докато се целуваш.

— Не искам да ме целуваш.

Той натъпка ръце в джобовете си. Там беше по-сигурно, тъй като госпожицата пак бе започнала да мисли.

— Сладурче, не забелязах да ти е неприятно, ти също се постара доста.

Нямаше смисъл да отрича очевидната истина. Позова се на логиката.

— Ти си привлекателен мъж и просто реагирах напълно естествено.

Нейт се ухили.

— Скъпа, ако подобни целувки са нещо естествено за теб, мога да умра щастлив.

— Нямам намерение да допусни подобно нещо да се случи отново.

— Нали знаеш какво са казали хората за пътя към ада и намеренията, нали? — Тя отново се стегна. Той забеляза как се напрегнаха раменете й. Разбра, че преживяното с Дюмонт бе оставило много белези. — Успокой се, Мег — каза Нейт с по-спокоен и мил глас. — Няма да ти скоча. Щом искаш да действаме бално, така да бъде.

Самият факт, че той говореше толкова разумно, я подразни.

— Изобщо няма да действаме.

Това вече е по-добре, реши Нейт. Нямаше нищо против малко да я поразтърси. Всъщност смяташе да го прави доста често.

— Държа да ти кажа, че грешиш. Щом един мъж и една жена са разпалили такъв огън като нас двамата, да знаеш, че ще се връщат за още топлина.

Тя много се страхуваше, че той бе прав. Дори и в този момент част от нея копнееше да усети мъжа.

— Не се интересувам нито от огньове, нито от топлина. И изобщо не се интересувам от връзка с мъж, когото почти не познавам.

— Значи трябва да се опознаем, преди да започнем връзката — отвърни Нейт с дразнещо разумен глас.

Меган стисни зъби.

— Не се интересувам от връзка. Точка по въпроса. Сигурно това е ужасен удар по самочувствието ти, но ще трябва да го приемеш. А сега, би ли ме извинил, трябва да отида да прибера децата.

Той любезно отстъпи от пътя й и я изчака да стигне до стъклената врата към горната палуба.

— Мег? — Самочувствието му бе едната причина, която го накара да заговори. Другата бе твърда решителност. — Първия път, когато се любим, няма да мислиш за него. Няма дори да можеш да си спомниш името му.

Очите й го пронизаха като ледени остриета. Тя забрави за достойнството си и тресна вратата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Тая женска ще ме довърши. — Холандеца извади бутилка ямайски ром от скривалището в един тъмен ъгъл в килера — Помни ми думите, момче.

Натаниъл избута назад кухненския стол, за да протегне крака след обилната вечеря в трапезарията на семейство Калхун. Кухнята на хотела бе безупречно почистена след наплива за вечеря. А Коко, както Натаниъл знаеше, бе заета със семейството. Иначе Холандеца нямаше да си позволи да се налива с ром.

— Нали не си решил да бягаш от кораба, а, приятелю?

Холандеца изсумтя при тези думи. Как ли пък няма да подвие опашка само защото не можеше да се справи с една вреслива напудрена женска.

— Не мърдам оттук. — Погледна предпазливо към вратата и сипа и на двамата солидно количество ром. — Предупреждавам те, момче, рано или късно, тази жена ще си го получи. И то от мен, така да знаеш. — Той заби едрия си пръст в гърдите.

Натаниъл отпи от рома и изсъска през зъби, когато течността го парна през гърлото. Това питие съвсем не беше от най-меките.

— А къде е бутилката Крузан, дето ти я бях донесъл?

— Сложих я в една торта. И това става за пиене.

— Става, стига да имаш здрав стомах — измърмори под носа си Натаниъл. — Я кажи сега, какъв е проблемът с Коко този път?

— Първо, проблемът не е един, а са два. — Холандеца се намръщи към кухненския телефон, когато го чу да звъни. Обслужване по стаите, каза си той презрително. На нито един от корабите му не бе имало такава тъпотия като обслужване по стаите.

— Да, к’во? — Натаниъл скри усмивката зад чашата си. Тактът и дипломацията съвсем не бяха от най-силните страни на Холандеца. Коко щеше да припадне, ако чуеше как приятелят му се зъби на гостите. Или пък щеше да го прасне по главата с някой черпак. — Да не би да си въобразявате, че тук нямаме нищо за вършене? — изръмжа

той в слушалката. — Ще го получите, когато стане готово. — Холандеца затвори и дръпна една чиния. — Ще си поръчват шампанско и някаква си засукана торта по това време на денонощието. Младоженци. Да бе! Тия от номер три, как никой не ги видя да излизат цяла седмица.

— Къде отиде чувството ти за романтика, Холандец?

— Тия работи съм ги оставил на теб, любовнико. — Юмрукът, подобен на плътен резен шунка, се сви, за да отреже с изключителна прецизност две фини парчета шоколадова торта. — Нали те видях как я меркаш оная, червенокосата.

— Руса с ягодов оттенък — поправи го Натаниъл. — Дори не червенокоса, а златиста коса. — Той смело отпи нова глътка ром. — Много е красива, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че ти все хубавици ги избираш. — Със замаха на художник Холандеца заля парчетата с ванилов крем и ги украси отстрани с пресни ягоди. — И дете си има, нали?

— Да. — Натаниъл погледна тортата и реши, че няма нищо против да похапне едно парче. — Кевин. Тъмна коса, висок за възрастта си. — Усмихна се. По дяволите, това момче му харесваше. — Големи любопитни очи.

— Виждал съм го. — Холандеца имаше слабост към децата, но се опитваше да я прикрива. — Добре изглежда. Винаги се мъкне с онези две нахакани келешчета, дето все търсят какво да отмъкнат. — Което, както Натаниъл добре знаеше, за Холандеца бе истинско удоволствие, въпреки че го криеше зад намръщена маска. — Май доста рано е тръгнала да митка.

Натаниъл се намръщи при тези думи. Така беше изразът, ала му се струваше, че просто не бе точен, защото излизаше, че жената сама бе виновна за тази бременност.

— За тази работа са нужни двама, Холандец. А копелето я е излъгало.

— Знам. Знам. Чух за тази работа. Нищо не изпускам аз. — Не беше трудно да се измъкне информация от Коко, особено когато натиснеше подходящите копчета. Никога нямаше да си го признае, но това бе едно от нещата, които всеки ден очакваше с най-голямо нетърпение. Натисна звънеца за сервитьора и с искрено удоволствие вдигна назидателно показалец, щом вратата се отвори. — Направи

поднос за номер три — нареди Холандеца. — Две торти, бутилка домашно шампанско, две високи чаши и да не забравиш мърлявите салфетки. — След като приключи с нарежданията, довърши рома. — Дали да не се опитам да позная на кой му се яде едно парче.

— Няма да ти откажа.

— Не е имало случай да откажеш храна или пък на някоя жена. — Холандеца отряза ново парче, този път доста по-дебело, отколкото за младоженците, и го бутна пред Натаниъл.

— За мен ягоди няма ли?

— Яж каквото съм ти сложил в чинията. Защо не си в трапезарията да флиртуваш с оная кльоща?

— Работя по въпроса — отвърна Натаниъл, налапал хапка торта. — Още са в трапезарията. Семейно събиране. — Стана, сипа си кафе и го доля с остатъка от рома. — Открили са някаква стара книга. А тя не е кльоща. — Бе сигурен в твърдението си, след като бе прегръщал Меган. — Просто е фина.

— Да, бе сигурно. — Помисли си за Коко, за издължените отлично оформени едри крайници. Отново изсумтя. — Всички женски са фини, докато не ти надянат халката на носа.

Никой не би нарекъл жените в трапезарията фини — не и когато течеше една от типичните за семейство Калхун разправии.

— Казах да го изгорим — Кейкей скръсти ръце на гърдите си и загледа злобно останалите. — След всичко, което научихме за Фъргюс от дневника на Бианка, изобщо не ми е ясно как може да искате да държим тази противна счетоводна книга тук.

— Не можем да я изгорим — облещи се срещу нея Аманда. — Това е част от нашата история.

— Заредена е с отрицателна енергия. — Лайла присви очи към книгата, поставена на средата на масата. — Ще ни донесе нещо лошо.

— Може и да е така — поклати глава Макс. — Само че не мога да позволя да изгорите една книга. Каквато и да е тя.

— Това не ти е литература — измърмори Кейкей.

Трент погали напрегнатото рамо на жена си.

— Винаги можем да я върнем там, където я намерихме, или да обмислим предложението на Слоун.

— Според мен, една стая, посветена на семейни реликви… — Слоун погледна Аманда. — Части от историята на Кулите, ще бъде интересно място. Не само за хотела, но и за семейството.

— Не съм сигурна… — Сузана сви устни и се опита да разсъждава обективно. — Малко необичайно ми се струва да излагаме нещата на Фъргюс до тези на Бианка или на леля Колийн, на чичо Шон и на Итън.

— Той може и да е бил голяма гад, ала въпреки това си остава част от семейството. — Холт допиваше кафето. — Тук съм съгласен със Слоун.

Тези думи, разбира се, предизвикаха малка буря от възражения, недоволство и други предложения. Меган седеше и наблюдаваше всичко в пълно удивление.

Изобщо не искаше да остава. Не и на семейното събиране. Само че веднага я бяха накарали да седне мирно. Семейство Калхун винаги се обединяваха, когато имаше нужда.

Докато се вихреше спорът, тя погледна обекта на кавгата. Когато Аманда я остави в кабинета й, Меган не успя да устои на изкушението. След като почисти кожената подвързия, тя прелисти страниците, лениво пресметна колоните и цъкаше възмутено, когато откриваше по някоя и друга грешка. Беше прочела и част от бележките в полетата и бе открила, че Фъргюс Калхун е бил студен, амбициозен и егоистичен човек.

Но пък едва ли една счетоводна книга си струваше подобна разправия. Особено след като последните няколко страници бяха просто цифри, без всякаква система и ред.

Каза си, че това не й влиза в работата, ала в същия момент дойде краят на спокойствието й.

— Кажи, Меган, мила, ти какво мислиш? — Неочакваният въпрос на Коко я стресна.

— Моля?

— Ти какво мислиш? Още не си ни казала мнението си. А ти все пак си най-квалифицирана.

— Квалифицирана ли?

— Това е счетоводна книга — изтъкна Коко. — А ти си счетоводителка.

Ето че по този въпрос Меган не успя да каже нищо логично.

— Всъщност това не е моя работа — започна тя, но бе заглушена от множество обяснения и се оказа, че определено бе нейна работа. — Ами за… — Меган огледа присъстващите на масата и установи, че всички я гледат. — Според мен това ще бъде доста интересна реликва… Доста е… Интересно е да се прегледа една стара счетоводна книга. Нали разбирате, и разходите, и заплатите на персонала. Може да ви се стори интересно как са си разпределяли парите семействата през 1913 година.

— Ами разбира се! — плесна с ръце Коко. — Разбира се, че си права. Снощи си мислех за теб, Мег, докато хвърлях карти. Все ми излизаше, че ще се заемеш с нов проект — нещо свързано с цифри.

— Лельо Коко — каза Кейкей спокойно, — Меган ни е счетоводителка.

— Знам, скъпа, знам. — С ведра усмивка Коко я погали по косата. — Затова отначало не обърнах особено внимание. Ала все не можех да се отърся от чувството, че има и още нещо. Сигурна съм, че този проект ще доведе до нещо прекрасно. Нещо, от което всички ще бъдем щастливи. Толкова съм щастлива, че ще се заемеш.

— Да се заема ли? — Меган погледна безпомощно брат си. В отговор получи само усмивка.

— Да проучиш счетоводната книга на Фъргюс. Можеш дори да я качиш на компютъра, кажи, че можеш! Слоун ни разказа колко си умна.

— Мога, разбира се, но…

Беше прекъсната от бебешки плач, долетял от предавателя на стената.

— Бианка? — попита Макс.

— Итън — казаха едновременно Кейкей и Лайла. Това бе краят на семейното събиране.

С какво по-точно се бе съгласила да се заеме, чудеше се по-късно Меган. Въпреки че почти не бе казала нищо, се оказа, че счетоводната книга на Фъргюс й бе поверена. Ала това си беше семеен въпрос.

Въздъхна и отвори вратата на терасата, за да излезе навън. Ако им кажеше това и изложеше мнението си практично и логично, щяха

да я потупат по главата, да я щипнат по бузата и да й повторят, че бе част от семейството и повече приказки нямаше да има.

Как да спори?

Пое дълбоко приятния нощен въздух и долови аромата на фрезиите и розите на Сузана. Някъде в далечината се чуваше шумът на вълните, а въздухът бе влажен с леко солен вкус. Високо над нея блещукаха звезди, обградили луната, ярка като морски фар.

Синът й спеше, доволен, в безопасност, обграден от хора, които го обичаха.

Да проучи книгата на Фъргюс бе една незначителна услуга, с която щеше да се отплати за всичко, с което тези хора я даряваха.

Спокойствие. Да, каза си тя, семейство Калхун й бяха осигурили именно спокойствие.

Нощта бе наистина очарователна и затова Мег остави вратата отворена и пое по криволичещата каменна пътека сред облените от луната рози, поръсените със звезден прашец божури, чак до вистерията, разпростряла мънички цветчета към пътеката.

— „Тя бе призрачна наслада, щом за пръв път появи се пред моя взор.“

Меган трепна рязко и притисна ръка към сърцето си, когато от сенките се отдели сянка.

— Изплаших ли те? — Натаниъл пристъпи към нея, а върхът на пурата му проблесна в мрака. — Обикновено Уърдсуърт оказва по-различен ефект.

— Не знаех, че си тук. — И нямаше да излезе, ако знаеше. — Мислех, че си се прибрал у вас.

— Постоях малко при Холандеца в компанията на бутилка ром. — Той излезе на осветената от луната пътека. — Искаше да се оплаче от Коко, затова му трябваше компания. — Нейт леко дръпна от пурата. В първия момент лицето му се скри зад пушека и го превърна в мистериозно и много красиво. Ангел, изгонен от божия дом. — Красива нощ.

— Да, наистина. Ами…

— Недей да бягаш. Искаше да се поразходиш из градината. — Той се усмихна и се пресегна, за да откъсне един бледорозов божур. — Тъй като вече е почти полунощ, мисля, че времето е много подходящо.

Тя прие цветето и си забрани да попада под очарованието на този мъж.

— Наслаждавах се на цветята. Никога не ме е бивало особено да ги отглеждам.

— Трябва да им отдадеш сърцето си, както и да им осигуриш вода и тор.

Косата й бе пусната и се стелеше по раменете. Все още бе в строгото синьо сако и панталоните, които носеше по време на вечеря. Жалко, каза си Нейт. Щеше да е в духа на нощта, много подходящо за настроението му, ако бе в ефирна рокля. Но пък Меган О'Райли не бе от жените, които обикалят градините нощем в ефирни копринени рокли.

Не би си го позволила.

Единственият друг начин да се противопостави на тези пронизващи сиви очи, освен да избяга като глупачка, беда довърши започнатия разговор.

— Значи ти се занимаваш и с градина, освен че плаваш и цитираш класиците, така ли? — попита го тя.

— Обичам цветята, както и много други неща. — Той постави ръка върху божура, който Меган стискаше, и го вдигна към себе си така, че да се наслади и на неговия, и на нейния аромат. Усмихна й се над нежния цвят.

Усети, че бе в клопка, сякаш бе попаднала в бавен сън, някъде между мъжа и луната. Уханието на градината се надигна и завихри във въздуха, сякаш подето от ветреца, и нежно нахлу в ноздрите й. По лицето й пропълзяха сенки и подчертаха скулите и брадичката, подтикнаха я да вдигне поглед към устните му, приканващо извити.

Сякаш бяха съвсем сами, откъснати от действителността и задълженията на ежедневието.

Просто един мъж и една жена сред цветята и нощните сенки, заслушани в серенадата на далечното море.

Тя сведе очи, сякаш, за да разруши магията на мига.

— Учудена съм, че ти е останало време за цветя и поезия покрай всички тези пътувания.

— Винаги можеш да намериш време за това, което си струва.

Магията на нощта не му бе убягнала. Но пък Нейт обичаше подобни моменти. Имало бе случаи, когато бе наблюдавал как водата

се надига също като свит юмрук, когато се бе вслушвал в изкусителната песен на сирените, понесла се през мъглата — той вярваше в магията. Защо иначе щеше да чака в градината, откъде можеше да знае, че Меган ще се появи.

Пусна цветето и пое свободната й ръка, за да вплете пръсти с нейните, преди тя да бе измислила причина защо не трябва.

— Повърви с мен, Мег. Не бива да пропиляваме подобна нощ.

— Ще се връщам. — Погледна назад точно когато повя лек бриз. Цветчетата на вистерията сведоха глави.

— След малко.

Тя тръгна до него през приказната градина, стиснала цвете в едната си ръка, косата й обсипана с нежни венчелистчета.

— Аз… Трябва да погледна Кевин.

— Да не би момчето да има проблеми, когато спи?

— Не, но…

— Кошмари?

— Не.

— Това е добре. — За него това беше достатъчен отговор и Нейт пое по тясната пътека. — Значи, когато някой мъж флиртува с теб, ти подвиваш опашка и бягаш.

— Разбира се, че не бягам. Само че не се интересувам от флиртове.

— Странно. Докато стоеше одеве на терасата ми се стори, че си жена, която е готова за един малък флирт.

Меган веднага спря.

— Ти си ме наблюдавал?

— М-м-м. — Той загаси пурата в най-близката саксия. — А пък аз си помислих, колко е жалко, че нямам една флейта.

Раздразнението бе изместено от любопитство.

— Флейта ли?

— Красива жена, застанала на балкон, трябва да получи серенада.

Тя не се сдържа и се разсмя.

— А ти сигурно свириш на флейта.

— Не. Прииска ми се да посвиря, когато те видях. — Нейт отново пое по пътеката. Скалата започваше да се спуска надолу. — Едно време, като дете, идвах с лодка и гледах нагоре към Кулите.

Обичах да си представям, че ги пази дракон, че ще се изкача по скалите и ще го сразя.

— Кевин все още нарича къщата замък — измърмори Меган и погледна назад.

— Когато пораснах малко и забелязах сестрите Калхун, реших, че щом сразя дракона, те ще ме възнаградят. Типичните фантазии за един шестнадесетгодишен с развилнели се хормони.

Тя отново се разсмя.

— Коя от тях?

— А, всичките. — Той се усмихна широко, седна на ниската стена и я привлече до себе си. — Винаги са били… Забележителни. Холт си падаше по Сузана, въпреки че не искаше да си признае. Тъй като ми беше приятел, аз благородно я задрасках от списъка. И въпреки това ми оставаха три, след като успеех да сразя дракона.

— Само че никога не се сблъска с дракон.

По лицето му премина сянка.

— Срещнах обаче друг. Нека просто кажем, че го оставих да си живее живота и отплавах. — Нейт се отърси от обзелото го настроение и болките на миналото. — Затова пък имах кратка, ала незабравима връзка с прелестната Лайла.

Меган отвори широко очи.

— Ти и Лайла?

— Точно преди да си тръгна от острова. Беше решила да ме подлуди. — Той въздъхна при този спомен. — Много я бива в това отношение.

Но те двамата се държаха толкова естествено, когато бяха заедно, помисли си Меган. Толкова спокойни, такива добри приятели.

— Толкова си прозрачна, Мег. — Нейт се разсмя и обгърна раменете й. — Ние не бяхме като Ромео и Жулиета. Целунах я няколко пъти и положих всички старания, за да я убедя да направим нещо повече. Само че тя не искаше. И не ми разби сърцето. Е поочука го малко, може би — добави той.

— А Макс не се ли притеснява?

— Че защо? Лайла е негова. Дори да бяхме имали някоя разтърсваща любовна връзка — което не стана — пак щеше да е като тлееща клечица кибрит в сравнение с това, което те изживяха.

Тук беше прав. Всяка една от сестрите Калхун си бе намерила истинската половинка.

— Въпреки това е много интересно — каза тя тихо. — Всички тези преплетени връзки.

— Ти за мен ли мислиш, или за себе си?

Меган се стегна, усетила, че седи плътно до него, а ръката му обгръща раменете й.

— Това не е въпрос, който ще обсъждам.

— Още ли те боли? — Нейт я притисна, за да я успокой. — От всичко, което чух за Дюмонт, мисля, че не си струва да страдаш заради него. Успокой се — добави той, когато тя трепна и понечи да се изправи. — Това ще отмине. Нощта е толкова прекрасна, за да отваряме стари рани. Я по-добре ми разкажи, как успяха да те впримчат да се заемеш с онази стара счетоводна книга.

— Ти как разбра?

— Холт и Сузана ми разказаха. — Мег все още бе стегната, забеляза той. Ала поне не се опитваше да избяга. — Видях ги, преди да тръгнат.

Тя се поотпусна. Беше толкова приятно да сподели с някой, който бе също като нея на една крачка извън семейството.

— Представа нямам как стана така, че ме накараха. Не бях казала и дума по въпроса.

— Това ти е първата грешка.

Меган изпухтя.

— Трябваше да викам, за да ме чуят. Не знам защо наричат тези събирания срещи, след като единственото, което правят, е да се карат. — Тя сви вежди. — А щом спрат да се карат, веднага разбираш, че са те всмукали като плаващи пясъци. Ако се опиташ да се измъкнеш, откриваш, че те се спояват и не можеш нищо да направиш.

— Много добре знам какво се опитваш да ми кажеш. Все още не съм сигурен дали идеята за бизнес с Холт излезе от мен. Беше направено предложение, подложи се на обсъждане, гласуване и бе одобрено. Следващото, което си спомням, бе, че подписвам документи. Интересно, помисли си Меган и се загледа в мъжествения му профил.

— Не ми приличаш на човек, който може да бъде склонен да направи нещо, което не иска.

— И аз така си мислех.

Тя се замисли за момент, след това се предаде.

— Прав си. Счетоводната книга е безкрайно интересна. Нямам търпение да се заема с нея.

— Надявам се не възнамеряваш да и посветиш всичкото си свободно време. — Нейт се заигра с краищата на потрепващата й от вятъра коса. Не, не е червена, каза си той. Златиста е, с вплетен пламък. — Искам и за мен да остане.

Меган предпазливо се отдръпна.

— Вече ти казах, не се интересувам.

— Истината е, че си притеснена, защото се интересуваш. — Нейт сви длан около брадичката й и извърна лицето й към себе си. — Сигурен съм, че ти е било трудно, че си решила да поставиш всички мъже под един знаменател с мръсника, който те е наранил. Затова ти казах, че ще бъда търпелив.

В очите й лумна гняв.

— Не ми казвай каква съм и как съм се справила. Не ти искам нито търпението, нито проявите на разбиране.

— Добре.

Той притисна устни към нейните без всякакво търпение. Целувката му бе настойчива, напрегната, неустоима, покори я и я лиши от последната глътка въздух.

Жарта, която тлееше в гърдите й след първия път, когато Нейт я целуна, се разгоря в неукротим пламък. Тя искаше — копнееше — да усети още по-силно тази огнена топка. Мразеше се за проявената слабост, но се остави да обгори.

Бе доказал своето, помисли си той, когато откъсна устни от нейните и ги притисна към бурно препускащия пулс на гърлото й. Ала както го доказа, така се оплете в сложния възел на желанието.

Желание, което трябваше да почака, защото Меган съвсем не бе готова за него. Защото имаше значение — тя имаше значение — много повече, отколкото си бе представял.

— Кажи ми пак, че не се интересуваш — прошепна Нейт до устните й, ядосан, че не можеше да вземе онова, което бе така очевидно негово. — Кажи ми, че не искаш да те докосвам.

— Не мога. — В гласът й прозвуча отчаяние. Искаше й се той да я докосва, да я вземе, да я хвърли на земята й да люби диво и ненаситно. Искаше й се Нейт да вземе решението, той да поеме

отговорността. Засрами се. Каква страхливка. — Само че едното желание не е достатъчно.

— Разтърсена, Меган се отдръпна и се изправи. — За мен няма да бъде достатъчно. И преди съм желала. — Изпъна се, тръпнеща на лунната светлина, с развяна от вятъра коса, очите и диви и изпълнени със страх.

Натаниъл се прокле, а след това прокле и нея за твърдостта й.

— Аз не съм Дюмонт. А ти не си седемнадесетгодишно момиче.

— Много добре знам коя и каква съм. Но не знам ти кой си.

— Опитваш се да се измъкнеш, Меган. Ние с теб се познахме още от първия миг.

Тя отстъпи крачка назад, защото знаеше, че бе прав. Защото това я ужасяваше.

— Това, за което говориш, е физическо привличане.

— Може би говоря за съдба. — Каза го тихо и също се изправи. Беше я изплашил и се презираше. Да притесниш уязвима жена е едно, но да я плашиш — съвсем друго. — Имаш нужда от време да помислиш за това. Аз също. Ще те изпратя.

Меган протегна ръка, за да го спре.

— И сама мога да се прибера. — Врътна се и затича по обляната от лунната светлина пътека.

Той изруга тихо. Седна отново, извади нова пура и я запали. Нямаше смисъл да си ходи. Вече знаеше, че няма да може да заспи.

Късно на следващия следобед, когато някой почука на вратата на кабинета й, Меган вдигна глава от счетоводните книги.

— Влез.

— Извинявай, че те прекъсвам. — Коко пъхна глава в стаята. Меган с изненада забеляза, че този път гладката й коса бе абаносово черна. Очевидно жената сменяше цвета си също толкова често, колкото и настроенията. — Не си ставала дори за обяд — каза Коко и внесе огромен сребърен поднос, грижливо подреден.

— Не се притеснявай. — Меган погледна часовника и с изненада установи, че минава три. — Имаш достатъчно работа и без да се грижиш за мен.

— Това си е част от обслужването. — След като постави подноса на масичката, Коко започна да сервира. — Не можем да ти позволим да пропускаш храненето. — Тя погледна към монитора, към отворените книги, калкулатори и прилежно подредените папки. — Мили Боже, колко много цифри. Цифрите винаги са ме притеснявали.

— Не бива да им се оставяш те да диктуват положението — каза Меган през смях. — Щом разбереш, че едно и едно правят две, можеш да сметнеш всичко останало.

Коко се вгледа в екрана, без да крие съмнението си.

— Щом казваш, скъпа.

— Тъкмо приключвах първото тримесечие на „Шипшейт“. Истинско предизвикателство.

— Радвам се, че мислиш така. — Коко се извърна от екрана и цифрите, преди да я бе заболяла главата. — Само че никой от нас не иска да се преуморяваш. Приготвила съм ти леден чай и чудесен комбиниран сандвич.

Храната имаше много апетитен вид, особено след като не можа да хапне нищо на закуска. Това бе закъснелият ефект от снощния сблъсък с Натаниъл.

— Много ти благодаря, Коко. Извинявай, че заради мен си остави работата.

— О! — Коко махна веднага с ръка, а Меган стана, за да си вземе чинията. — Хич не си го и помисляй. Честно да ти призная, скъпа, трябваше да я оставя — и да се махна от онзи тип.

— Холандеца ли? — Меган се усмихна, докато дъвчеше първата хапка. — Запознах се с него тази сутрин, когато слизах долу. Завих в погрешната посока и попаднах в хотелската част.

Малко притеснена, Коко започна да усуква плътната златна верижка на врата си.

— Надявам се не ти е казал нещо, с което да те обиди. Той е доста грубоват.

— Не. — Меган сипа две чаши чай и подаде едната на Коко. — Погледна ме лошо и ми каза, че ми трябва някоя и друга мръвка, за да ми скрие кокалите. Реших, че ще иска да ме натъпче с гръцкия омлет, който приготвяше, ала едно от момчетата изпусна чиния. Избягах, докато ругаеше бедното момче.

— Какъв език има само… — Коко се настани и приглади копринения панталон. — Ужасяващ. И винаги спори с мен за рецептите. — Тя затвори очи и потръпна. — Аз пък смятах, че съм търпелива жена и, ако ми позволиш да бъда нескромна, доста умна. Налагаше се да притежавам и двете качества, за да отгледам момичетата. — Коко въздъхна и вдигна ръце, готова да покаже, че е победена. — Но що се отнася до този мъж, нямам думи.

— Можеш да го освободиш — опипа почвата Меган.

— Невъзможно. Та той е като баща на Натаниъл, и на децата, а и те го обичат, въпреки че изобщо не разбирам защо. — Тя отново отвори очи и се усмихна смело. — Ще се справя, скъпа, а и трябва да призная, че той умее да готви някои основни простички неща. — Коко заглади новата си прическа. — А пък аз си намирам начини да се разсейвам.

Само че вниманието на Меган бе привлечено от първите думи на Коко.

— Значи господин Ван Хорн познава Натаниъл отдавна.

— А, повече от петнадесет години, доколкото знам. Заедно са работили във флота, заедно са плавали, както там му казват. Доколкото разбирам, господин Ван Хорн е поел Натаниъл под крилото си. Което говори доста добре за него. Бог е свидетел, че момчето имаше нужда от някой, който да му обърне внимание след неговото нещастно детство.

— Така ли? — За Меган бе доста нетипично да настоява, ала с Коко не бе никак трудно.

— Майка му починала, когато е бил още малък, горкото момче. А и баща му е мъртъв. — Красивата й уста се стегна строго. — Е, онзи беше истинско животно. Почти не познавах Джон Фюри, но в селото непрекъснато се говореше. А и от време на време Холт и Натаниъл ни носеха риба. Сама виждах синините.

— Синини — повтори ужасена Меган. — Баща му го е биел?

Очите на Коко вече бяха плувнали в сълзи. Тя имаше толкова меко сърце.

— Боя се, че е било точно така.

— Ами никой ли не е знаел?

— Когато някой питаше, онзи все твърдеше, че момчето било паднало, че се сбило с друго дете. Натаниъл никога не му

противоречеше. Колкото и да е тъжно, в онези години на насилието над децата не се обръщаше много внимание. А и сега не е достатъчно, според мен. — Сълзите заплашваха да размекнат спиралата по миглите й. Коко ги попи със салфетката на Меган. — Натаниъл избяга във флота в мига, в който бе на възраст да го вземат. Баща му почина преди няколко години. Нейт изпрати пари за погребението, ала не дойде. Защо ли не го виня. — Тя въздъхна и се отърси от спомените. — Не дойдох, за да ти разказвам такива тъжни неща. Поне краят е добър. От Нейт излезе прекрасен човек. — Влажните очи на Коко блестяха. — Сега само му трябва подходяща жена. Той е ужасно красив, не мислиш ли?

— Да — отвърна предпазливо Меган. Все още се опитваше да свърже малтретираното дете и самоуверения мъж.

— На него може да се разчита. И толкова романтичен, с тези разкази за морето, обвит е в една мистериозност. Жена, която му привлече вниманието, трябва да се смята за щастливка.

Меган примигна, когато разбра накъде бие Коко.

— Не мога да кажа. Не го познавам достатъчно добре, а и не приемам мъжете по този начин.

— Глупости. — Убедена в уменията си да събира успешно двойки. Коко погали Меган по коляното. — Ти си млада, красива, интелигентна. Ако имаш до себе си мъж, това не означава, че тези качества ще изчезнат, нито пък че жената ще си изгуби независимостта. Подходящият мъж само ще ги подчертае. Имам чувството, че ти сама ще откриеш тези неща, при това много скоро. Така… — Тя се наведе и целуна Меган по бузата. — Трябва да се връщам в кухнята, преди онзи тип да е направил нещо ужасно със сьомгата. — Тя потегли към вратата, но спря — това бе най-точният момент, каза си Коко, подбран съвършено. — О, скъпа, такава съм забравана. Трябваше да ти кажа за Кевин.

— Кевин ли? — Погледът на Меган веднага се стрелна към прозореца. — Не е ли навън с Алекс и Джени?

— Да, но не е тук. — Усмивката на Коко бе разсеяна — това бе престорено, нещо, което бе усъвършенствала години наред. — Днес е свободният ден на Натаниъл и той намина да обядва тук. Невероятен апетит има и не наддава дори един грам. Ама и той много се движи. Затова се тези великолепни мускули. Прекрасен е, нали?

— Коко, къде е Кевин?

— Боже, пак се отплеснах. Кевин е с Нейт. Всички са с него. Той отведе децата.

Меган вече бе скочила на крака.

— С него ли? Къде? На корабчето? — Ужасът, предизвикан от бури и извисяващи се вълни, се замята в ума й, въпреки че небето навън бе безоблачно синьо.

— Не, не, в неговата къща. Строи тераса или нещо подобно, а децата умират от удоволствие да отидат да помагат. Ще ми направиш страхотна услуга, ако минеш да ги прибереш вместо мен. — И така, каза си изключително доволна Коко, Меган ще има възможност да види чудесния малък дом на Нейт и колко е изключителен той в отношенията си с децата. — Сузана искаше децата да са тук, ала на мен сърце не ми даваше да им откажа. Тя няма да се върне чак до пет, така че недей да бързаш.

— Ама аз…

— Знаеш къде е къщата на Сузана и Холт, нали? Натаниъл живее на двеста метра по-надолу. Очарователно местенце. Не можеш да го пропуснеш.

Преди Меган да успее да изрече и дума, вратата бавно се затвори.

Това, каза си Коко, докато крачеше по коридора, бе изключително добре свършена работа.

ПЕТА ГЛАВА

Кевин не можеше да прецени кое бе по-страхотно. Колебаеше се между малкия огнедишащ дракон на рамото на Натаниъл отзад и сбръчкания нацупен белег точно отпред. Белегът бе останал в резултат от пробождане с нож, а това бе достатъчно, за да го отведе на първо място в класацията. Но пък татуировката, истинска татуировка на дракон съвсем не бе за пренебрегване.

Натаниъл имаше още един белег, точно под кръста, близо до бедрото. Когато Алекс започна да го разпитва с детска настойчивост, мъжът обясни, че бил от змиорка, с която се бил вплел в двубой някъде из Тихия океан.

Кевин веднага си представи Натаниъл, въоръжен единствено с нож, стиснат между зъбите, започнал битка на живот и смърт с люспесто създание не много по-различно от чудовището на Лох Нес.

Освен това новият му приятел си имаше и папагал, огромна пъстроцветна птица, която си стоеше вътре в къщата на дървена стойка и бъбреше. Любимият израз на Кевин стана „Откъсни й главата“.

Кевин реши, че Натаниъл Фюри бе най-готиният човек, когото някога бе познавал — мъж, пропътувал също като Синдбад седемте морета на длъж и на шир, белязан в битки, за които носеше неоспорими доказателства. Това бе човек, който обичаше кучета и говорещи папагали.

По всичко личеше, че не му бе неприятно Кевин да се мотае около него, а Алекс и Джени да тичат из двора с кучето, докато се стрелят с въображаеми лазерни пистолети. За него обаче бе много по-интересно да е до Нейт и да го наблюдава как забива пирони в дъските.

Чак след шест обработени дъски Кевин събра смелост да го атакува с напиращите въпроси.

— А ти защо искаш тераса тук?

— За да мога да седя на нея. — Мъжът нагласи нова дъска на място.

— Ама нали си имаш една отзад?

— И тя ще си остане там. — Три удара с чука и пиронът бе забит до главичката. Натаниъл се отпусна, клекнал на пети. На главата си бе вързал кърпа и бе облечен единствено в разръфани къси джинси. Кожата му бе загоряла от слънцето и покрита с капчици пот. — Виждаш ли как се оформя рамката?

Кевин проследи с поглед гредите, които обхождаха едната страна на къщата.

— А-ха.

— Продължаваме, значи, така, докато стигнем до другата тераса.

Погледът на Кевин светна.

— Значи ще обиколи цялата къща, също като кръг.

— Правилно си схванал. — Натаниъл заби следващия пирон и се намести. — Харесва ли ти острова?

Зададе въпроса така естествено, сякаш питаше друг възрастен и затова Кевин първо се огледа, за да е сигурен, че мъжът говори на него.

— Харесва ми. Много. Живеем в замъка, но мога да си играя непрекъснато с Алекс и Джени.

— Нали и в Оклахома си имаше приятели?

— О, да. Най-добрият ми приятел беше Джон Къртис Силвърхорн. Той е наполовина команч. Мама каза, че може да идва на гости когато пожелае, а иначе ще си пишем непрекъснато. Вече му писах за китовете. — Кевин се усмихна срамежливо. — Това ми хареса най-много от всичко.

— Значи трябва пак да излезем.

— Наистина ли? Кога?

Натаниъл спря работата с чука и погледна момченцето. Трябваше да се сети от наблюденията си над Алекс и Джени, че когато децата са отгледани с любов и доверие, те вярват на всичко, което им се казва.

— Можеш да дойдеш с мен, когато пожелаеш. Стига майка ти да разреши.

Наградата му за необмисленото предложение бе слънчева усмивка.

— Може ли пак да ми дадеш да покарам кораба?

— Да. — Натаниъл се ухили и обърна бейзболната шапка на Кевин наопаки. — Може. Искаш ли да забиеш няколко пирона?

Кевин се ококори и грейна.

— Добре!

— Ето. — Натаниъл се премести назад, за да може детето да коленичи пред него. — Дръж пирона така. — Той обви ръцете на Кевин със своите, за да му покаже как да държи и пирона, и чука.

— Ей! — Алекс се събули от мъртвите на планетата Нула и хукна към тях — Може ли и аз?

— И аз. — Джени се метна на гърба на Натаниъл, защото знаеше, че бе винаги добре дошла.

— Май си намерих помощници. — Натаниъл веднага прецени, че с бандата нови помощници работата ще му отнеме двойно повече време.

Час по късно Меган спря колата отпред и се загледа. Къщата я изненада. Очарователна двуетажна постройка с прясно боядисани сини капани на прозорците, по первазите саксии с избуяли маргарити. Това изобщо не отговаряше на представите и за Натаниъл Фюри. Изненада я и грижливо окосената поляна, подкастрения жив плет и дебелото джафкащо кутре.

Най-изненадана остана от самия Натаниъл. Малко се притесни от голото му мускулесто тяло със златист загар. И тя бе човек, все пак. Вниманието й обаче бе привлечено от това, с което се занимаваше.

Бе клекнал до сина й на недовършената тераса, доближил глава до неговата, покрил с едрата си длан детската ръка. Джени седеше до тях, изпълнена с обожание, Алекс се опитваше да върви по една тел наблизо.

— Здрасти. Меган. Виж, аз съм онзи Алекс, който побеждава смъртта. — Развълнуваният малчуган се олюля и за малко да падне. Замаха диво с ръце и избегна опасността.

— Беше на косъм — каза тя и му се усмихна.

— Мамо, строим тераса. — Кевин бе прехапал долната си устна и ковеше с чука някакъв пирон. — Виждаш ли?

— Да. — Меган остави куфарчето и се наведе, за да погали любвеобилното кутре, което се превъртя по гръб, изпълнено с обич към целия свят.

— Сега е мой ред. — Джени пърхаше с клепки към Натаниъл.

— Точно така, сладурче. Добре, Капитане. Да го поставим на място.

Като пъшкаше от усилието, Кевин заби пирона в дървото.

— Направих го. Сам направих цялата дъска. — Кевин гордо вдигна поглед към майка си. — Редуваме се и всеки от нас прави по една дъска. На мен ми беше третата.

— Май се справяш добре. — За да отдаде дължимото и на дявола, тя се усмихна на Натаниъл. — Не всеки би се справил.

— Необходимо е точно око и сигурна ръка. Ей, приятелчета, къде е следващата?

— Веднага. — Алекс и Кевин хукнаха заедно да донесат нова дъска.

Застанала отстрани, Меган наблюдаваше стереотипа, който си бяха изработили. Натаниъл пое дъската, огледа я и я постави на място. Премери и сравни размерите на новата и старата и едва след като остана доволен, позволи на Джени да се настани до него.

Тя стисна чука и с двете си ръчички, а Натаниъл, много по-смел, отколкото Меган бе предполагала, задържа пирона.

— Не откъсвай очи от целта — предупреди той детето и седна търпеливо, докато леките й удари малко по малко вкарваха пирона на място. След това обви ръцете й със своите, за да нанесе последния удар. — От тази работа се ожаднява — отбеляза небрежно Нейт. — Не съм ли прав, приятели?

— Да, да! — Алекс сви длани около гърлото си и задиша тежко.

Натаниъл приготви следващия пирон.

— В кухнята има лимонада. Ако някой донесе каната и чаши…

Четири чифта очи се извърнаха към нея и Меган веднага разбра какво трябва да направи. След като нямаше да работи като дърводелец, значи се налагаше да влезе в ролята на прислужница.

— Добре. — Остави куфарчето на земята и мина по вече готовата част от терасата към вратата.

Натаниъл не каза нищо, само чакаше.

Секунди по-късно остър вълчи вой прозвуча отвътре, последван от приглушен писък. Беше широко ухилен, когато Бърди направи поканата си.

— Ей, сладурче, ще пийнеш ли едно с мен. Обърни ми внимание, малката. — След това Бърди продължи с песен от „Няма нищо по-хубаво от една дама“, а децата се заляха от смях.

След няколко минути Меган изнесе подноса с напитките. След нея звучеше гласът на Бърди.

— Дай ми целувка и тя ще бъде за последно!

Меган изви едната си вежда и постави подноса на пода на терасата.

— Богарт, мюзикъли и поезия. Интересна птица.

— Пада си по красиви жени. — Натаниъл взе едната чаша и я изпи наведнъж. Огледа Меган, прибрания кок, колосаната блуза и панталона. — И никак не го виня.

— Леля Коко разправя, че на Нейт му трябвала жена. — Алекс мляскаше заради резливия вкус на лимонадата. — Само дето не разбирам защо.

— За да спи с него — отвърна Джени и при тези думи и Натаниъл, и Меган се опулиха. — Възрастните се чувстват самотни нощем и обичат да има някой, с когото да спят. Също като мама и татко. Аз пък си имам мече — нареждаше тя и показа плюшената играчка. — Затова не ми е самотно.

— Време за почивка. — Натаниъл едва потискаше смеха си. — Момчета, защо не заведете Доги на разходка, долу, при водата?

Идеята бе приета единодушно. С индиански викове и гръмовно топуркане те хукнаха.

— Детето има право. — Натаниъл допря студената чаша до потното си чело. — Нощем човек се чувства самотен.

— Сигурна съм, че Джени с удоволствие ще ти услужи с мечето си. — Меган отстъпи от него и се направи, че разглежда къщата. — Много приятен дом имаш, Натаниъл. — Докосна нежно цветчетата на маргаритите. — Уютен.

— А ти какво очакваше? Някой кокошарник ли?

Тя се усмихна.

— Нещо такова. Благодаря ти, че остави Кевин да прекара деня тук.

— Тези трима работят като екип в последно време.

Усмивката й стана по-мека. Зад къщата се носеше смях.

— Да, прав си.

— Приятно ми е, когато са наоколо. Приятни са за компания. — Той се намести на пода на терасата и кръстоса крака като индианец. — Момчето има твоите очи.

Усмивката й веднага се стопи.

— Не, на Кевин са кафяви. Също като на баща му.

— Нямах предвид цвета. Говорех за изражението, за нещо много по-дълбоко от просто синьо или кафяво. Ти колко си му разказала?

— Аз… — В следващия момент се стегна в вирна брадичка. — Не съм дошла тук, за да обсъждам личния си живот с теб.

— А какво дойде да обсъдим?

— Дойдох да прибера децата и да прегледаме счетоводството.

Натаниъл кимна към куфарчето.

— Донесла ли си ги?

— Да. — Меган извади документите, защото друг избор нямаше, и седна на терасата срещу него. — Приключих с първото тримесечие — януари, февруари и март. Разходите надвишават приходите за този период, въпреки, че са ви превеждани суми от ремонта на лодки. Има и една висяща сметка още от февруари. — Тя извади папките и прелисти грижливо разпечатаните листа — Някой си господин Жак Ларю ви дължи хиляда двеста тридесет идва долара и тридесет и шест цента.

— Ларю имаше тежка година. — Натаниъл си сипа още лимонада. — Двамата с Холт решихме да му дадем още малко време.

— Бизнесът си е ваш, разбира се. По принцип би трябвало да се предяви иск за неустойка заради забавяне на плащането повече от тридесет дни.

— По принцип тук, на острова, се държим доста по-благородно.

— Ти решаваш. — Меган си намести очилата. — Така, както виждаш, счетоводната книга вече е подредена в логическа последователност. Отделните колони включват съответно наем, режийни, покупки за офиса, реклама и така нататък. След това са заплатите и удръжки.

— Нов парфюм!

Тя вдигна поглед.

— Моля?

— Имаш нов парфюм. В него се усеща лек жасминов аромат.

Меган го погледна разсеяно.

— Коко ми го даде.

— Харесва ми. — Той се приведе по-близо. — При това много.

— Добре. — Тя прочисти гърлото си и обърна на нова страница. — А това тук са приходите. Прибавих и продажбите от тази седмица,

за да мога поне ориентировъчно да ти кажа как ще приключите месеца. Виждам, че предлагате намаление за групите на хотела.

— Идеята ни се стори добра, а и на бизнеса се отразява положително.

— Да, много добре. Средно, осемдесет процента от гостите на хотела се възползват от груповите пътувания с кораб. Аз… Трябва ли да седиш толкова близо?

— Да. Вечеряй с мен тази вечер, Мег.

— Не.

— Страхуваш се да останеш сама с мен ли?

— Да. Както сам виждаш, през март е започнало раздвижване…

— Доведи и момчето.

— Какво?

— Да не би да си мрънкам пол носа? — Той се усмихна и смъкна очилата от носа й. — Казах ти да доведеш и Кевин. Ще ви завела на едно място. Правят страхотни палачинки с раци. — Нейт произнесе думата „раци“ с типичната за Нова Англия интонация и тя се усмихна. — Не смея да твърдя, че са на височината на сготвеното от Коко, но пък там е толкова колоритно местенце.

— Ще видим.

— А-ха. Родителско недоверие.

Меган въздъхна и сви рамене.

— Добре. На Кевин ще му бъде приятно.

— Става. — Той й върна очилата, изправи се и взе нова дъска. — Значи до довечера.

— Довечера ли?

— Че защо да чакаме? Ще звъннеш на Сузана и ще й кажеш, че пътьом ще оставиш децата.

— Може и така. — Сега, докато бе с гръб към нея, не можеше да откъсне очи от играта на мускулите му, докато работеше. Направи се, че не забелязва стягането в стомаха и си каза, че синът й ще я придружава. — Никога не съм опитвала палачинка с раци.

— Значи ще падне истинско угощение.

Оказа се, че Нейт бе напълно прав. Дългият криволичещ път във великолепния кабриолет бе истинско удоволствие. Малките селца, през

които минаваха, бяха живописни като на картичка. Слънцето клонеше към хоризонта на запад, а бризът довяваше мирис на риба, цветя и море.

Ресторантът бе по-скоро закусвалня, квадратна постройка с опушени стени, издигната на подпори във водата.

Украсата бяха съдрани рибарски мрежи и шамандури.

По лекьосания под бяха подредени също толкова лекьосани маси. Сепаретата бяха така направени, че да съдерат всички дамски чорапогащи. За доста съмнителната романтична атмосфера допринасяха боядисаните консервни кутии от риба тон на всяка маса и пъстрите глобуси, а които гореше по една свещ. Свещите, поставени в консервните кутии, не бяха запалени. Днешното меню бе надраскано върху черна дъска, поставена точно до отворената врата на кухнята.

— Имаме палачинки с раци, салата от раци и раци натюр — обясни сервитьорката на очевидно видялото се в чудо четиричленно семейство. — Имаме бира, мляко, леден чай и безалкохолни. Има пържени картофи и салата от зеле, моркови и майонеза, сладолед няма, щот’ машината се повреди. Какво ще поръчате?

Щом забеляза Натаниъл, тя заряза клиентите и го блъсна с все сили по гърдите.

— Къде се губиш, капитане?

— Ами тук-там, Джул. Приядоха ми се палачинки с раци.

— Дошъл си точно където трябва. — Сервитьорката, болезнено слаба жена с бухнала сива коса, огледа критично Меган. — И коя ще да е тази?

— Меган О’Райли и синът й Кевин. Тона е Джули Питърсън. Най-добрата готвачка на остров Маунт Дезърт.

— Новата счетоводителка на Кулите. — Джули кимна рязко. — Е, сядайте, сядайте. Ще се погрижа и за вас, щом ми остане минутка. — Тя отново се върна при клиентите си. — Решихте ли вече, или само ще ми седите на чист въздух?

— Храната е по-добра от обслужването. — Натаниъл намигна на Кевин и пое към едно от сепаретата. — Току-що се запозна с една от най-известните личности на острова, Кевин. Семейството на госпожа Питърсън ловят раци и ги готвят вече повече от сто години.

— Леле. — Той огледа сервитьорката, която за деветгодишно дете изглеждаше достатъчно стара, за да е вършила и сама тази работа

през последния век.

— Работех тук като дете. Лъсках подовете. — Тя бе много мила с него, спомни си Натаниъл. Даваше му лед или мехлем за синините, без да каже и дума.

— Мислех, че си работил в семейството на Холт… — започна Меган и се прокле за прибързано изречените думи, щом забеляза, че той повдига едната си вежда. — Коко ми каза.

— Работих известно време у семейство Брадфорд.

— Познавал ли си дядото на Холт? — полюбопитства Кевин — Той е един от призраците.

— Разбира се. Обикновено сядаше на терасата на къщата, където сега живеят Алекс и Джени. Понякога ходеше до скалите на Кулите. Търсел Бианка.

— Лайла каза, че сега те двамата бродят заедно. Аз обаче не съм ги виждал. — А това бе огромно разочарование. — Ти виждал ли си призрак?

— Неведнъж. — Натаниъл пренебрегна факта, че Меган го ритна под масата. — В Корнуол, където скалите са изключително опасни, и мъглите се стелят като някакво живо същество, видях една жена, загледана към морето. Носеше пелерина с качулка, а в очите й имаше сълзи. — Кевин се бе привел напред, нетърпелив да чуе всичко, развълнуван. — Тръгнах към нея през мъглата и тя се обърна. Беше красива и тъжна. „Загубен“, ми каза. „Той е загубен. Също и аз.“ След това изчезна. Като дим.

— Честно? — попита Кевин, обзет от истинско страхопочитание.

Не честността бе от значение тук, каза си Натаниъл. Важното бе въздействието.

— Наричаха я „Дамата на капитана“, и според легендата, корабът на съпруга й потънал по време на буря в Ирландско море. Всяка нощ плачела и все ходела на скалите, за да го чака.

— Май и ти трябва да пишеш книги, също като Макс — измърмори Меган, учудена и подразнена от тръпката, която пролази по гръбнака й.

— А, много то бива да ги съчинява, този Нейт! — Джули тръшна на масата две бутилки бира и някакво безалкохолно. — Все ми разправяше къде ще отиде, какво ще види. Е, Капитане, вече всичко си видял, нали?

— Май да. — Натаниъл повдигна бутилката към устните си. — Но никога не те забравих, скъпа.

Джули отново се разкиска и го блъсна по рамото.

— Сладкодумец — каза тя и се отдалечи.

Меган погледна бирата.

— Ама тя не ни взе поръчката.

— Няма и да го направи. Ще ни донесе каквото прецени. — Отпи нова глътка бира. — Това е, защото ме харесва. Ако не ти се пие бира, ще гледам да я убедя да сервира друго.

— Няма нужда. Сигурно познаваш много от хората на острова, след като си отраснал тук.

— Само някои. Нямаше ме години наред.

— Нейт е обиколил целия свят. Два пъти при това. — Кевин сърбаше сода през сламката си. — Минал е през урагани и тайфуни, всичко ти казвам.

— Сигурно е било много вълнуващо.

— Имаше и приятни моменти.

— Липсва ли ти?

— Повече от петнадесет години плавах на чужд кораб. Сега вече си имам свой. Нещата се променят. — Той провеси ръка на облегалката на сепарето. — Например, дойде ти.

— На нас ни харесва — Кевин започна да ръчка леда със сламката. — Шефът на мама в Оклахома беше стиснат мизерник.

— Кевин!

— Дядо каза така. И освен това не те ценеше. А ти и гък не казваше. — Кевин не знаеше какво точно означава това, ала дядо му все така говореше.

— Дядо ти беше предубеден. — Тя се усмихна и разроши косата на сина си. — Но е истина, че ни харесва тук.

— Да си изядете всичко — нареди Джули и остави на масата три огромни плата. Навитият като палачинка тънък плосък хляб бе пълен с парчета раци, гарнирани със салата от теле, моркови и майонеза, а до тях огромна камара пържени картофи. — Това момиче има нужда да позаглади косъма — заяви Джули. — И момчето. Не знаех, че ги харесваш такива кльощави, Капитане.

— Харесват ми такива, каквито ми паднат — поправи я Натаниъл, а Джули се заля от смях.

— Никога няма да успеем да изядем всичкото това ядене. — Меган гледаше отчаяно препълненото плато.

Натаниъл вече бе започнал.

— Разбира се, че ще успеем. А на теб остана ли ти време да прегледаш книгата на Фъргюс?

— Не много. — Тя опита предпазливо. Независимо от обстановката, храната бе отлична. — Искаше ми се първо да отхвърля основната част от работата. Тъй като хаосът в „Шипшейп“ беше най-стряскащ, реших да оправя нещата първо там. Остава ми второто ви тримесечие, а после и хотела.

— Кев, майка ти е много практична жена.

— Мила. — Кевин налапа огромна хапка от палачинката. — Ама дядо казва, че трябва да излиза повече.

— Кевин!

Предупреждението закъсня прекалено много. Натаниъл вече се хилеше доволно.

— Сериозно? И какво още казва дядо ти?

— Че сега й е времето да живее. — Кевин нападна пържените картофки с неподправен детски ентусиазъм. — Още е много млада, за да живее като отшелник.

— Дядо ти е много умен човек.

— Така е. Той знае всичко. Има петрол вместо кръв, а в главата му са само коне.

— Това е цитат от майка ми — обясни сухо Меган. — И тя знае всичко. Но ти не питаше ли за книгата на Фъргюс?

— Чудех се дали не ти е разпалила любопитството.

— Донякъде. Мислех да й отделям по час, час и нещо вечер.

— Едва ли баща ти е имал точно това предвид, когато е казал, че сега ти е времето да поживееш, Мег.

— Това няма значение. — Тя отново се опита да насочи разговора към безопасната тема за счетоводната книга. — Някои от страниците са много избелели, ала като изключим дребните грешки, счетоводството е водено много прецизно Има и две три страници, където са изписани само цифри без никаква логика.

— Така ли? Те не се ли връзват с останалото?

— Май не, но трябва да огледам всичко по-подробно.

— Понякога губиш от това, че оглеждаш нещата прекалено подробно.

Натаниъл намигна на Джули, когато жената остави нови напитки на масата. Този път за него имаше кафе. Госпожа Питърсън знаеше, че когато кара кола, той никога не пие повече от една бира.

— Нямам нищо против и аз да я погледна.

Меган се намръщи.

— Защо?

— Обичам загадките.

— Това не е кой знае каква загадка, ала ако семейството кажат, че нямат нищо против, заповядай. — Тя се облегна назад и въздъхна. — Извинявай, но просто не мога да поема нито хапка повече.

— Добре — Натаниъл размени чиниите им. — Аз обаче мога.

За най-искрено удивление на Меган той наистина можеше. Не се учуди, когато забеляза, че Кевин бе изял всичко до троха. Сега растеше и тя не се учудваше, че изяжда по толкова много всеки път, когато седнеха на масата. Ала Натаниъл си бе изял порцията, а след това и нейната половина, при това без да му мигне окото.

— Винаги ли ядеш така? — попита Меган, след като си тръгнаха от ресторанта.

— Не. Но винаги съм искал. Като дете все не ми беше достатъчно. — Това можеше да значи, че не е имало възможност за повече. — В морето пък се научаваш да ядеш всичко, при това по много, винаги, когато има готвено.

— Бе трябвало да си поне сто и петдесет килограма.

— Някои хора изгарят храната. — Той я погледна. — Също като теб. Цялата тази нервна енергия буквално изяжда калориите.

— Не съм кльощава — измърмори тя.

— Не си. Въпреки че и аз така мислех, докато не те прегърнах. Бих казал, че си стройна като върба, а усещането е невероятно, когато един мъж те притисне. — Меган изпусна сдържания въздух през зъби и се извърна през рамо. — Той захърка в мига, в който запалих мотора — успокой я Натаниъл. Наистина, Кевин се бе проснал на задната седалка, подложил длани под бузата си, дълбоко заспал. — Въпреки че, честно казано, не разбирам какво лошо има момчето да разбере, че един мъж се интересува от майка му.

— Та той е дете. — Тя се обърна назад, очите й станали строги и сериозни. — Няма да допусна да си мисли, че съм…

— Човешко същество?

— Не е твоя работа. Той е мой син.

— Така е — съгласи се веднага Натаниъл. — А ти си го възпитала безупречно.

Меган го погледна предпазливо с крайчеца на окото си.

— Благодаря.

— Няма за какво. Това е самата истина. Трудно е сам човек да отглежда дете. Но ето че ти си открила правилния начин.

Беше невъзможно да се дразни от него, особено след като знаеше какво й бе разказала Коко.

— Загубил си майка си много малък. А… Тя, Коко, спомена.

— Май Коко е споменала доста неща.

— Не е било нарочно. Нали я знаеш. Обича хората и иска всички да са…

— Строени в семейни двойки ли? Да, много добре я знам. Избрала те е за мен.

— Тя… — Меган не знаеше какво да каже. — Та това е смешно.

— Не и за Коко. — Той взе внимателно завоя. — Коко, разбира се, представа няма, че съм наясно какви ги върти, и знам, че си ме представя паднал на колене да правя предложение.

— Добре, че си предупреден.

Въпреки че се стараеше да говори с възмутен глас, по устните й трепкаше усмивка.

— Че то всичко е ясно. От месеци насам не е спряла да те хвали. А ти се оказа, че напълно заслужаваш рекламата.

Тя изсъска като змия и се обърна към него. Усмивката му и фактът, че се чувстваше толкова глупаво, я развеселиха.

— Благодаря ти. — Меган протегна крака и реши да се наслаждава на вечерта. — Щеше да ми е неприятно, ако те бях разочаровала.

— Не си, сладурче.

— На мен пък ми каза, че излъчваш някаква тайнственост, че си романтичен и чаровен.

— И?

— Оказа се, че напълно си заслужаваш рекламата.

— Сладурче… — Нейт се пресегна, пое ръката й и я обсипа с горещи целувки. — Може да бъде къде-къде по-добре.

— Сигурна съм. — Тя издърпа ръка и се престори, че не забелязва трепета, плъзнал към рамото й. — Ако не я обичах толкова много, щях да се подразня. Но Коко е толкова мила.

— Не съм срещал друг човек с по-открито сърце. Едно време си мечтаех да ми е майка.

— Съжалявам. — Преди да се осъзнае, Меган покри дланта му със своята. — Сигурно ти е било много трудно да загубиш майка си като дете.

— Няма нищо. Това беше толкова отдавна. — Прекалено отдавна, за да скърби още. — Все още си спомням моментите, когато виждах Коко в селото, или когато с Холт носехме риба в Кулите. Тя беше великолепна жена — приличаше на кралица. Никога не знаех какъв цвят ще бъде косата й на следващата седмица.

— Днес е брюнетка — каза Меган и той се разсмя.

— Това е първата жена, по която си паднах. На два пъти идва у нас, за да натрие сол на главата на моя старец заради пиенето му. Сигурно си е мислила, че когато е трезвен, няма да ми посяга. — Нейт откъсна очи към пътя и срещна погледа й. — Предполагам, че и това го е споменала.

— Да. — Почувствала се неловко, тя извърна поглед. — Извинявай, Натаниъл. И аз много мразя, когато хората ме обсъждат зад гърба ми. Приемам го като някакво посегателство.

— Аз не съм чак толкова чувствителен, Мег. Всички знаеха какво представляваше дъртият. — Той много добре си спомняше изпълнените със съчувствие погледи, как хората отвръщаха очи от неудобство. — Преди много се притеснявах, ала вече не.

Тя се опита да намери подходящи думи.

— А Коко… Тя успя ли да ти помогне?

Нейт не отговори веднага, остана загледан в снишаващото се слънце и кървавочервената светлина, заляла хоризонта над морето.

— Той се страхуваше от нея, затова щом си тръгна, ме преби до смърт.

— Господи!

— Предпочитам да не знае за това.

— Няма. — Меган преглътна буцата, събрала се в гърлото й. — Няма да й кажа. Затова ли си постъпил във флота? За да избягаш от него ли?

— Това бе една от причините. — Нейт протегна ръка и прокара пръст по бузата й. — Знаеш ли, ако предполагах, че това е начинът да те разчувствам, щях по-рано да спомена, че са ме понатупали няколко пъти.

— Това не е смешно. — Гласът й бе нисък и изпълнен с ярост. — Никой няма право да се отнася така с едно дете.

— Ей, както виждаш, преживял съм го.

— Така ли? — Тя отново го погледна. — А някога престана ли да го мразиш?

— Не. — Отговорът му бе тих. — Никога. Но поне вече не е от значение, а това, според мен, е по-важно. — Той спря колата пред Кулите и се обърна към нея. — Ако някой те е наранил и това е оставило траен белег в душата ти, няма начин да го забравиш. Най-доброто отмъщение е да не допуснеш същото това нещо да има значение за бъдещето ти.

— Говориш за бащата на Кевин, а това съвсем не е същото. Аз не бях безпомощно дете.

— Зависи къде точно поставяш чертата между безпомощен и невинен. — Натаниъл отвори вратата на колата. — Аз ще внеса Кевин.

— Няма нужда. — Меган излезе бързо, ала Нейт вече бе поел момчето на ръце.

Останаха един срещу друг за момент, озарени от последните отблясъци на отмиращия ден, детето между тях, главицата му отпусната спокойно на рамото на Натаниъл, тъмните детски коси, докоснали тъмните коси на мъжа, здрави мускули, обвили нежно младото телце.

Нещо заключено дълбоко в гърдите й се надигна, опита се да си проправи път навън. Тя въздъхна, прокара длан по гърба на сина си и усети равномерното му дишане.

— Денят му беше безкрайно дълъг.

— Също и твоят, Мег. Имаш сенки под очите. След като това означава, че снощи не си спала кой знае колко по-добре от мен, няма да си кривя душата и да се извинявам.

Беше трудно, помисли си тя, много трудно да се съпротивляваш на течението, което те тегли към него.

— Не съм готова за това, Натаниъл.

— Понякога се надига вятър и те отклонява от курса. Все още не си готова, но ако имаш късмет, ще се озовеш на много по-интересно място, отколкото си мислила.

— Не обичам да разчитам на късмета.

— Нищо. Аз пък обичам. — Той намести момчето да му е по-удобно, и го понесе към къщата.

ШЕСТА ГЛАВА

— Просто не разбирам защо е цялата тази дандания — ръмжеше Холандеца, докато разбиваше яйцата за ангелската торта-изненада.

— Трентън Ст. Джеймс II е член на семейството. — Коко провери температурата на ястието във фурната. Чакаха я поне десет недовършени задачи след краставичната маска, която напълно преобърна грижливо запланувания й ден. — Той е и президент на веригата хотели Сейнт Джеймс. — Доволна, че телешкото изглеждаше тъкмо както трябва, тя надзърна да провери и печената патица. — Тъй като това е първото му посещение тук, много е важно всичко да мине добре.

— Няк'ъв си богат копелдак ще се дотътри, за да се натъпче безплатно до посиняване.

— Господин Ван Хорн! — Сърцето на Коко се преобърна. След шест месеца не би трябвало да е шокирана от езика на този мъж, но той наистина бе невъзможен. — Познавам господин Джеймс от… Ами от много години. Уверявам ви, че той е много успешен бизнесмен, предприемач. Не е дошъл, за да се тъпче безплатно.

Холандеца изсумтя и погледна многозначително Коко. Бая се беше натруфила, забеляза той. Роклята бе такава лъскавка и игрива и бе достатъчно къса, за да и покаже краката. И бузите й бяха порозовели. А тази розовина едва ли бе от топлината на фурните в кухнята. Той изкриви устни в презрителен присмех.

— Той к'во, да не ти е гадже?

Розовото се превърна в рачешко червено.

— Не, разбира се. Жена с моя… Опит няма гаджета. — Тя тайно огледа отражението си в комина от неръждаема стомана над печката. — Може би възлюбен.

Възлюбен. Дрън-дрън!

— Чух, че се бил женил четири пъти и плащал такива издръжки, дето спокойно ще ни покрият националния дълг. Ти да не би да си си навила на пръста да станеш женичка номер пет?

Останала без думи, Коко притисна ръка към сърцето си.

— Вие сте… — Тя заекна, защото не знаеше какво да каже. — Невъзможен грубиян. Нетърпим нахал.

— Ей, аз нямам нищо против, ако си решила да пипнеш някоя тлъста рибка в мрежата.

Коко хлъцна. Въпреки че от гняв пред очите й избиха червени кръгове, тя бе ужасена от себе си — все пак се имаше за цивилизована жена — когато заби в едрите му гърди лакирания си в червено нокът.

— Повече няма да търпя обидите ви.

— А стига бе! — В отговор той бутна пръст в нейните гърди. — И к’во ще напра’иш?

Тя се приведе напред така, че носовете им почти се допряха.

— Ще ви уволня.

— Е сега вече ми разби сърцето. Давай, кукличке, да те видя как ще ме сриташ отзад. Да те видя как ще я втасаш, като нахлуят довечера.

— Уверявам ви, че ще се справя чудесно. — Сърцето й биеше прекалено бързо. Коко се зачуди как още не е изхвръкнало от гърдите й.

— Как ли пък не. — Ненавиждаше парфюма й. Мразеше го, защото ноздрите му не успяваха да поемат достатъчно, а устата му се изпълваше със слюнка. — Когато стъпих на борда, ти не знаеше накъде да се обърнеш.

Тя не можеше да си поеме дъх, наистина не можеше.

— В тази кухня няма нужда от вас, господин Ван Хорн. Аз също нямам нужда от вас.

— Имаш, и още как. — Кога беше поставил ръце на раменете й? Защо нейните длани лежаха на гърдите му? Я по дяволите с такива „кога“ и „защо“, каза си той. Щеше да й покаже още сега за какво става въпрос.

Очите й се отвориха широко, когато твърдата му уста, обикновено подигравателно изкривена, притисна нейната в целувка. Само че Коко не видя абсолютно нищо. Светът й, прекрасният й, добре организиран свят, се наклони заплашително под краката. Затова — единствено поради тази причина — тя се притисна към него.

Щеше да го прасне през лицето. Разбира се, че щеше да го стори.

Само след минутка.

Проклети жени, мислеше си Холандеца. Проклети да са всичките. Особено високите, закръглени уханни жени с устни като… Коктейлни череши. Винаги бе имал слабост към дръпнатите особи.

Отдръпна я от себе си, ала не пусна раменете й.

— Я дай сега да се разберем… — започна той.

— Виж сега… — започна и Коко в същото време.

И двамата отскочиха един от друг като гузни деца, когато вратата на кухнята се отвори със замах.

Меган остана като закована на вратата, с отворена уста. Сигурно не бе видяла това, което й се стори, че вижда. Коко проверяваше фурната, а Холандеца насипваше брашно в купата на кантара. Не бе възможно да са се прегръщали… Въпреки това и двамата бяха доста порумeнели.

— Моля да ме извините — започна тя. — Много се извинявам, че… Ами…

— Меган, скъпа. — Притеснена, Коко приглади косата си. Беше започнала да се навива по краищата. Това е от притеснение и раздразнение, каза си тя, за да се успокой. — Какво мога да направя за теб?

— Просто исках да проверя някои от кухненските разходи. — Меган все още се кокореше и очите й се местеха от Коко към Холандеца и обратно. Напрежението бе по-наситено от граховата крем супа на Коко. — Ако сте заети, ще го оставим за по-късно.

— Глупости. — Възрастната жена избърса овлажнелите си длани в кухненската престилка. — Просто сме малко притеснени покрай приготовленията около пристигането на Трентън.

— Трентън ли? А, да, бях забравила. Наистина бащата на Трент ще идва. — Тя бързичко заотстъпва назад към вратата — Не е нужно сега да се занимаваме с разходите.

— Напротив! — Мили боже, каза си Коко, не ме изоставяй в този момент. — Сега е най подходящото време. Всичко тук е под контрол. Да вървим в офиса ти, хайде, тръгваме ли? — Тя стисна ръката на Меган. — Господин Ван Хорн и сам ще успее да се справи за няколко минути — Без да чака съгласието му, тя побърза да излезе от стаята.

— Дреболии и подробности — бъбреше весело Коко, докато стискаше Меган така, сякаш бе спасителен пояс в откритото бурно море. — Колкото повече успяваш да отметнеш, толкова повече стават.

— Коко, добре ли си?

— Ама, разбира се. — Въпреки това тя притисна ръка към сърцето си. — Просто един малък сблъсък с господин Ван Хорн. Не става въпрос за нещо, с което да не мога да се справя. — Поне така се надяваше. — Как вървят счетоводните дела, скъпа? Трябва да си призная, че много се надявах да ти остане време, за да прегледаш книгата на Фъргюс.

— Всъщност, остана…

— Не че искаме да те претоварим с работа. — Заради бръмченето в главата си, Коко почти не чуваше какво казва Меган. — Всички искаме да се чувстваш тук като у дома си, да се забавляваш. И да си почиваш. След онези неприятности и вълнения миналата година, всички трябва да си починем. Едва ли някой от нас ще съумее да издържи нова криза.

— Нямам и не ми е необходима никаква резервация.

Раздразнен глас като на квачка накара Коко веднага да спре. Руменината по страните й, която толкова много й отиваше, се превърна в мъртвешка бледност.

— Мили Боже, не. Това е невъзможно…

— Коко. — Меган стисна ръката на Коко. Усети, че другата жена трепери и се зачуди дали ще успее да я задържи, ако припадне.

— Млади момко, — надигна се гласът, сякаш избликваше от стените, — ти наясно ли си коя съм аз?

— Леля Колийн — прошепна с неподправен страх Коко. Тя простена сърцераздирателно, пое си дъх, за да се успокой, след което се упъти смело към фоайето пред рецепцията. — Лельо Колийн — каза Коко с напълно различен глас. — Каква прекрасна изненада.

— Искаш да кажеш шок. — Колийн прие целувката на племенницата си и потропа с бастуна си по пода. Беше висока и слаба като върлина, но стъпила стегнато и здраво като колос, облечена в копринен костюм с два реда перли, бели също като косата й. — Виждам, че си успяла да напълниш къщата с непознати. По добре да я беше изгорила до основи. Кажи на този нагъл младеж да ми отнесе багажа горе.

— Разбира се. — Коко сама повика пиколото. — В семейното крило, втория етаж, първата стая от дясната страна — нареди тя.

— И да не подхвърляш тези чанти, момче. — Колийн се облегна на бастуна със златно краче и огледа Меган. — Тази пък коя е?

— Нали си спомняш Меган, лельо Колийн. Сестрата на Слоун? Запознахте се на сватбата на Аманда.

— Да, да. — Очите на Колийн се присвила преценяващо. — Имаш син, нали? — Колийн знаеше всичко възможно за Кевин. Беше си поставила за цел да научава и знае всичко.

— Да, имам. Приятно ми е да ви видя отново, госпожице Калхун.

— Да бе. Ти ще си единствената от всички тук, дето мисли така. — Без да им обръща повече внимание, тя се насочи към портрета на Бианка, огледа го, огледа и бляскавите изумруди под стъклото. Въздъхна, но толкова тихо, че никой не я чу. — Искам бренди, Кордилия, преди да огледам какво сте направили с къщата.

— Разбира се. Само че нека отидем в семейното крило. Меган, мила, заповядай с нас.

Младата жена не можеше да откаже на молбата, която прочете в очите на Коко.

След няколко минути се бяха настанили в хола. Тук тапетите все още бяха избелели и на места се лющеха. По пода пред камината се виждаха изгорели петна, където бяха паднали все още тлеещи въглени.

— Виждам, че нищо тук не се е променило. — Колийн се бе настанила като кралица в мекото кресло.

— Повечето ни усилия бяха насочени към хотелското крило. — Нервна и силно притеснена, Коко сипа бренди, без да престава да бъбри. — Сега, след като приключихме, започваме ремонт и тук. Две от спалните вече са напълно готови. А пък детската е направо прелестна.

— Хм. — Беше дошла главно за да види децата, а едва на второ място, за да побърка Коко. — Къде са всички? Идвам да си видя семейството, а заварвам само напълно непознати.

— Ще дойдат. Тази вечер ще организираме специална вечеря, лельо Колийн. — Лъчезарната усмивка на Коко не слизаше от лицето и. — Бащата на Трент ще бъде при нас няколко дни.

— Застаряващият плейбой — измърмори Колийн в чашата с бренди. — Ти — посочи тя Меган. — Счетоводителка беше, нали?

— Да, госпожо.

— Меган е царица с цифрите — обясни отчаяно Коко. — Толкова сме й благодарни, че дойде. И Кевин е тук, разбира се. Толкова сладко момченце.

— Говоря с момичето, Кордилия. Отивай да се суетиш в кухнята.

— Ама…

— Хайде, заминавай. — Коко погледна извинително Меган, преди да избяга. — Момчето скоро ще бъде на девет, нали?

— След около два месеца. — Тя бе готова и се стегна, за да посрещне нападките за произхода на сина си.

Колийн потропваше с пръсти по страничната облегалка на креслото.

— Добре ли се разбира с дечурлигата на Сузана?

— Много добре. Откакто пристигнахме, почти не са се разделяли. — Меган се стараеше да не се върти нервно. — За него тук е наистина чудесно. А също и за мен.

— Дюмонт тормози ли те?

Меган примигна невярващо.

— Моля?

— Не се прави на глупачка, момиче, попитах те дали онова подобие на човешко същество те тормози?

Меган изпъна гръб.

— Не. Нито съм го чувала, нито съм го виждала още от времето, преди Кевин да се роди.

— И това ще стане. — Колийн се намръщи и се приведе напред. Искаше й се да сложи в ред тази Меган О’Райли. — Започнал е да разпитва и проучва.

Пръстите на Меган се сключиха около гърлото на декантера с бренди.

— Не разбирам.

— Вре си носа, задава въпроси. — Колийн тропна властно с бастуна.

— А вие как разбрахте?

— Винаги слушам внимателно, когато става въпрос за семейството. — С блеснали очи Колийн изчака да види реакцията й. — Преместила си се тук, значи синът ти е приет като брат на Алекс и Джени… И на Крисчън.

В стомаха на Меган започваше да се образува тънка ледена кора.

— Това няма нищо общо с него.

— Я не ставай глупачка. Мъжете като Дюмонт си въобразяват, че светът се върти около тях. Насочил се е към политиката, момиче, а като знам какви са им работите в оня цирк, няколко добре подбрани твои думи пред кой да е репортер… — Идеята се стори толкова приятна на Колийн, че тя се усмихна. — Е, тогава пътят му към Вашингтон ще стане бая стръмничък.

— Нямам никакво намерение да разговарям с пресата, нито пък да излагам Кевин на общественото внимание.

— Умно. — Колийн отпи от брендито. — Жалко, че си решила така, но пък е умна постъпка. Да ми кажеш, ако се опита да предприеме нещо. За мен ще е удоволствие отново да се разправя с него.

— Аз и сама мога да се справя.

Колийн повдигна едната си снежнобяла вежда.

— Може и да можеш.

— Защо трябва да слагам тази тъпа вратовръзка? — Кевин се гърчеше, докато Меган се опитваше да се пребори с възела. Пръстите й бяха като вдървени и не можеха да се стоплят след разговора с Колийн.

— Защото ще сме на специална вечеря и трябва да изглеждаш много добре.

— Тия връзки са толкова тъпи. Бас държа, че Алекс няма да е с връзка.

— Нямам представа какво ще носи Алекс — каза Меган, вече на самия край на търпението си. — Ти обаче ще си сложиш това, което ти е казано.

Острият тон, който Кевин толкова рядко чуваше, го накара да издаде долната си устна напред.

— Предпочитам пица.

— Да, ала няма да ядеш пица. По дяволите, Кевин, застани мирно!

— Това ме задушава.

— Аз лично ще те удуша след една единствена минута.

— Тя издуха косата, паднала в очите й, и затегна възела.

— Така вече е добре. Виж колко си хубав.

— Приличам на плашило.

— Точно така, приличаш на плашило. Обувай обувките.

Кевин се намръщи на лачените обувки.

— Мразя ги. Искам си гуменките.

Изгубила търпение, младата жена се наведе така, че лицата им бяха едно до друго.

— Млади човече, веднага обуй обувките и си мери приказките. Иначе ще си имаш големи неприятности.

Меган изфуча от стаята му и се насочи към своята, от другата страна на коридора. Грабна четката за коса от нощното шкафче и я прокара през косата си. И на нея никак не й се ходеше на проклетата официална вечеря. Аспиринът, който пи пред час, никак не намали ужасно той главоболие. Въпреки това се налагаше да се усмихне, да слезе и да се преструва, че нито я бе страх, нито бе ядосана, нито притеснена заради Бакстър Дюмонт.

Колийн може пък да грешеше, помисли си тя. Все пак бяха минали почти десет години. Защо му е на Бакстър да се занимава с нея и с Кевин сега?

Защото искаше да стане сенатор на Съединените Щати, затова. Меган затвори очи. Нали сама прочете във вестника? Бакстър вече бе повел кампания за поста. А един незаконен син, при това никога непризнат, едва ли се вместваше в образа, който се опитваше да си изгради.

— Мамо…

Видя отражението на Кевин в огледалото. Беше обул обувките, а брадичката му бе наведена чак до гърдите.

Сърцето й се сви виновно.

— Да, Кевин.

— Защо се дразниш от всичко?

— Няма такова нещо. — Тя приседна уморено на края на леглото. — Просто малко ме боли глава. Извинявай, че ти се сопнах. — Меган протегна ръце и въздъхна, когато той се притисна в нея. — Ти си най-прекрасното плашилце, Кевин. — Когато малкият се разсмя, тя го целуна по косата. — Хайде да слизаме. Може Алекс и Джени вече да се пристигнали.

Наистина бяха пристигнали и Алекс бе също толкова възмутен от вратовръзката си, колкото и Кевин. Но пък бе прекалено интересно, за да продължават да се цупят. Имаше най-разнообразни сандвичи, можеха да се закачат с бебетата и да обсъждат бъдещи приключения и лудории.

Както обикновено, всички говореха едновременно.

Шумът в стаята преряза Меган през главата като ръждясал трион. Тя пое високата чаша шампанско, която Трентън II й подаде, и положи всички усилия, за да се престори, че флиртът с него й бе особено приятен. Той бе добре поддържан мъж, висок, с тен, доста красив и наистина очарователен. Въпреки това Меган почувства невероятно облекчение, когато той насочи вниманието си към Коко.

— Хубава двойка са, нали? — прошепна Натаниъл в ухото й.

— Изключителни са. — Тя бодна кубче сирене и си наложи да преглътне.

— Май не си в настроение за веселба, Мег.

— Нищо ми няма. — За да го разсее, тя промени темата. — Мога да те заинтригувам с това, на което се натъкнах днес следобед.

— Така ли? — Той я хвана за ръка и я поведе към терасата.

— Коко и Холандеца.

— Пак ли се караха, или се замерваха с тигани?

— Не точно — Меган си пое дълбоко дъх с надеждата в главата й малко да се проясни. — Ами те… Поне така ми се стори…

Натаниъл вдигна невярващо вежди. Той и сам можеше да попълни неизречените думи.

— Шегуваш се, нали?

— Не, бяха нос до нос, прегърнати. — Тя успя да се усмихне, докато разтриваше пулсиращото слепоочие. — Тъй като влязох неочаквано и определено не навреме, те отскочиха един от друг така, сякаш замисляха кърваво убийство. И двамата се бяха изчервили. И двамата.

— Холандеца да се изчерви? — Натаниъл понечи да се разсмее, ала размисли. — Боже мой…

— Мисля, че са много сладки.

— Сладки ли каза? — Обърна поглед към стаята, където Коко, елегантна и изискана като кралица, се смееше на нещо, което Трентън

й бе прошепнал. — Та тя изобщо не му е от категорията. Ще му разбие сърцето.

— Как можа да кажеш толкова абсурдно нещо. — Господи, не можеше ли главата й сама да падне от раменете и да я дари с малко облекчение? — В спорта може и да има категории, но тук говорим за любовна връзка.

— Между Холандеца и Коко? — Това го притесни, защото те бяха двама от малцината на този свят, които той истински обичаше. — Ти си счетоводителят, сладурче, ти кажи какво ще се получи, като събереш две и две.

— Нищо няма да ти кажа — озъби се Меган. — Единствено знам, че са привлечени един от друг. И престани да ми казваш „сладурче“.

— Добре, успокой топката. — Нейт я погледна внимателно. — Какво има?

Тя виновно вдигна ръка. Отново започна да разтрива слепоочието си.

— Нищо.

С бързо изречена ругатня той я обърна към себе си и я погледна в очите.

— Главоболие, значи? Силно ли е?

— Не… Да — призна Меган. — Цепи ми се главата.

— Толкова си напрегната. — Нейт започна да разтрива раменете й. — Като струна.

— Недей.

— Има добър терапевтичен ефект. — Палците му описвала кръгове около ключицата. — Ако на някой от нас му стане особено приятно, значи е случайно. Често ли страдаш от главоболия?

Пръстите му бяха силни, по мъжки въздействащи, сякаш владееха някаква магия. Просто да ти се прииска да се отпуснеш напълно.

— Изобщо не страдам от главоболия.

— Прекалено много стрес. — Ръцете му се качиха към слепоочията. — Тя затвори очи с въздишка. — Прекалено много таиш в себе си, Мег. Тялото ти после търси разплата. Обърни се и ме остави да се справя с раменете.

— Не е… — Недоволството й замря, щом той се зае с изпънатите й рамене.

— Отпусни се. Каква прекрасна нощ, нали? Има пълнолуние, звездите блещукат. Някога разхождала ли си се по скалите на лунната светлина, Меган?

— Не.

— От самата скала са поникнали диви цветя, някъде долу се разбиват вълните. Можеш дори да си представиш призраците, които Кевин толкова обича, да ги видиш как се разхождат, хванати ръка за ръка. Някои казват, че мястото е много самотно, ала не е така.

И гласът, и ръцете му я даряваха със спокойствие. За момент дори успя да повярва, че няма за какво да се притеснява.

— У Сузана има картина на скалите през нощта — каза Меган в старанието си да не изпуска нишката на разговора.

— Творба на Крисчън Бралфорд. Виждал съм я. Той има невероятен усет към това място. Но не е същото като действителността. Ако искаш, ще се разходим след вечеря. Ще ти покажа.

— Не му е сега времето да се занасяш с момичето. — Гласът на Колийн проряза вечерния въздух и тя запристъпва, подпряна на бастуна.

Въпреки че Меган отново се стегна, Натаниъл не помести ръце.

— На мен пък ми се струва, че сега е особено подходящ момент, госпожице Колийн.

— Да бе! Негодник. — Колийн сви устни. Колко обичаше тя красивите негодници! — Винаги си бил такъв. Помня те как тичаше като някакъв дивак из селото. Май морето те е превърнало в мъж, добре, добре. Стига си шавала, бе момиче. Той няма намерение да те пусне. Късметлийка излезе ти.

Натаниъл целуна Меган по косата.

— Срамежлива е.

— Значи се налага да го преодолее, нали така? Хайде, че Кордилия най-накрая е решила да благоволи да ни нахрани. Искам да седнеш до мен, за да ми разказваш за корабите.

— С най-голямо удоволствие.

— Хайде, влизайте. Прекарала съм по корабите половината си живот, а може и повече — започна Колийн. — Бас държа, че съм

видяла повече от теб.

— Не се и съмнявам, госпожице. — Натаниъл задържа едната си ръка на рамото на Меган, а другата подаде на Колийн. — И колко ли разбити сърца сте оставили.

Тя избухна в смях.

— Безчет.

В трапезарията се носеше мирис на храна, цветя и восък. Щом всички се настаниха, Трентън II се изправи с чаша в ръка.

— Искам да вдигна тост. — Гласът му прозвуча безупречен, също като костюма. — За Кордилия, жена с невероятни таланти и изключителна красота.

Чукнаха се. От тайната си наблюдателница на стената Холандеца изсумтя, намръщи се и се върна разярен в кухнята.

— Трент. — Кейкей се наведе към съпруга си, снишила глас. — Знаеш, че те обичам.

Той предположи какво предстои.

— Да, знам.

— Знаеш, че обожавам баща ти.

— М-хм…

— Ако обаче пипне и с пръст леля Коко, ще се наложи да го убия.

— Разбрах. — Трент се усмихна нещастно и се зае с храната.

В другия край на масата, без дори да подозира каква заплаха го грози, Трентън се усмихваше на Колийн.

— Какво мислите за хотела, госпожице Калхун?

— Мразя хотелите. Никога не ги използвам.

— Лельо Колийн. — Коко размаха безпомощно ръце. — Верига хотели Сейнт Джеймс са известни по цял свят с лукса, който предлагат.

— Не мога да ги понасям — заяви Колийн и загреба супа. — Каква е тази гадост?

— Супа от раци, лельо Колийн.

— Трябва й сол — недоволстваше тя. — Ти, момче. — Тя насочи пръст към Кевин. — Не се прегърбвай. Да не искаш костите ти да се изкривят?

— Не, госпожо.

— Имаш ли някакви амбиции?

Момчето я гледаше безпомощно, ала щом майка му го стисна за ръката, се почувства по-спокоен.

— Може да стана моряк — избъбри той — Аз карах „Мореплавател“.

— Виж ти! — Доволна, Колийн вдигна чашата с вино. — Браво на теб. Няма да търпя мързеливци в семейството си. Много си слаб. Яж си супата, без да й се мръщиш.

Коко простена тихо и даде сигнал да сервират следващото ястие.

— Тя никога не се промени. — Изпълнената със задоволство Лайла се бе отпуснала в люлеещия стол, докато Бианка жадно бе захапала гърдата й. Детската бе тиха, светлината — приглушена. Меган бе дошла тук, преценила, че това ще се окаже идеалното място за бягството й.

— Тя е… — Меган се опита да намери по-дипломатичен израз. — Истинска дама.

— Тя е стара досадница, която си вре носа навсякъде — разсмя се добродушно Лайла. — Но ние я обичаме.

До нея Аманда въздъхна.

— Щом разбере за книгата на Фъргюс, ще започне да ти досажда.

— И да ти виси над главата — добави Кейкей, гушнала Итън.

— И да ти ходи по петите — довърши Сузана, докато сменяше памперса на Крисчън.

— Звучи доста обещаващо.

— Не се притеснявай. — Сузана се разсмя и настани бебето в креватчето. — Ние ще ти пазим гърба.

— Ала не забравяй, — добави с усмивка Лайла, — че ще сме отзад.

— За книгата. — Меган покара пръст по танцуващия жираф на един от мобилните телефони. — Направих копия на няколко страници, които ще ви се сторят интересни. Водил си е много записки за сделки, за лични дела, за покупки. В един момент прибира бижутата — предполагам на Бианка — вероятно заради застраховка.

— Изумрудите ли? — Аманда повдигна едната си вежда, а Меган кимна. — И като си помислите само колко часове прекарахме да се ровим из разни документи, за да открием доказателство, че съществуват.

— Има и други — за стотици хиляди долари, което е било много през 1913 година.

— Той е продал почти всичко — измърмори Кейкей. — Нали открихме документите от продажбите. Отървал се е от всичко, което му е напомняло за Бианка.

— Все още е мъчително — призна Лайла. — Не заради парите, въпреки че Господ е свидетел, добре щяха да ни дойдат. Нейните неща са загубени и няма никога вече да ги видим.

— Много съжалявам.

— Недей. — Аманда се изправи, за да настани заспалата Дилия в креватчето. — Просто ние сме прекалено сантиментални. И винаги сме се чувствали много близки подух до Бианка.

— Разбирам те. — Беше странно да го признае, но Меган не устоя. — Аз усещам същото. Сигурно защото той я споменава толкова често в онази книга, а и защото портретът й е долу. — Малко притеснена, тя се засмя. — Понякога, когато минаваш през фоайето нощем, сякаш усещаш присъствието й.

— Разбира се — отвърна сериозно Лайла. — Тя е там.

— Извинете ме, дами. — Натаниъл влезе, очевидно никак необезпокоен, че се намира в детска стая, пълна с бебета и майки, които още кърмят.

Лайла се усмихна бавно.

— Здравей, хубавецо. Какво те води в родилно отделение?

— Дойдох да си взема момичето за срещата ни.

Когато посегна към ръката на Меган, тя се отдръпна.

— Ние нямаме среша.

— Ще се разходим, не помниш ли?

— Не съм казала…

— Нощта е само за разходки. — Сузана вдигна Крисчън на ръце, за да го успокой.

— Трябва да сложа Кевин да спи.

Чудеше се какво да измисли, но май нямаше особен успех.

— Аз вече го завих. — Натаниъл я побутни към вратата.

— Сложил си Кевин да спи?

— Ами той ми заспа на скута й реших, че така е най-добре. О, Сузана, Холт каза, че децата си готови, чакат ти да се приготвиш.

— Тръгвам. — Сузана изчака Нейт и Меган да се отдалечат достатъчно, за да не чуват, и се обърна към сестрите си.

— Какво мислите?

Аманда се усмихна доволно.

— Нещата се нареждат точно както трябва.

— Съгласна съм. — Кейкей остави Итън в креватчето.

— Навремето реших, че Лайла си е загубили ума, когато предложи да ги съберем тези двамата.

Лайла се прозя и въздъхна.

— Никога не греша. — В следващия момент очите й блеснаха. — Можем да ги видим през прозореца.

— Да ги шпиониграме? — Аманда изви вежди — Страхотна идея — каза тя и се втурна към прозореца.

Силуетите им се очертаваха на лунната светлина, заляла тревата.

— Усложняваш нещата, Натаниъл.

— Опростявам ги — поправи я той. — Няма нищо по-простичко от една разходка на лунната светлина.

— Само че ти не очакваш нещата да приключат тук.

— Не. Въпреки това се съобразявам с твоите крачки, Мег. — Той повдигна ръката й към устните си, целуна я разсеяно и двамата се заизкачваха. — Изпитвам нужда да съм около теб. Това е най-лошото. Не мога да се отърся от това желание. Затова си казах, защо изобщо да опитвам? Просто реших да му се оставя.

— Аз не съм обикновена жена. — А как й се искаше да бъде, поне гази вечер, само за един час под звездите. — Нося тежък товар, пълна съм с недоверие, подозрения, за които дори не предполагах, че съществуват, докато не се запознах с теб. Няма да позволя отново да бъда наранена.

— Никой няма да те нарани. — Сякаш за да я защити, Нейт я прегърна и погледна към небето. — Виж каква е огромна луната тази вечер. Просто си виси. Ето я и Венера, и онази малката точка до нея, виждаш ли я. Това е Орион. Той повдигна ръката й, за да очертае

съзвездието, също както преди и бе показал пътя по картите. — Ето ги и Близнаците. Виждаш ли?

— Да. — Тя наблюдаваше как сплетените им ръце се протягат към звездите, а бризът тласкаше вълните към брега, обрасъл с диви цветя.

Романтичен и мистериозен, нали така беше казала Коко. Да, беше истина, а Меган разбра, че бе готова да се поддаде на тази магия.

Ето че се намираше на една висока скала до морски пътешественик, който бе стиснал ръката й в загрубялата си длан и с глас рисуваше картини по звездите. Тялото му бе топло и стегнато до нейното. Кръвта й кипеше лудо във вените.

Жива. И вятърът, и морето, и мъжът, я караха да се чувства толкова жива.

Може и да имаше нещо тук — тези призраци на семейство Калхун. Скалите сякаш привличаха призраците да обикалят, и въздухът бе изпълнен със задоволство. Усещаше се и полъх на любов, който щеше да премине отвъд границите на времето.

— Не би трябвало да съм тук. — Въпреки че сама изрече тези думи, тя не се отдръпна, когато устните му докоснаха косата й.

— Слушай — прошепна Нейт. — Затвори си очите и слушай, за да чуеш как дишат звездите.

Меган го послуша, съсредоточена в шепота и пулсирането, на звездите. И на собственото си сърце.

— Защо ме караш да се чувствам така?

— Нямам отговор на този въпрос. Не всичко се подрежда както искаш, Мег — Искаше да види лицето й и я обърна нежно. — Не винаги е възможно. — Целуна я. Устните му леко докоснаха нейните и се плъзнаха към слепоочието, по веждата и отново надолу. — Как ти е главоболието?

— Мина. Почти.

— Не. Затвори очи. — Устните му докоснаха клепките, нежни и меки като въздуха, а след това обходиха цялото лице. — Отвърни на целувката ми, хайде.

Как да не го стори, след като устата му така я изкушаваше? С тих стон тя се остави да я води сърцето. Само тази вечер, обеща си Меган. Само за един-единствен миг.

Бавната промяна в нея бе твърде много за него. Тя се остави в ръцете му, първоначално колебливите й устни се сгорещиха, разтвориха, готови да се отдадат. Наложи се да прояви много воля, за да не я притисне с всички сили и да я покори.

Меган нямаше да се съпротивлява. Сигурно бе знаел, че на скалите витае някаква магия, която ще ги омагьоса и двамата, ще го приласкае да се предаде, ще го накара да се грижи за нея.

— Желая те, Меган. — Спусна устни по гърлото й, а след това отново се качи към брадичката. — Толкова силно те желая, че едва се сдържам.

— Знам. Иска ми се… — Тя притисна лице на рамото му. — Аз не играя игрички, Натаниъл.

— Знам. — Той я погали по косата. — Щеше да е много по-лесно, ако играеше, защото тогава познавам правилата. — Стисна лицето й между дланите си. — И как да ги наруша. — Въздъхна и я целуна лекичко. — Тези твои очи, толкова усложняват всичко. — Отстъпи назад. — Най-добре да те прибера.

— Натаниъл… — Меган постави ръка на гърдите му. — Ти си първият мъж, който ме накара да… С когото искам да бъда след раждането на Кевин.

Нещо проблесна в очите му, нещо диво, опасно, още преди да успее да го потуши.

— Да не би да мислиш, че ми става по-лесно, като ми го каза? — Би се изсмял, ако не бе готов да се пръсне. — Меган, да не си решила да ме убиеш? — Независимо от думите си, той прехвърли ръка през раменете й и я поведе по пътеката надолу по скалите.

— Наистина не знам как да се справя с всичко това — каза тихо тя. — Никога преди не ми се е случвало подобно нещо.

— Продължавай в този дух — предупреди я Нейт, — и съвсем скоро ще те метна на рамо и ще те закарам в леглото си. В моето легло.

Само като си помисли за тази възможност, усети тръпка и някакво чувство на вина.

— Просто споделих с теб съвсем честно.

— Тогава опитай да ме излъжеш — каза той и се намръщи. — Направи нещата малко по-лесни за мен.

— Не ме бива да лъжа. — Меган го погледна изпод вежди. Колко интересно, поне веднъж Нейт да не знае какво да направи. — Няма

логика да се притесняваш и да искаш да разбереш как се чувствам.

— Проблемът е как да се справя с това, което изпитвам. — Той си пое дълбоко дъх. — Изобщо не ми е до логика. — А тази нощ, каза си мрачно Нейт, определено нямаше да може да заспи. — „Желание ли е, няма спирка.“

— Какво?

— Робърт Бъртън. Нищо.

Вървяха към светлините на Кулите. Докато прекосяваха поляната, дочуха крясъци.

— Коко — отбеляза Меган.

— Холандеца. — Натаниъл стисна здраво ръката на Меган и забърза.

— Ти си толкова противен! Знаеш само да обиждаш — нареждаше Коко, вирнала брадичка, подпряла ръце на ханша си.

Едрите му ръце бяха скръстени на масивната гръд.

— Каквото видях, това и казах.

— Не съм се усуквала около Трентън като… Като…

— Пипало — подсказа й с нескрита наслада Холандеца. — Като пипало, стиснало корпуса на лъскава яхта.

— За твое сведение, танцувахме.

— Я! Така ли му се казва? Аз пък знам друга дума. Там, откъдето идвам…

— Холандец! — Натаниъл прекъсна напиращото нелюбезно сравнение.

— Ето, виждаш ли сега! — Ужасената Коко приглади роклята си. — Защо правиш сцени?

— Ти беше тази, която направи сцената с онова зализано богаташче. Сама му се натресе.

— Да съм се на-на-натресла! — Вбесената жена изпъна гръб, за да подчертае внушителния си ръст. — На никого през живота си не съм се натрисала. Вие, господине, сте отвратителен.

— Ще ти покажа аз, какво е отвратително, многоуважавана госпожо.

— Престани. — Готов да получи някой юмрук, Натаниъл пристъпи между тях. — Холандец, какво, по дяволите, ти става? Да не си пиян?

— Една-две глътки ром не са в състояние да ми размътят мозъка. — Той надникна вбесен над рамото на Натаниъл към Коко. — Нейното представление направо ме размаза. Разкарай ми се от пътя, момче. Има още какво да кажа.

— Ти приключи — поправи го младият мъж.

— Разкарай му се от пътя! — Всички погледи се насочиха към Коко. Макар и поруменяла, тя излъчваше впечатляващата властност на кралица. — Предпочитам сама да се справя с този въпрос.

Меган внимателно я подръпна за ръката.

— Коко, не смяташ ли, че е най-добре да се приберем вътре?

— Не смятам. — Тя се овладя и погали приятелски другата жена по ръката. — Хайде, скъпа, вие с Натаниъл вървете. Двамата с господин Ван Хорн предпочитаме сами да се справим с този въпрос.

— Ама…

— Натаниъл — повиши глас Коко, — отведи Меган.

— Да, госпожо.

— Сигурен ли си, че можем да ги оставим сами?

Натаниъл продължи да тегли младата жена към терасата.

— Да не би да искаш да се забъркаш?

Меган погледна през рамо.

— Не. — Разсмя се и поклати глава. — Никак.

— Е, господин Ван Хорн — започна Коко, когато бе сигурна, че са останали сами. — Имаш ли още нещо да ми казваш?

— И още как. — Готов за битка, той пристъпи напред. — Да кажеш на зализаното богаташче да си прибира израстъците.

Тя отметна глава назад и се наслади на бурното препускане на сърцето си, когато очите им се срещнаха.

— А ако не му кажа?

Холандеца изръмжа като вълк, вълк, който предизвиква друг мъжкар.

— Ще му счупя жалките израстъци като пръчки.

О, Боже, каза си Коко. Мили Боже…

— Наистина ли?

— Ти само ме предизвикай. — Той я подръпна и тя се остави да полети в прегръдката му.

Този път бе подготвена за целувката и я посрещна с вдигнати устни. Когато се отдръпнаха, и двамата бяха замаяни, останали без

дъх.

Понякога, осъзна Коко, всичко зависеше от жената. Тя навлажни устни и преглътна.

— Стаята ми е на втория етаж.

— Много добре знам къде е. — Нещо като усмивка пробяга по устните му. — Моята с по-близо. — Пое я на ръце, също като пират, помисли си като насън Коко, отвлякъл заложница. — Ти си прекрасна здрава жена, Коко.

Тя притисна с ръка пърхащото си сърце.

— О, Нилс!

СЕДМА ГЛАВА

Да се отдава на мечти посред бял ден бе напълно нетипично за Меган. Годините на самодисциплина я бяха научили, че мечтите са за времето, когато спиш, а не за дъждовни сутрини, когато мъглата е обвила къщата и по прозорците се стичат капки вода като сълзи. Компютърът й тихо бръмчеше, изоставен, а тя бе подпряла брадичка на свития си юмрук, за да се върне назад, както често ставаше през последните няколко дни, към онази лунна нощ с дивите цветя и плясъка на вълните.

От време на време се стряскаше и се опитваше отново да мисли логично. Нямаше да е зле да се подсеща, че единствената любовна история в живота й се бе оказала илюзия, лъжа, която стъпка невинността, чувствата и бъдещето й. Беше решила, че на нея подобно нещо повече не може да й се случи, чувстваше се доволна, че бе така. Докато не се появи Натаниъл.

Какво да прави, след като животът й пое по този напълно неочакван път? Все пак отдавна не беше дете и не вярваше нито на обещания, нито на ласкави думи. Възможно ли бе, след като желанията й отново се разбудиха, да ги задоволи, без да остане наранена?

Как й се искаше сърцето й да не изисква нищо. Как й се искаше да се прояви като умна, опитна и изтънчена жена, която с лекота ще се впусне в една чисто физическа връзка, напълно необременена от чувства.

Защо не бе възможно да се наслади на чистото привличане, съчетано с необходимото уважение? Тогава всичко щеше да бъде като едно съвсем обикновено простичко уравнение. Двама разумни възрастни, плюс малко желание, взаимно разбирателство и страст щяха да й донесат истинско удоволствие.

Просто искаше да е убедена, че няма да се появи някоя дроб, която да наруши тази елементарна симетрия.

— Меган?

— М-м-м? — Тя замечтано се обърна по посока на гласа. Въображаемите образи се стопиха, когато забеляза усмихнатата Сузана на прага на офиса. — О, извинявай, не те чух да влизаш.

— Ти беше много далече.

Заловена в магията на мечтите, Меган се опита да потисне обзелото я притеснение и започна да разбърква документите.

— Май да. Заради дъжда е.

— Много е красиво — мен винаги ме кара да мечтая. — Сузана бе почти сигурна за какво мечтаеше Меган. — Въпреки че туристите и децата сигурно са на друго мнение.

— Кевин реши, че мъглата е страхотна, докато не му казах, че не може да се катери по скалите в такова време.

— И плановете на Алекс и Джени да превземат Форт О'Райли претърпяха провал. Сега всички са в стаята на Кевин и защитават планетата от извънземните. Прекрасно е, че са заедно.

— Знам. Много добре се разбират.

— Да, на един акъл са — каза Сузана през смях и приседна настрани върху бюрото на Меган. — Как ти върви работата?

— Сравнително добре. Аманда е сложила всичко в ред и сега само трябва да го прекроя според моята счетоводна система и да кача готовия вариант на компютъра.

— За нея е страхотно облекчение, че ти пое работата. Имаше дни, когато едновременно обработваше счетоводството, говореше по телефона с клиенти и кърмеше Дилия.

Меган веднага си представи сцената и се усмихна.

— Ясно. Но пък тя е невероятно организирана.

— Майстор жонгльор. Нищо не мрази повече от това, да крепи по няколко дини под една мишница. Нали се сещаш?

— И още как. — Меган взе един молив и го завъртя между пръстите си. — Много се притеснявах за идването тук, Сузана, че Кевин ще бъде с мен. Страхувах се не просто, че няма да закрепя някоя диня, а че ще ги изпусна всичките, защото не смеех нито да кажа, нито да помисля нещо, от което би ти станало неприятно.

— Но тона са минали неща, Меган.

— За теб може и да са. — Меган въздъхна и отново остави молива. — Може би ми е по-трудно, защото бях другата жена.

— Ти, — попита тихо Сузана, — или аз?

Меган само поклати глава.

— Не мога да твърдя, че искам времето да се върне назад, за да променя нещата, защото нямаше да имам Кевин. — Тя си пое дълбоко дъх и вдигна поглед към очите на Сузана. — Знам, че приемаш Кевин като брат на другите деца, че го обичаш.

— Така е.

— Искам да знаеш, че и аз приемам твоите деца като част от семейството и ги обичам.

Сузана се протегна и покри с длан ръката на Меган.

— Знам, че е така. Една от причините да намина е, че исках да те попитам дали имаш нещо против Кевин да дойде с нас. Днес ще работя в оранжерията. На Алекс и на Джени винаги им с приятно, защото обядват с пица.

— Едва ли има нещо друго, което би му харесало повече. А и така ще му се реванширам за вратовръзката онази вечер.

Очите на Сузана грейнаха.

— За малко да удуша Алекс, докато го накарам да си сложи неговата. Дано леля Коко не е намислила нова официална вечеря в скоро време. — Тя наклони глава на една страна. — Като споменах леля Коко, ти виждала ли си я днес?

— Само за минутка, веднага след закуска. Защо?

— Тя пееше ли си?

— Като се замисля, май да. — Меган докосна с върха на езика горната си устна. — От няколко дни я чувам да си пее всяха сутрин.

— И сега си пееше. И си беше сложила най-хубавия парфюм. — Сузана притеснено прехапа устни. — Чудех се дали бащата на Трент… Той, разбира се, вече се е прибрал в Бостън, затова реших, че няма защо да се притеснявам. Прекрасен човек е, всички много го обичаме, ала все пак бил е женен четири пъти и не може да се спре да не върти очи.

— Забелязах. — След като се замисли за момент за това, което знаеше, и за желанието да го разкаже, Меган си прочисти гърлото. — Честно казано, не той е целта на Коко.

— Не е ли?

— Холандеца — отвърна Меган и забеляза как Сузана онемя.

— Моля?

— Мисля че двамата с Холандеца са… Доста увлечени.

— Холандеца? Нашия Холандец? Но тя все се оплаква от него, а той съска по нея при всеки удобен случай. Все се карат и… — Тя замълча и подпря юмруци на ханша си. — А-ха — каза Сузана и в очите й затанцуваха весели пламъчета. — Ле-ле, ле-ле, ле-ле…

Двете останаха загледани една и друга и се постараха да запазят приличие за около три секунди, след което избухнаха в смях На Меган й беше много приятно, че можеше да сподели и обсъди с нея като със сестра този семеен въпрос. След като разказа на Сузана как бе заварила Коко и Холандеца в кухнята, тя продължи за случката на терасата.

— Да знаеш, Сузана, че прехвърчаха искри. Отначало се уплаших, че ще се стигне до шамари, ала сетне установих, че това бе по-скоро някакъв ритуал за образуване на нова любовна двойка.

— Ритуал за образуване на нова любовна двойка — повтори Сузана с несигурен глас. — Наистина ли си мислиш, че…

— Кой знае? — Меган повдигна вежди няколко пъти. — Само че тя доста пее напоследък.

— И още как. — Сузана се замисли над наученото и то й се стори много пикантна новина. — Май ще се отбия до кухнята, преди да тръгна. Да видя как е там.

— Надявам се да получа пълен отчет.

— Задължително. — Все още кискайки се, Сузана стана и се упъти към вратата. — Онази вечер луната беше невероятна.

— Наистина, — прошепна Меган, — невероятна.

Сузана стисна дръжката на вратата.

— И Натаниъл е невероятен мъж.

— Защо си мислех, че обсъждаме Холандеца?

— Говорехме за любовни връзки — поправи я Сузана. — Ще се видим по-късно.

Меган се намръщи към затворената врата. Мили Боже, каза си тя, толкова ли е очевидно?

След като прекара цялата сутрин и част от следобеда над счетоводството на хотела, Меган си остави един час, за да се позабавлява с книгата на Фъргюс. Беше й приятно да огледа цените на конете, сумите за поддръжка на каретите. Беше много интересно да провери разходите за бала, организиран през 1913 година в Кулите. А когато прочете бележките на Фъргюс, мотивите му и се изясниха.

Всички покани приети. Никой не смее да откаже. Б. поръча цветя — спорихме за показността. Казах й, че големите неща са символ на успеха, че жената никога не бива да спори с мъжа. Тя ще носи изумрудите, не перлената огърлица, както искаше. Така ще покаже на обществото и възможностите, и вкуса ми, и ще се научи къде й е мястото.

Мястото й, каза си наум Меган, изпитала жал към Бианка, е било с Крисчън. Колко жалко, че само смъртта ги бе събрала.

За да разсее обхваналото я мрачно настроение, тя прелисти на последните страници. Цифрите тук нямаха смисъл. Това не са разходи, помисли тя. Нито пък дати. Може да са номера на сметки. Цени от борсата, лотарийни номера?

Защо да не се разходи до библиотеката и да провери дали няма да успее да открие някаква информация от 1913 година, която да е свързана по някакъв начин с тези цифри. По пътя ще се отбие в „Шипшейп“, за да остави ведомостите за април и да вземе новопостъпилите фактури.

Ако се сблъскаше с Натаниъл, това щеше да е чиста случайност.

Достави й истинско удоволствие да кара в дъжда. Неспирните струи бяха принудили повечето от летовниците да си останат в хотела и там да се чудят с какво да се забавляват. Тук-там се мяркаха пешеходци, зазяпани по витрините, стиснали чадъри в ръце. Водата в залива Френчман бе сива, мътна, а голите мачти и прибраните платна на корабчетата пронизваха снишилото се небе.

Чуваше се сирената на фара, дрънченето на шамандурите. Сякаш целия остров бе завит с одеяло на топло, сигурно и безопасно място. Меган се изкушаваше да покара още малко през дъжда, да поеме по криволичещия път към Националния парк „Аркадия“, или пък да обиколи малко по панорамния път покрай брега.

Защо не, каза си тя. След като бе приключила с работата за деня, можеше да се поразходи с колата и да опознае новия си дом. Защо пък да не покани Натаниъл да дойде и той.

Не видя колата му пред „Шипшейп“. Странно, но не й бе все едно дали ще го вили, или не, усети Меган. Напротив, имаше значение. Така й се искаше да го види, да се вгледа в очите му, които потъмняваха, щом я погледнеше, в усмивката му.

Може пък е да бе паркирал отзад, колата да не се виждаше. Грабна куфарчето и хукна от колата към офиса. Беше празен.

Изпита огромно разочарование. Дори не бе осъзнала до този момент колко много й се искаше да го види. В следващия момент дочу едва доловимия звук на радио.

Някой, реши тя, бе в работилницата в задната част на сградата. Сигурно се занимаваха с разни ремонтни работи след като морето бе прекалено бурно за разходки.

Няма да проверява кой бе там, каза си твърдо Меган. Беше дошла по работа, затова извади ведомостта и я постави върху отрупаното бюро. Въпреки това се налагаше да прегледа, независимо с кого от двамата, второто тримесечие и предвижданията за останалата част от годината. Ала това спокойно можеше да почака.

Огледа невероятния хаос, нещо напълно непонятно за нея. Как бе възможно човек да работи, да се съсредоточи в този ужас?

Изкушаваше се да подреди, затова обърна гръб на безпорядъка и се приближи до шкафовете с папките. Щеше да вземе каквото й бе необходимо, а останалото нямаше да пипа. След това можеше да се отбие в задната част.

Когато чу, че вратата се отваря, се обърна, усмивката й изпълнена с очакване. Стана сериозна, щом видя непознатия на вратата.

— Мога ли да ви помогна?

Мъжът влезе и затвори. Когато й се усмихна, нещо се преобърна в нея.

— Здравей, Меган.

За момент времето замря и се върна назад. Бавно минаваха пет години, шест, след това цяло десетилетие, докато стигна времето, когато бе млада и небрежна, готова да повярва в любовта от пръв поглед.

— Бакстър — прошепна тя. Колко странно, че дори не го позна. Почти не се бе променил за тези десет години. Беше си все така красив, изтънчен и впечатляваш като първия път, когато го видя.

Съвършеният костюм от „Савил Роу“ много отиваше на принца от приказките, готов да изрича лъжа след лъжа.

Бакстър и се усмихна. Дни наред се бе опитвал да я завари сама. Отчаянието го бе накарало да пристъпи към действие. Тъй като много се тревожеше за имиджа си, провери внимателно дали има някой в офиса, преди да влезе. Веднага забеляза, че Меган бе сама в малката стаичка. Имаше неща, които възнамеряваше да уточнят веднъж и завинаги. Щеше да действа спокойно, каза си той, докато тя го наблюдаваше. Разумно. На четири очи.

— Красива, както винаги, нали? — Достави му удоволствие, когато забеляза шока в очите й. Предимството беше негово, точно както обичаше. Все пак планираше тази среща вече седмици наред. — Годините са те направили още по-красива, Меган. Вече я няма младежката закръгленост и си много елегантна. Поздравявам те. — Пристъпи към нея, но тя не помръдна, не можеше нито да мисли, нито да се движи. Не стори нищо, дори когато Бакстър спусна пръст по бузата й и подпря брадичката й, както правеше преди, нещо, което си бе наложила да забрави. — Винаги си била красавица, Меган, с тези големи невинни очи, на които никой мъж не може да устои.

Тя потръпна. Той се усмихна.

— Какво търсиш тук? — Кевин, бе единственото, за което мислеше в този момент. Добре че Кевин не бе с нея сега.

— Странно, смятах и аз да ти задам същия въпрос. Ти какво търсиш тук, Меган?

— Живея тук. — Не й стана приятно, че отговори колебливо, сякаш усетила пулсирането на заздравяваща рана. — Работя тук.

— Оклахома ти омръзна, така ли? Искала си да промениш обстановката. — Приближи се още повече, докато тя не отстъпи и не притисна гръб в шкафа с папките. Знаеше, че при нея един подкуп нямаше да подейства. Не и след като разполагаше с парите на семейство О’Райли. Заплахата бе следващият логичен избор. — Не ме прави на глупак, Меган. Защото това ще се окаже една ужасна и много скъпа грешка.

Когато притисна гръб в шкафа, разбра, че се бе свила и шокът отлетя, а гърбът й се стегна. Вече не бе дете, каза си тя, а зряла жена. Жена със задължения и отговорности.

— Не ти влиза в работата защо съм се преместила тук.

— Напротив. — Гласът му бе копринено мек, тих, разумен. — Предпочитам да си стоиш в Оклахома, Меган. Да си работиш на онази хубава приятна работа, заобиколена от любящото семейство. Много повече ми харесва.

Очите му бяха толкова студени, каза си тя в почуда. Странно, че никога не бе го забелязала, или поне не помнеше.

— Присъствието ти не означава нищо за мен, Бакстър.

— Да не би да си въобразяваш, че няма да разбера, че си зарязала отрочето си с бившата ми жена и семейството й? — продължи той със същия разумен глас. — Че не съм те наблюдавал през всичките тези години?

Меган се насили да диша дълбоко, ала когато понечила се дръпне, Бакстър й препречи пътя. Не се страхуваше, все още не, но избухливият характер, който си бе поставила за цел да заличи през годините, започваше да се надига застрашително.

— Дори не съм се замисляла дали ще откриеш, или не. А нямах представа, че си ме наблюдавал. И защо? Нито Кевин, нито аз означаваме нещо за теб.

— Прекалено дълго изчака, за да направиш тази крачка. — Той замълча, за да овладее яростта, която набъбваше в гърлото му. Беше се старал толкова много, бе постигнал прекалено много, за да позволи на една стара, вече забравена грешка да му се изпречи на пътя и да го повали. — Много умно от твоя страна, Меган, по-умно, отколкото предполагах.

— Не разбирам изобщо какви ги говориш.

— Да не би да очакваш да ти повярвам, че не си знаела нищо за кампанията ми? Няма да допусна жалките ти опити за отмъщение да успеят.

Гласът й стана по-хладен, въпреки че цялата тръпнеше от вълнение.

— Сигурно ще се повторя, ала не знам какво имаш предвид. Животът ми не ти влиза в работата. Бакстър, както и твоят не ме засяга. Ти сам изясни това много отдавна, когато отказа да ме погледнеш или да признаеш Кевин.

— Това ли ще бъде версията? — Искаше му се да запази спокойствие, но яростта напираше. Заплахите, значи, усети той, просто нямаше да свършат работа. — Младото невинно момиче, прелъстено,

предадено и зарязано. Изоставена бременна и с разбито сърце. Моля те, спести ми тези простотии.

— Това не е версия, а самата истина.

— Ти беше млада, Меган, ала невинна ли беше? — Зъбите му проблеснаха. — Виж, това вече е друг въпрос. Беше доста навита, доста напориста.

— Аз ти вярвах! — изкрещя тя, грешка, която разби търпението й. — Повярвах ти, че ме обичаш, че искаш да се ожениш за мен. И ти добре си изигра картите. Никога не си имал намерение да градиш бъдеще с мен. Вече си бил сгоден. А аз бях една лесна бройка.

— Определено беше леска. — Бакстър я блъсна в шкафа и стисна раменете й. — И много, много изкусителна. Сладката Меган. Много сладка.

— Махни си ръцете от мен.

— Още не. Сега ще ме изслушаш внимателно. Знам защо си се довлякла тук и си се съюзила със семейство Калхун. Отначало ще тръгнат слухове, догадки, а сетне ще последва разказ пред някой добросърдечен репортер. Дъртата ме натисна заради Сузана. — Той с отвращение се сети за Колийн. — Но аз обърнах нещата в своя полза. Заради децата — измърмори Бакстър. — Когато позволих Брадфорд да ги осинови, се лиших щедро от правата си, за да се радват те на традиционно семейство.

— Ти никога не си се интересувал от тях, нали? — попита Меган с дрезгав глас. — Алекс и Джени изобщо не са били от значение за теб, също както и Кевин.

— Цялата работа е — продължи той, — че дъртата няма защо да се притеснява за теб. Така че, Меган, внимавай какво вършиш и ме слушай внимателно. Тук не е това, което си очаквала, затова ще се върнеш обратно в Оклахома.

— Никъде няма да се връщам — започна тя, ала изхлипа, когато пръстите му я стиснаха болезнено.

— Ще се върнеш към онзи тих животец, далече от това място. Там няма да има слухове, нито пък сълзливи интервюта. — Ако се опиташ да ми подлееш вода, ще те смачкам. А когато приключа с теб — вярвай ми, че парите на Дюмонт ще осигурят достатъчно мъже, които да потвърдят, че са ти се наслаждавали до насита — щом

приключа, — повтори Бакстър, — няма да представляваш нищо повече от една никаквица с копеле на ръце.

Погледът й се замъгли. Заплахата не я бе стреснала, нито пък вбесила. Думата копеле обаче не можеше да се отнася за малкото й момченце.

Преди още да се бе осъзнала, ръката й го цапна с всички сили през лицето.

— Да не си посмял да говориш така за сина ми!

Когато неговата ръка я зашлеви през лицето, Меган не усети нито болка, нито шок, а чиста ярост.

— Не ме предизвиквай. Меган — изсъска той, като дишаше тежко. — Само да посмееш да ме предизвикаш, ти ще си тази, която ще се озове в калта. И ти, и момчето.

Обезумяла като всяка майка, която защитава малкото си, тя пак замахна към него. Силата на удара й запрати и двамата към стената. Успя да го удари два пъти, преди Бакстър да я запрати настрани.

— Както виждам, все още си същата страстна натура. — Той я привлече към себе си, вбесен, но възбуден. — Много добре си спомням как да я обуздая тази страст.

Меган замахна отново, ала Бакстър улови ръцете й и ги стисна. Затова тя използва зъбите си. В момента, когато той изрева от болка, вратата се отвори с трясък.

Натаниъл го запрати на пода сякаш бе кучешка бълха. Въпреки че погледът й бе замъглен. Меган видя, че мъжът бе готов да извърши убийство. Беше се изправил разярен, смъртоносен.

— Натаниъл!

Той дори не я погледна. Вместо това блъсна Бакстър в стената.

— Дюмонт, нали така? — Гласът му бе злобен и тих, ужасяващо любезен. — Вече съм чувал, че обичаш да подмяташ жените.

Бакстър се опита да събере достойнството си, въпреки че лицето му бе на сантиметри от земята.

— Ти пък кой си, дяволите да те вземат?

— Според мен си е в реда на нещата да знаеш кой е мъжът, който ще ти изтръгне сърцето с голи ръце. — С удоволствие забеляза как Бакстър пребледня. — Името ми е Фюри. Натаниъл Фюри. Не го забравяй… — Той замахна с юмрук към бъбреците му. — Става ли?

Когато Бакстър отново си пое дъх едва успя да изхрипти.

— Ще те тикна в затвора, преди още да се е стъмнило.

— Не съм много сигурен. — Завъртя се към Меган. — Дръпни се — изсъска той. Пламъкът в очите му я накара да се подчини.

— Натаниъл… — Тя преглътна с усилие. — Не го убивай.

— Има ли някаква причина да го искаш жив?

Меган отвори уста, а сетне я затвори отново. Отговорът бе без значение, затова му каза истината.

— Не.

Бакстър си пое дълбоко дъх, за да изпищи. Натаниъл пресече опита му, като го стисна за гърлото.

— Ти си щастливец, Дюмонт. Дамата ме помоли да не те убивам, а аз не бих искал да я разочаровам. Нека съдбата се погрижи за всичко. — Той повлече Бакстър навън и го тътреше така, сякаш бе тежка торба с отпадъци, изхвърлени от морето.

Меган се втурна към вратата.

— Холт! — Усети истинско облекчение, когато забеляза съпруга на Сузана близо до кея. — Направи нещо.

Холт само сви рамене.

— Фюри ме изпревари. Я влез вътре, че цялата стана вир вода.

— Но той нали няма да го убие, нали?

Холт се замисли за момент, присви очи, за да проследи как Натаниъл влачи Бакстър по кея под дъжда.

— Сигурно няма.

— Моля се на Господ да не знаеш да плуваш — измърморя Натаниъл и метна Бакстър от кея. Обърна се и закрачи към Меган, преди още да се чуе плясъкът на противника му. — Хайде.

— Ама…

Той я пое на ръце.

— За днес ми стига толкова.

— Добре. — Холт стоеше, пъхнал палци в джобовете си, очите му блеснали от задоволство.

— Натаниъл, не можеш…

— Млъквай, Мег. — Той я остави на седалката в колата. Тя изви глава и сама не разбра дали усети облекчение, или задоволство, когато видя, че Бакстър изпълзя на кея.

Имаше нужда от спокойствие, за да се отърси от спомена за насилието. Мразеше онази страна от характера си, която се спотайваше в него, която го подтикваше да замахва с юмруци и да удря. Можеше да разсъждава и анализира обстоятелствата, ала винаги му прилошаваше, щом се сещаше какво можеше да се случи.

Не се съмняваше, че би могъл да извърши убийство, ако Меган не го бе спряла.

Беше се научил да разрешава битките или с думи, или с ума си. Обикновено се получаваше. А когато не се получаваше, още по-зле. Но не можеше да забрави, макар оттогава да бяха минали години, първия удар, който му нанесе баща му.

Когато паркира пред къщата си. Меган вече трепереше. До този момент дори не се бе сетил, че бе забравил да прибере Доги. Холт сигурно ще се погрижи за него, каза си Натаниъл и пое Меган на ръце от седалката.

— Аз не…

— Млъквай. — Пренесе я покрай птицата, която закряска приветствия, и се насочи към горния етаж. Меган бе готова да протестира, макар че все още бе в шок. Без да каже и дума, той започна да рови из чекмеджетата в гардероба. — Сваляй тези дрехи — нареди Нейт и й подхвърли пуловер и долнище на анцуг. — Ще сляза долу да ти направя чай.

— Натаниъл…

— Прави, каквото ти казах — кресна той и стисна зъби. — Просто го направи — повтори тихо Нейт и затвори вратата.

Не я затръшна, нито пък удари стената с юмрук, когато слезе на долния етаж. Искаше му се да го стори. Вместо това постави чайника на котлона и извади бутилка бренди. Поколеба се за момент, ала след това надигна бутилката и отпи стабилна глътка. Тя не го успокои кой знае колко, но поне притъпи отвращението му към самия себе си.

Когато чу подсвирването на Бърди и призивите му към Меган да не го изоставя, той постави чая й, смесен с малко алкохол, на масата.

Тя беше бледа, забеляза Нейт, а очите й изглеждаха неестествено големи. Също я дрехите. За малко да се усмихне, когато я видя, нерешително застанала на вратата, пуловерът смъкнат на рамото, долнището на анцуга с провиснали колене.

— Сядай и го изпий. Ще се почувстваш по-добре.

— Добре съм, честна дума. — Въпреки това седна и пое чашата с две ръце, защото трепереха. Още с първата глътка се задъха. — Мислех, че това е чай.

— Чай е. Малко го подсилих — Седна срещу нея и я зачака да отпие отново. — Той нарани ли те?

Меган не вдигаше очи от масата. Повърхността бе полирана и толкова лъскава, че тя видя отражението си.

— Да.

Каза го спокойно. Мислеше си, че бе спокойна, докато Натаниъл не покри ръката й със своята. Пое си накъсано дъх веднъж, втори път, а след това захлупи лице на масата и заплака.

Сълзите отмиваха толкова много — надеждите, които някога бе хранила, мечтите, предателството и разочарованията, страховете и горчивината. Той не се опита да я спре, изчакваше търпеливо.

— Извинявай. — Меган отпусна буза на масата за един момент, усетила спокойствие при допира на дървото до кожата й и ръката на Натаниъл до косата й. — Всичко се случи толкова бързо, изобщо не бях подготвена. — Изправи се и понечи да изтрие сълзите, ала в този момент нов страх замъгли очите й. — Кевин. О, Боже, ако Бак…

— Холт ще се погрижи за Кевин. Дюмонт няма да успее да припари до него.

— Прав си. — Тя въздъхна на пресекулки. — Естествено, че си прав. Холт ще се погрижи и за Сузана, и за децата. А целта на Бакстър бе да ме сплаши.

— И успя ли?

Очите й, макар и все още мокри, излъчваха спокойствие.

— Не. Нарани ме, вбеси ме и ми се догади при самата мисъл, че някога съм го оставила да ме докосва. Но не ме уплаши. Не е в състояние да го стори.

— Това е моето момиче.

Меган подсмъркна, ала се усмихна.

— Но аз съм го уплашила. Затова беше тук днес, след всичкото това време. Защото е уплашен.

— От какво?

— От миналото, от последствията. — Пое си отново дъх, този път по-дълбоко и усети мириса на Натаниъл — тютюн и солени пръски. Стори й се изключително приятно. — Той е решил, че сме

дошли тук, за да заговорничим против него. През всичките тези години ме е наблюдавал. А аз не съм знаела.

— Никога ли преди не се е свързвал с теб?

— Не, никога. Сигурно се е чувствал спокоен, докато съм била в Оклахома и не съм имала нищо общо със Сузана. А сега не само че сме във връзка, ами и живея тук. И Кевин е с Алекс и Джени… Е, той така и не разбра, че това няма нищо общо с него.

Тя отново пое чашата с чая. Натаниъл не я беше питал, само седеше и я държеше за ръката. Сигурно затова се чувстваше длъжна да му разкаже.

— Запознахме се в Ню Йорк. Бях на седемнадесет и това бе първото ми пътуване далече от къщи. Беше зимната ни ваканция и няколко момичета заминахме. Една от приятелките ми имаше роднини там. Сигурно си ходил в Ню Йорк.

— Веднъж-два пъти.

— Никога не съм преживявала подобно нещо. Хората, сградите. Градът е толкова вълнуващ, така различен от запада. Толкова народ, толкова цветове. Хареса ми — обикаляхме Пето авеню, пиехме кафе в модни местенца в Гринич Вилидж. Зяпахме всичко и всички. Сигурно ти звучи глупаво.

— Не, съвсем нормално.

— Сигурно си прав — каза Меган с въздишка. — Всичко беше нормално, простичко, докато… Отидохме на един купон и той ми се стори толкова красив и романтичен. Мечтата на всяко младо момиче, приличаше на филмова звезда и правеше впечатление на толкова изискан. А беше и по-стар — достатъчно, за да ти замае главата. Беше ходил и в Европа. — Тя замълча и стисна очи. — Боже, жалка работа.

— Знаеш, че не е нужно да ми го разказваш точно сега, Мег.

— Напротив, трябва. — Тя се стегна и отново отвори очи. — Ако можеш да ме изтърпиш, наистина искам да ти разкажа.

— Не бързам. — Нейт я стисна окуражително. — Хайде, излей всичко.

— Бакстър знаеше какво точно да каже, какво да направи. На следващия ден ми изпрати дванадесет рози и ме покани на вечеря. — Меган поспря, за да подбере подходящите думи и разсеяно щракна шнолата, която придържаше косата й. Не беше чак толкова ужасно, осъзна тя, замислена за миналото. Сякаш бе участвала в пиеса, където

бе и актриса, и публика. И много съпричастна, и неангажиран зрител. — Отидох. Имаше запалени свещи, танцувахме, а аз се почувствах пораснала. Чувстваш се по този начин единствено когато си на седемнадесет. Посещавахме музеи, зяпахме по витрините, купувахме си билети за театър. Той ми каза, че ме обича и ми купи пръстен с две малки преплетени диамантени сърца. Беше толкова романтично. Сложи ми го на пръста и ме напъха в леглото. — Меган спря в очакване да чуе мнението на Натаниъл. Той не каза нищо и тя събра смелост да продължи. — Каза, че ще дойде в Оклахома и ще направим планове за бъдещето. Разбира се, никога не се появи. След това спря да отговаря на обажданията ми. Открих, че съм бременна, търсих го, писах му. Тогава разбрах, че е сгоден, че е бил сгоден през всичкото време. Отначало не повярвах, а след това изтръпнах. Трябваше ми време, за да осъзная истината, за да разбера положението и да се справя с предстоящото. Семейството ми се държаха прекрасно. Никога нямаше да мога да преживея без тях. Когато Кевин се роди, осъзнах, че не мога просто да се оставя да се чувствам пораснала. Налагаше се да се държа като възрастен човек. По-късно се опитах за последен път да се свържа с Бакстър. Прецених, че трябва да знае за Кевин, че Кевин би трябвало да има връзка с баща си. Само че… — Меган замълча. — Той не прояви абсолютно никакъв интерес, срещнах единствено гняв и враждебност. Тогава ми стана ясно, че така бе най-добре. Днес, може би за пръв път съм напълно сигурна, че е така.

— Той не заслужава никой от двама ви.

— Не, не ни заслужава. — Тя успя да се усмихне. Беше разказала всичко и за пръв път от дълго време насам се почувства свободна. Не бе отчаяна или нещастна. Беше просто свободна. — Искам да ти благодаря, че ми се притече на помощ.

— За мен беше удоволствие. Той няма да те докосне отново, Мег. — Пое ръката й и я повдигна към устните си. — Нито теб, нито Кевин. Вярвай ми.

— Вярвам ти. — Обърна ръката си в неговата и я стисна. — Наистина ти вярвам. — Пулсът й започваше да прескача, ала тя не откъсваше очи от неговите. — Помислих си, когато ме носеше нагоре по стълбите… Ами аз не си помислих, че ще слезеш долу, за да правиш чай.

— Нито пък аз. Но ти трепереше и знаех, че ако те докосна, преди да съм се успокоил, ще бъде грубо. Нямаше и да е правилно, нито за теб, нито за мен.

Сърцето й прескочи, а след това отново заби нормално.

— Сега вече спокоен ли си?

Очите му потъмняха.

— Почти. — Изправи се бавно и я привлече да стане. — Това покана ли е, Меган?

— Аз… — Той чакаше нейното съгласие или отказ. Нямаше прелъстяване, нито красиви обещания. Никакви илюзии. — Да — отвърна тя и посрещна устните му.

Този път, когато я пое на ръце, Меган се засмя бързо и нервно. Смехът замря, щом го погледна в очите.

— Няма да те оставя да мислиш за него — каза Натаниъл тихо. — Няма да те оставя да мислиш за нищо друго, освен за нас.

ОСМА ГЛАВА

Долавяше ударите на собственото си сърце и тихото барабанене на капките дъжд навън по стъклата. Зачуди се дали и Натаниъл чува същото, и ако го чува, дали знае, че тя се страхува. Ръцете му бяха толкова силни, устните толкова уверени всеки път, когато се свеждаха, за да покорят нейните.

Отнесе я нагоре по стълбите, сякаш тежеше също колкото мъглата, която бе обвила къщата.

Щеше да направи грешка, щеше да постъпи глупаво, нямаше да бъде това, което и двамата искаха. Съмненията я стиснаха като силни пръсти, докато напредваха бавно към спалнята, където светлината бе приглушена, а във въздуха се носеше аромата на вистерия.

Видя алените цветчета, натопени в стара бутилка, поставена върху набраздена дървена ракла, а прозорците, оставени без пердета, бяха отворени, за да приемат влажния бриз. Леглото бе с желязна рамка и добре изпъната памучна кувертюра.

Той я пусна да стъпи и Меган веднага усети слабост в коленете. Въпреки тона не откъсваше очи от неговите и чакаше, ужасена, изпълнена с болка, искаше Нейт да направи първата крачка.

— Отново трепериш. — Гласът му бе тих, когато повдигна пръсти, за да я погали по бузата и да я успокой. Да не би да си мислеше, че той няма да забележи страха и съмнението в очите й? Нямаше как да разбере, че бе подклала и неговите страхове и съмнения.

— Не знам какво да направя. — Щом изрече думите, затвори очи. Вече го бе направила, осъзна тя. Това бе първата грешки. Решена да я поправи, Меган привлече рязко главата му към себе си за диви целувка.

У него припламна огън, пламъците се надигнаха и подкладоха лумналото желание. Мускулите му се стегнаха в същия този миг, а Нейт потисна желанието си да я положи по гръб на леглото и да я

обладае бързо и необуздано. Ръцете му се плъзнаха в нежна милувка по лицето, раменете и гърба й, докато усети, че тя бе по-спокойна.

— Натаниъл…

— Знаеш ли какво искам, Мег?

— Да… Не. — Отново посегна към него, но той хвана ръцете й, за да целуне пръстите й един по един.

— Искам да те видя как се отпускаш и разтапяш. Искам да те видя как се наслаждаваш на всичко. — Очите му не се откъсваха от нейните и Нейт свали ръцете й отстрани. — Искам да изпиташ същото удоволствие като мен. — Бавно заизважда фибите от косата й и внимателно ги оставяше една по една на нощното шкафче. — Искам да те чуя как изричаш името ми, когато съм в теб. — Прокара пръсти през косата й, наслаждавайки се на копринената й мекота. — Искам да ме оставиш да направя всичко, за което мечтаех, още от мига, в който те видях за пръв път. Остави ме да ти покажа.

Целуна я и устните му бяха меки, прелъстителни. Безкрайно търпелив, разтвори нейните с леки близвания и захапвания, докато накрая плъзна език. Бавно и мъчително той задълбочаваше целувката, докато най-сетне ръцете й, стиснали раменете му, се отпуснаха безпомощно.

Лекият вкус на бренди, приятното драскане на наболата му брада по бузата й, барабаненето на дъждовните капки и омайният аромат на цветя я понесоха на крилете си и тя се почувства сякаш бе взела опиат, силен и покоряващ.

Устните му се откъснаха от нейните, за да поемат наново пътешествие по лицето й, за да проследят линията на брадичката, за да гризнат леко ухото, докато чакат, докато търпеливо я чакат да стане готова за следващата стъпка.

Нейт се отдръпна, съвсем малко, издърпа пуловера й през главата и го метна на пода. Стори й се, че забеляза проблеснало като светкавица желание, което превърна очите му в тъмносива пепел. Той прокара пръст по гърлото й чак до пулсиращото зърно на гърдата.

Меган пое рязко въздух и отметна глава назад.

— Толкова си красива, Мег. Толкова мека — Притисна устни към рамото й, а ръцете му не спираха да я галят и възбуждат. — Толкова сладка.

Страхуваше се, че ръцете му са прекалено големи, прекалено груби. Затова я докосваше с безкрайна нежност, сякаш рисуваше пламналата й кожа. Спусна пръсти настрани и усети реки от трепет, когато започна да смъква анцуга от бедрата й.

След това пръстите му отново се насочиха към меките извивки, докато накъсаното й дишане не се превърна в изненадани стонове.

Докато се събличаше, забеляза, че натежалите й клепки се вдигнаха и удивителните й сини очи се спряха на него.

Сега, каза си тя и сърцето й заблъска диво в гърлото. Ето сега ще я обладае и ще потуши невероятната болка, която се трупаше вътре в нея. Сладка и нетърпелива уста се вдигна към неговата. Нейт я притисна към себе си, а сетне я положи на леглото с такава нежност, сякаш я слагаше в легло от розови листенца. Меган се изви към него, готова да приеме настъпващата буря. Той използва само устните си, меки като дъжда отвън, за да я вкуси, сякаш тя бе невероятно изкушение. След това ръцете му с едри длани търпеливо я обгърнаха.

Меган не знаеше какво да очаква. И сто любовника да бе имала, никой не би й дал повече, никой не би изисквал повече. Усети, че се губи в море от усещания, обзета от търпението на мъжа, съвсем слаба от нежността му.

Дишаше по-бавно, по-дълбоко, въпреки че сърцето й биеше диво. Усети как косата му се допира до голата й гърда и секунда, преди да усети устните му, чу тихия му стон от задоволство, когато пое зърното. Нейт въздъхна и езикът му описа кръг около връхчето.

Тя потъна в необятни дълбини, а водата около нея се бунтуваше. Бавно, но сигурно настъпваше буря. Сякаш в един момент се носеше по повърхността, а в следващия потъваше. Не можеше да си поеме дъх, колкото и да опитваше. Не можеше да мисли, докато се стремеше към повърхността, а тялото й се стягаше и напрягаше.

— Натаниъл. — Меган го притисна към себе си с всички сили. — Не мога…

Той покри устата и със своята и пое стона, наслади се на въздишката, когато я разтърси невероятно удоволствие.

Надигна се към ръката му, предизвиквайки го инстинктивно, докато горещи червени вълни я обливаха цялата. Заобленитe й нокти се впиха в раменете му, а сетне и ръцете, и тялото й се отпуснаха.

— Меган… Боже… — Тя бе толкова гореща, толкова влажна. Нейт притисна устни към гърлото й, докато се опитваше да овладее собственото си дишане. Да достави удоволствие на някоя жена бе винаги част от неговото удоволствие. Ала никога не се бе чувствал като в този момент. Никога преди. Сякаш бе крал и просяк едновременно.

Неосъзнатият й ответ го възбуди невероятно. Можеше само да я докосва, да се наслаждава на чувствените вълни и да усеща как всеки нерв в тялото му бе готов да избухне.

Искаше да й даде още. Трябваше да й даде още. Овладя собственото си изгарящо желание и навлезе в нея бавно, замаян от тръпките, които я разтърсваха, от накъсаната й въздишка.

Не биваше да забравя нито за момент, че Меган бе дребна, с фини кости и нежна кожа. Беше невинна и недокосвана, също като девствена. Кръвта пулсираше в главата му, в сърцето, в слабините, той навлизаше в нея бавно, внимателно, а ръцете му се свиха в юмруци до нея, заради страха да не я нарани.

Усети как тялото й се свива, усети как удоволствието я разтърсва отново. Тогава тя изрече името му.

Притисна устни към нейните отново и я последва във вихреното пътешествие.

Дъждът отвън все още барабанеше монотонно. Докато бавно се връщаше към действителността, Меган чу постоянното ромолене по покрива. Остана да лежи неподвижно, ръката й вплетена в косата на Натаниъл, тялото й блажено отпуснато. Усети, че бе усмихната.

Започна да си тананика.

Той се размърда и мързеливо се подпря на лакът.

— Какво правиш?

— Пея си. Нещо такова.

Усмихна се широко при тези думи, без да откъсва поглед от нея.

— Харесва ми как изглеждаш, сладурче.

— И на мен започва да ми харесва как ти изглеждаш. — Тя проследи трапчинката на бралата му с пръст. Сведе очи. — Всичко беше наред, нали?

— Моля? — Нейт зачака и разумно сдържа смеха си, докато Меган отново го погледна. — А, това ли? Разбира се, като за начало беше добре.

Тя отвори уста, затвори я отново с нещо като тананикане, което не бе точно музика.

— Можеше да бъдеш малко по-любезен…

— А ти можеш да бъдеш по-малко глупава. — Целуна намръщената й уста. — Да се любиш не е като да си на състезание, Мег. Тук не получаваш оценка.

— Исках да кажа… Няма значение.

— Това, което искаше да кажеш… — Той я преобърна така, че да остане върху него. — По скалата от едно до десет…

— Престани, Натаниъл. — Тя отпусна буза на гърдите му. — Не ми е приятно, когато ме караш да се чувствам толкова глупаво.

— На мен пък ми е приятно. — Той прокара нежно ръка по гърба й. — Обичам да те карам да се чувстваш глупаво. Обичам да те карам да чувстваш.

Нейт за малко не изрече „Обичам те“ след тези думи. Само че Меган нямаше да го приеме. Самият той трудно би го приел.

— Така ли? — Тя продължаваше да притиска страната си към сърцето му. — Караш ме да изпитвам неща, които никога до този ден не бях изпитвала. Страхувах се.

Очите му се замъглиха от тревога.

— Не искам да се боиш от мен.

— Страхувах се от себе си — поправи го Меган. — От нас. Страхувах се да допусна подобно нещо да ми се случи. Сега се радвам. — Оказа се, че бе по-лесно, отколкото си мислеше, да се извие леко, за да го погледне и да се усмихне, за да притисне устни към неговите. За момент й се стори, че Нейт се отдръпва, но реши, че това бяха глупости, породени от несигурност, и го целуна отново.

Той целият бе нащрек. Как бе възможно да я желае отново, така отчаяно, толкова скоро, чудеше се Нейт. Как да устои на тези нейни сладки изкусителни устни.

— Ако продължаваш така — успя да каже той, — ще се случи отново.

Трънката на възбуда бе великолепна.

— Добре. — Тя сведе отново устни, за да подразни неговите, да открие езика му. Удивена, че я очаква още, Меган изпъшка тихо, когато Нейт се претърколи върху нея и плени властно устните й.

Отначало се остави на дивото желание, като се наслаждаваше на кожата й и прокарваше ръка през разрошената й коса, докато най-сетне откри гърлото й.

Тя простена и се намести под него. Въздъхна.

Той се дръпна и се отпусна настрани по гръб, сетне се прокле, а сърцето му едва успяваше да следва дивия ритъм на кръвта.

Объркана, трепнеща от новото и непознато за нея желание, Меган леко покри ръката му със своята. Нейт се отдръпна.

— Недей. — Командата прозвуча грубо. — Дай ми минута.

Очите й угаснаха.

— Извинявай. Нещо нередно ли направих?

— Не, нищо. — Той прокара длани през лицето си и се изправи. — Просто не съм готов. Виж, защо не отидеш и не направиш нещо за хапване?

Нейт бе на сантиметри от нея. Все едно че бе на километри и тя усети острото бодване на отхвърлянето.

— Както кажеш. — Гласът й отново бе станал хладен и спокоен. — А и аз трябва да тръгвам. Трябва да прибера Кевин.

— Кевин с добре.

— Въпреки това. — Меган прибра косата си с пръсти и се опита да я заглади. Много й се искаше да намери нещо, с което да прикрие голотата си.

— Да не си посмяла да затвориш тази врата. — Той се постара да потисне яда си и опасната напираща страст.

— Не съм затворила никаква врата. Мислех си… Искам да кажа… Предполагах, че искаш да остана. След като не искаш…

— Разбира се, че искам да останеш. По дяволите, Меган. — Нейт се втурни към нея и не се изненада, че тя се отдръпна рязко. — Просто исках една проклета минута. Мога жива да те изям, толкова много те желая.

Сякаш, за да се защити, Меган прикри гърдите си с ръце.

— Не те разбирам.

— Дяволите да го вземат, естествено, че не ме разбираш. — Той се постара да се овладее, ала бе на ръба. — Всичко ще бъде наред, Мег,

стига да изчакаш да си събера ума.

— За какво говориш?

В раздразнението си Нейт сграбчи ръката й и я притисна в своята.

— Ръцете ми са прекалено големи, Меган. Наследил съм ги от баща си. Знам и правилни, и неправилни начини да ги използвам.

Очите му блестяха, също като наточен меч. Това трябваше да я уплаши, но напротив, възбуди я нетърпимо.

— Ти се боиш от мен? — попити тихо тя — Страхуваш се да не ме нараниш?

— Няма да те нараня. — Той отпусни ръка и се подпря на юмрук на леглото.

— Знам, че няма. — Меган повдигна пръсти и то докосна по бузата. Челюстта му бе стегната и сякаш настояваше за успокоение и нежност. В него лежеше скрита сила, осъзна тя, сила, която дори не бе предполагала, че Нейт притежава. Зачуди се какво ли би станало, ако освободеше тази сила… — Ти ме желаеш. — Съвсем безразсъдно тя пристъпи напред, докато устните й покриха неговите. — Искаш да ме докосваш. — Вдигна свитата в юмрук ръка към гърдите си, а сърцето й биеше до пръсване, докато пръстите му се разтваряха и обгръщаха плътта й. — Искаш и аз да те докосвам. — Ръцете й се плъзнаха по гърлите му и Меган усети как мускулите на стомаха му потръпнаха. Толкова много сила, каза си тя, така умело обуздана. Ами ако веригите бъдат прерязани? Искаше да разбере. — Люби ме сега, Натаниъл. — Със спуснати клепки Меган обви врата му с ръце и притисни пламналото си тяло към неговото. — Покажи ми колко силно ме желаеш.

Той едва се удържаше, докато се вглеждаше в сочните й устни. Щеше да бъде достатъчно, ако я накараше отново да полети.

Ала тя се бе научила бързо. Когато се опита да я приласкае, Меган се отдръпна. Когато се опита да бъде нежен, тя подивя.

С тихо изречени клетва Нейт коленичи до нея. И устата му полудя.

Меган отвръщаше на всяко негово движение, на всяко отчаяно стенание. Ръцете му бяха навсякъде, твърди, властни, изискващи. Вече нямаше спокойствие, беше се разразила буря, която завихри и в двамата разяждаща нужда.

Той не бе в състояние да спре, не се интересуваше повече от контрол. Тя бе негова и Господ му бе свидетел, че щеше да е цялата негова. С нещо като ръмжене стисна ръцете й над главата и я зацелува.

Меган се изви като лък, замята се, но Нейт бе като похитител, езикът му преоткриваше всяко местенце, докато тя стенеше.

Меган също бе готова и възпламенена, устата й също толкова дръзка и ненаситна, като неговата.

Той навлезе в нея, силно, дълбоко и изсъска от удоволствие, очите му тъмни като сгъстяващия се мрак. Ръцете му я притиснаха, когато Меган се изви, за да го посрещне.

Тя нямаше да успее да забрави бързината, с която настъпваше опияняващата свобода на този невероятен акт. Нямаше никога да забрави усещането за власт, когато и двамата преминаха отвъд ръба и полетяха.

Сигурно бе заспала. Когато се събуди, откри, че лежи по корем по средата на леглото Дъждът бе спрял, а нощта бе настъпила. Когато умът й се проясни, усети десетки малки болки, смесени с чувство на възторг и задоволство.

Прииска й се да се обърна по гръб, ала се изискваше прекалено голямо усилие. Вместо тона протегна ръце и опипа разхвърляното легло, вече усетила, че него го нямаше.

Чу хитрото подсвиркване на птицата.

— Нали знаеш как се свирука, Стив?

Все още се смееше, когато Натаниъл се върна в стаята.

— Ти какво, да не би да му пускаш стари филми всеки ден?

— Той е фен на Богарт. Това е истината. — Меган бе учудена, че той се чувстваше неудобно да държи подноса с вечерята, докато една гола жена се протягаше в леглото му. — С хубав белег си се сдобила, сладурче.

Беше прекалено щастлива, за де се притесни, когато забеляза къде гледа Нейт.

— Заслужила съм си го. И твоят дракон си го бива.

— Бях на осемнадесет, глупав и доста подпийнал с бира. Но май и аз си го заслужих.

— Отива ти. А там какво има?

— Реших, че си огладняла.

— Умирам от глад. — Подпря се на лакти и му се усмихна. — Мирише страхотно. Не знаех, че можеш да готвиш.

— Аз не мога. Холандеца обаче може. Отмъквам разни остатъци от къщата и после ги оправям, като се върна.

— Оправяш ли ги?

— Пъхвам ги в микровълновата. — Той постави подноса върху сандъка пред леглото. — Има пиле и вино.

— М-м-м… — Тя се надигна достатъчно, за да надзърне в подноса. — Изглежда страхотно. Само че аз наистина трябва да взема Кевин.

— Вече говорих със Сузана. — Зачуди се дали ще успее да я убеди да хапне вечеря така, както беше, гола. — Ако не и се обадиш, Кевин ще спи у тях.

— А-ха. Ами…

— Тя каза, че с Алекс и Джени са се задълбочили във видео игри.

— Значи, ако се обадя, ще разваля веселбата.

— Горе-долу — Нейт приседна на леглото и прокара пръст по гръбнака й. — Така че, какво ще кажеш? Спи при мен тази вечер.

— Дори четка за зъби нямам.

— Ще ти намеря — Откъсна парче пиле и й го подаде в устата.

— О! — Меган преглътна и изпусна въздух. — Люто.

— Да. — Той се приведе напред, за да вкуси устните й, а след това й подаде чаша вино. — Така по-добре ли е?

— Прекрасно е.

Нейт наведе чашата така, че няколко капки вино се плъзнаха по рамото й.

— О-па. Най-добре да изчистя това. — Облиза бързите капки. — Какво да направя, за да те убедя да останеш?

Тя забрави за храната и се отпусна в ръцете му.

— Вече го направи.

На сутринта мъглата се бе разсеяла. Натаниъл наблюдаваше как Меган си вдига косата, осветена от лъч светлина. Не издържа и се приближи зад нея, за да я целуне по врата.

Моментът му се стори толкова мил, така ежедневен и интимен, че бе готов да го превърне в навик.

— Много ми харесва как се гласиш, сладурче.

— Да се глася ли? — Любопитните й очи срещнаха неговите в огледалото. Беше с костюма от предишния ден — вече доста поомачкан. Гримът й беше доста оскъден, макар че разполагаше с несесер с необходимото в чантата; само косата й създаваше проблеми, тъй като си бе разпиляла някъде част от фибите.

— Като сега. Като някоя кокона, застанала на прозореца.

— Кокона ли? — Тя за малко не се задави. — Разбира се, че не съм кокона.

— Но пък на мен много ми харесваш. — За да й докаже думите си, той си проправи път с устни чак до ухото й.

— Забелязвам. — Обърна се и постави длани на гърдите му, за да го спре. — Трябва да вървя.

— И аз. Сигурно няма да успея да те убедя да дойдеш с мен.

— За да гледам китовете ли? — Меган наведе глава. — Колкото и аз мога да те убедя да седнеш с мен в офиса и цял ден да правим сметки.

Нейт се намръщи.

— Май няма да стане. А довечера?

Много й се искаше, копнееше, нямаше търпение.

— Не мога да оставя Кевин. Няма как да прекарвам нощите си с теб, а той да е другаде.

— Помислих и за това. Казах си, че ако оставиш вратата на терасата отворена…

— Ти ще се промъкнеш — довърши вместо него тя.

— Точно така.

— Правилно мислиш. — Засмя се и се отдръпна. — А ти ще ме закараш ли до колата ми?

— Става. — Пое ръката й и заедно заслизаха по стълбите. — Меган… — Не му беше приятно да повдига този въпрос, докато слънцето грееше, а настроените му бе така приповдигнато. — Ако отново имаш проблем с Дюмонт, ако се опита да се свърже с теб или с Кевин, ако се обади, ако дори посмее да изпрати димен сигнал, каквото и да е, искам веднага да ми кажеш.

Тя стисна ръката му.

— Едва ли ще посмее след онзи пердах, който му хвърли. Не се притеснявай, Натаниъл, мога и сама да се справя с Бакстър.

— Откъсни му главата — предложи Бърди, ала Нейт не се усмихна.

— Не става въпрос дали можеш, или не можеш да се справиш. — Той отвори вратата и излезе навън. — Може би не смяташ така, но тази нощ ми дава правото да се грижа и за теб, и за момчето ти. Така и смятам да направя. Значи, слушай ме много внимателно! — Нейт й отвори вратата на колата. — Или ще ми обещаеш, че ще ми кажеш, или тръгвам след него още сега.

Меган понечи да възрази, ала веднага си спомни изражението по лицето на Натаниъл, когато бе запратил Бакстър в стената, и се спря.

— Наистина ли ще го направиш?

— Бъди сигурна.

Опита се да разграничи раздразнението от удоволствието, че има кой да я защити. Не успя.

— Много ти благодаря за загрижеността, но не съм сигурна, че я искам. Отдавна се грижа сама и за себе си, и за Кевин.

— Нещата се променят.

— Да — отвърна внимателно тя и се зачуди какво ли се таи зад тези спокойни не трепващи сиви очи. — Само че се чувствам по-спокойна, когато промените са по-бавни.

— Старая се да следвам твоите крачки, Мег. — Колкото и да се дразнеше, каза си той, налагаше се да не го показва. — Едно простичко да или не ще свърши работа.

Не можеше да мисли единствено за себе си. Ами Кевин… А Натаниъл предлагаше и на двамата крепката си ръка. Гордостта не означаваше нищо в сравнение със спокойствието на сина й.

Без сама да разбира какво точно я забавлява, тя се обърна усмихната към него, щом Нейт седна зад волана.

— Притежаваш удивителната способност да си постигаш своето. А когато все пак го постигнеш, го приемаш като нещо неизбежно.

— Обикновено е така — Той излезе на заден от алеята и се отправи към „Шипшейп“.

Очакваха ги посрещачи. Холт, и за изненада на Меган, брат й Слоун.

— Оставих децата в Кулите — каза Холт, преди още тя да го бе попитала. — И кучето ти е там, Нейт.

— Благодаря. — Едва слязла, Слоун я стисна за раменете и се взря в очите й.

— Добре ли си? Защо, по дяволите, не ми се обади? Той направи ли ти нещо?

— Добре съм, Слоун, добре съм. — Инстинктивно обрамчи лицето му с длани и го целуна. — Не се обадих, защото тук имаше двама рицари на бели коне, които се впуснаха да ме защитават. Може и да ми е направил нещо, ала и моите юмруци го застигнаха. Мисля, че му разцепих устата.

Слоун изрече нещо твърде неприятно по адрес на Дюмонт и прегърна Меган.

— Трябваше да го убия още първия път, когато ми разказа за него.

— Престани. — Тя притисна буза към неговата. — Свърши се. Искам просто да го забравим Кевин не бива да разбира за това. Хайде, ще те закарам до къщата.

— Имам малко работа. — Той погледна ледено Натаниъл над рамото на сестра си. — Ти върви, Мег. Аз ще дойда малко по-късно.

— Добре. — Тя го целуна отново. — Холт, още веднъж благодаря, че се погрижихте за Кевин.

— Няма проблем. — Холт подпря бузата си с език, когато Натаниъл прегърна Меган за дълга страстна целувка. Щом забеляза присвитите очи на Слоун, прехапа език, за да не се разсмее.

— Ще се видим, сладурче.

Меган се изчерви и прочисти гърлото си.

— Да… Добре. Чао.

Натаниъл натъпка палци в джобовете си и зачака тя да потегли и да се скрие от погледа им, за да се обърне към Слоун.

— Доколкото разбирам, искаш да говориш с мен.

— Много правилно си разбрал, мътните го взели.

— Ще трябва да се качим на мостика. Предстои ни туристическа обиколка.

— А рефер не ви ли е необходим? — предложи Холт и си спечели два смъртоносни погледа. — Колко лошо. Хич не ми се искаше да изпусна забавата.

Едва сдържащ гнева си, Слоун последва Натаниъл на корабчето и го изчака нетърпеливо да даде заповеди. Щом се качиха на мостика, Натаниъл прегледа картите и освободи помощника.

— Ако са ти необходими повече от петнадесет минути, ще трябва да пътуваш с мен.

— Не бързам. — Слоун се приближи и застана с разкрачени крака като стрелец, изправил се по обедно време срещу противника — Ти какво, по дяволите, правиш със сестра ми?

— Мислех, че и сам си се сетил — отвърна хладно Натаниъл.

Слоун оголи зъби.

— Ако си въобразяваш, че ще си седя безучастно и ще гледам, докато ти действаш, много си се объркал. Нямаше ме, когато се забърка с Дюмонт, но сега не мърдам.

— Аз не съм Дюмонт. — Натаниъл бе готов да избухне, да пламне като суха съчка. — Да не би да искаш на мен да си го изкараш заради това, което той й е причинил навремето? Още откакто заварих оня гал да я подмята, и на мен ми трябва някой, дето ще изяде боя. Ако си решил да ме нападаш, давай — предизвика го той. — Хайде, давай.

Въпреки че поканата бе отправена към първичните мъжки инстинкти, Слоун се отдръпна.

— Как така я е подмятал?

— Буквално каквото казах. Беше я подпрял на стената. — Обзе го заслепяваща ярост. — Мислех си да го убия, ала Мег едва ли щеше да го понесе.

Слоун си пое дълбоко въздух, за да се успокой.

— Затова реши да го хвърлиш от кея.

— Е, първо го фраснах няколко пъти и реших, че ако може да плува, има шансове да оцелее.

Успокоен и благодарен, Слоун кимна.

— Холт си е казал няколко думи с него, когато е извлякъл жалкия си задник от водата. Те и преди са имали взимане-даване. — Само той бе изпуснал шанса, помнели си с отвращение Слоун. — Едва ли Дюмонт ще се върне и ще рискува да се натъкне на някой от нас. — Слоун знаеше, че това трябва да го радва, но съжаляваше, че не бе успял да даде и своя принос.

— Благодаря ти, че си се погрижил за нея — каза той, без да крие напрежението си. — Ала това не значи, че ще оставя другото просто

така. Тя е разтревожена, уязвима. Не харесвам мъжете, които се възползват от това.

— Дадох й сухи дрехи и й направих чай — изсъска през зъби Натаниъл. — Нещата щяха да си останат така, ако Мег не бе пожелала друго. Сама избра да остане при мен.

— Няма да позволя отново да бъде наранена. Може, като я гледаш, да си мислиш, че е свободна жена, но тя ми е сестра.

— Аз съм влюбен в твоята сестра. — Натаниъл се врътна рязко, когато вратата се отвори.

— Готови да вдигаме котва, Капитане.

— Вдигайте. — Той изруга под носа си и се приближи до руля.

Слоун отстъпи, докато другият мъж даваше заповеди и извеждаше корабчето от залива.

— Ще повториш ли какво каза?

— Да не би да не разбираш английски? — сопна му се Натаниъл. — Казах ти, че съм влюбен в нея, по дяволите.

— Виж ти. — Доста стреснат, Слоун се отпусна на една от пейките. Искаше му се да премисли чутото. Все пак…

Меган почти не познаваше този човек. А пък той самият се бе влюбил в Аманда също толкова бързо. Ако можеше сам да избере мъж за сестра си, щеше да е някой, който много прилича на Натаниъл Фюри. — А ти каза ли й го? — попита Слоун по-меко.

— Я върви по дяволите.

— Значи не си — реши той и прехвърли глезена на единия си крак върху другото коляно. — А тя изпитва ли същото към теб?

— Ще започне — измърмори Натаниъл. — Просто й трябва повече време, за да го разбере.

— Мег така ли каза?

— Аз го казвам. — Натаниъл прикри разочарованието си, като прокара пръсти през косата си. — Виж, О’Райли, или си гледай проклетата работа, или ми прасни един. Вече ми писна.

Слоун се усмихна бавно и спокойно.

— Ти си луд по нея, нали? — Натаниъл изръмжа и остана загледан в морето. — Ами Кевин? — Слоун не откъсваше поглед от профила на Натаниъл, докато го разпитваше. — За някои може да е проблем да гледат детето на друг мъж.

— Кевин е син на Меган. — Очите му гневно се стрелнаха към Слоун. — Ще бъде и мой.

Слоун почака за момент, преди да зададе следващия си въпрос.

— Значи ще приемеш цялата тумба?

— Точно така. — Натаниъл извади пура и я запали. — За теб това проблем ли е?

— Не бих казал. — Слоун се ухили и прие предложената му с известно закъснение пура. — Ала ти може и да имаш. Сестра ми е ужасно упорита жена. Но след като си почти член на семейството, мога да ти предложа помощта си.

По устните на Натаниъл най-сетне трепна усмивка.

— Благодаря, ала предпочитам сам да си върша работата.

— Както прецениш. — Слоун се отпусна, за да се наслади на пътуването.

— Сигурна ли си, че си добре?

Едва прекрачила прага на Кулите, бе обградена от загриженост.

— Съвсем добре, наистина. — Протестите й не възпряха представителките на семейство Калхун да я завлекат в кухнята и да й предложат съчувствие и чай. — Просто беше прекалено стряскащо.

— Когато някой вреди на една от нас, значи вреди на всичките — уведоми я Кейкей.

Тя погледна навън, към децата, заиграли се весело в двора.

— Много ви благодаря. Наистина много. Но вече няма за какво да се притесняваме.

— Няма и да има. — Колийн влезе в стаята и ги огледа всички. — Какво сте се надвесили над момичето. Всички вън.

— Лельо Колийн… — започна Коко.

— Казах вън на всички ви. Ти си заминавай в кухнята, за да флиртуваш с огромния Холандец, дето се промъква в стаята ти всяка нощ.

— Ама аз…

— Заминавай. И ти също. — Бастунът й се вдигна заплашително към Аманда. — Ти имаш хотел да вртиш, нали? Я ти да пооплевиш някое и друго цвете — нареди тя на Сузана. — А ти се занимавай при

двигателите си — стрелна с поглед Кейкей и най-сетне погледът й спря на Лайла.

— С мен ще ти е по-трудно, а, лелче? — отбеляза мързеливо Лайла.

— Върви да подремнеш — заяде я Колийн.

— Този път ме хвани — въздъхна младата жена. — Хайде, дами, току-що ни уволниха.

Колийн въздъхна доволно и се настани ни масата, когато вратата се затвори.

— Я ми сипи от този чай — нареди тя на Меган. — И гледай да е топъл.

Въпреки че веднага й се подчини, Меган не се уплаши.

— Винаги ли използвате грубостта като предимство, госпожице Калхун?

— Това е предимството на възрастта. — Тя пое чашата чай от Меган, отпи, и кимна намръщено, щом усети, че чаят бе горещ и силен. — Сядай сега и ме слушай внимателно. И не си свивай устичката, докато ме гледаш, млада госпожице.

— Много обичам Коко — каза й Меган. — А вие я притеснихте.

— Да съм я притеснила ли? Ха! Тя и оня татуиран дръвник не откъсват очи един от друг. Просто я подтикнах малко, това е. — Колийн погледна любопитно Меган. — Предана си, да знаеш.

— Така е.

— Аз също. Тази сутрин се обадих тук-там, на приятели в Бостън. Влиятелни приятели Тихо! — нареди тя, когато Меган понечи да заговори. — Аз ненавиждам политиката, ала често се налага да танцуваш с дявола. В този момент сигурно вече уведомяват Дюмонт, че всеки нов контакт с теб или със сина ти ще застраши фатално амбициите му. Повече няма да те тормози.

Меган стисна устни. Искаше й се гласът и да бе силен и уверен. Каквото и да бе казала, колкото и да се бе преструвала, в нея се бе събрал леден страх, надвиснал като брадва над главата й, заради всичко, което Бакстър би могъл да стори. А Колийн с един замах бе разпръснала притискащите я ледени парчета.

— Защо го правите?

— Мразя побойниците. Особено много мразя побойниците, които застрашават собственото ми семейство.

— Но аз не съм от вашето семейство — каза тихо Меган.

— Ха! Я пак си помисли. Набутала си се на територията на семейство Калхун, момиче. А ние сме като плаващи пясъци. Вече си част от семейство Калхун и няма мърдане.

В очите й се събраха сълзи и замъглиха погледа й.

— Госпожице Калхун… — Думите й бяха прекъснати от нетърпеливото потропване на бастуна. Меган подсмъркна и започна отново — Лельо Колийн — поправи се тя, разбрала намека — Много съм ти благодарна.

— Така и трябва да бъде. — Колийн се прокашля, за да изчисти гласи си, най-неочаквано станал дрезгав. След това кресна високо и ясно. — Влизайте всички, хайде, по-бързо! Няма какво да ми подслушвате зад вратите!

В същия момент вратата се отвори и те влязоха, водени от Коко. Тя пристъпи към Колийн, наведе се и я целуна по старческата буза.

— Я престани с тези дивотии. — Тя отпрати племенниците си с махване на ръката. — Искам момичето да ми разкаже как онзи як младеж запокити побойника във водата.

Меган се разсмя и избърса очи.

— Първо го задуши.

— Ха! — Колийн потропна с бастуна от удоволствие. — Не ми спестявай подробностите!

ДЕВЕТА ГЛАВА

> Б. се държи странно. Откакто се прибра от острова през лятото, е разсеяна и все замечтана. Закъсня за чая, забрави уговорката за обяд. Нетърпима. Смутовете в Мексико досадна работа. Уволних прислужника. Ризите колосани прекалено много.

Невероятно, помисли си Меган, загледана в бележките на Фъргюс, нахвърляни до сметките. Той говореше и за жена си, и за войната в Мексико, и за прислужника с еднакво раздразнение. Колко ли е била нещастна Бианка. Какъв ужас да бъдеш въвлечена в брак, в който власти един деспот, и да нямаш никаква възможност да управляваш собствения си живот.

Колко по-ужасно би било, ако Бианка го бе обичала.

Както често се случваше в часовете, преди да заспи, Меган разгърна книгата на страниците с особените цифри. Сега истински съжали, че не можа да отиде до библиотеката.

Може пък Аманда да й подскаже нещо. Тя сигурно знаеше дали Фъргюс е имал банкови сметки в чужбина, дали е държал някъде сейф.

Взря се в цифрите и се зачуди дали това бе отговорът. Та той бе имал къщи в Мейн и Ню Йорк. Това може да бяха номерата на сейфове в трезори. Дори комбинацията за домашните сейфовете бе пазил в къщата.

Тази идея й допадна, защото така щеше да има напълно логичен отговор на малката, но досадна загадка. Човек, така вманиачен по отношение на парите си като Фъргюс Калхун, сигурно бе скътал нещо тайно.

Нямаше ли да е прекрасно, помисли си Меган, ако откриеха някой прашен сейф в стар банков трезор? Всичките тези години е бил пазен не отварян, каза си тя. Ключът е загубен или изхвърлен. Ами съдържанието? Можеше вътре да има безценни рубини или акции,

чиято цена се е покачила безкрайно много. Или пък една единствена избеляла с годините снимка. Кичур коса, завързан със златна панделка.

Меган вдигна очи към тавана и се засмя сама на себе си.

— Въображението ми е в пълен ход — измърмори тя. — Жалко, че това е невъзможно.

— Кое по-точно?

Меган подскочи като заек и очилата й паднаха до брадичката.

— По дяволите, Натаниъл!

Той бе широко усмихнат, докато затваряше и заключваше вратата на терасата.

— Мислех, че ще ми се зарадваш.

— Радвам се, ала защо трябва да се промъкваш крадешком?

— Когато един мъж се промъква през прозореца на една жена, единственият начин е да го стори крадешком.

Тя вдигна очилата на носа си.

— Това е врата.

— А ти приемаш всичко буквално. — Нейт се наведе над облегалката на стола, където седеше Меган, и я целуна жадно. — Радвам се да видя, че си говориш сама.

— Нищо подобно.

— Говореше си тъкмо когато влизах. Затова изчаках секунда, преди да вляза вътре. — Той отиде до вратата към коридора и също я заключи — Изглеждаше толкова сексапилна на това подредено бюро, с вдигната коса, очилата кацнали на носа ти. И с този строг домашен пеньоар.

В този момент й се прииска удобният хавлиен халат да се превърне в коприна и дантели. Само че не разполагаше с нищо прелъстително, което да облече, и се налагаше да се примири с халата и парфюма на Коко.

— Мислех си, че няма да дойдеш. Стана късно.

— Предположих, че ще има много гръм и трясък заради вчера и че ще искаш да сложиш Кевин да спи. Той нали не е разбрал?

— Не. — Стана й приятно, че Нейт се поинтересува, че това имаше значение за него. — Нито едно от децата не знае. Всички се държаха прекрасно. Все едно че си мислиш как влизаш сам самичка в битка и изведнъж откриваш, че си обградена от множество щитове. — Тя се усмихна и килна глава. — Да не би да криеш нещо зад гърба си?

Той вдигна вежди така, сякаш бе особено учуден.

— Очевидно крия. — Извади божур, съвсем същия като онзи, който й бе подарил преди. — Роза — каза Нейт, — но без бодли.

Докато говореше, прекрачи към нея и за момент Меган си каза, че този мъж, този невероятен мъж я желае. Той понечи да извали увехналия божур от вазата на бюрото.

— Недей. — Почувства се глупаво, ала въпреки това задържа ръката му. — Не го изхвърляй.

— Да не би да си сантиментална, Мег? — Трогнат, че бе запазила подаръка му, Нейт натопи свежото цвете при старото. — Решила си да работиш до късно или си мислеше за мен?

— Може и това да е било. — Не можа да устои на усмивката в очите му. — Да, мислех си за теб. Не винаги с най-добри чувства.

— Важното е, че си мислила за мен. — Той пое ръката й и я целуна по дланта. — Почти. — За нейна изненада Нейт я повдигна от стола, настани се на мястото й и я постави с нескрито удоволствие в скута си. — Така вече е по-добре.

Стори й се, че бе глупаво да спори, затова отпусна глава на рамото му.

— Всички се подготвят за празненството по случай Четвърти юли — каза му тя. — Коко и Холандеца спорят за рецептите на соса за барбекюто, а децата са страшно разочаровани, че не им разрешихме да гърмят с малки шарени димни бомбички.

— Накрал ще приготвят два соса и ще накарат всички да си кажат мнението кой им харесва повече. — Колко бе хубаво да седят така, каза си той, сами, в тишина и спокойствие на края на деня. — А пък децата няма да са разочаровани, когато видят зарята, която ще организира Трент.

Кевин говореше все за това цялата вечер, припомни си Меган.

— Доколкото разбрах, щяло да бъде нещо невероятно.

— Можеш да разчиташ. Тези тук нищо не вършат наполовина. Обичаш ли заря, сладурче?

— Почти толкова, колкото и децата. — Тя се засмя и се сгуши в него. — Не мога да повярвам, че вече е юли. Единственото, което ми остава да свърша, са двадесетина задачки, за да мога да се състезавам в голямото кулинарно шоу, да пазя децата да не се подпалят и да се наслаждавам на празника.

— Работата е на първо място — каза той. — Работиш ли по книгата на Фъргюс?

— М-хм… Нямах представа какво огромно богатство е бил натрупал и какво мизерно отношение е имал към хората. Виж тук. — Меган посочи с пръст страницата. — Когато е писал нещо за Бианка, то е все едно, че става въпрос за слугинята или още по-лошо, за някоя вещ. Всеки ден е проверявал разходите по домакинството, до последното пени. Има бележка, че удържал на готвачката тридесет и три цензa заради някакво несъответствие в кухнята.

— Много хора мислят повече за парите, отколкото за чувствата на останалите. — Нейт небрежно прелисти книгата. — Поне съм сигурен, че не седиш в скута ми заради банковата ми сметка, след като знаеш колко има там до последния цент.

— Ти си на червено.

— Горе-долу.

— Приходите обикновено са доста ограничени през първите години на който и да е бизнес, а като добавиш и всичкото оборудване, плащанията за къщата, застраховките и таксите за лицензите…

— Боже, колко обичам, когато заговориш за приходи и разходи. — Той затвори книгата и гризна игриво ухото й.

— Говори ми за чекове и баланс или за тримесечни печалби. Тримесечните печалби направо ме побъркват.

— Значи едва ли ще ти стане приятно да разбереш, че Холт е сметнал погрешно федералните плащания.

— М-м-м… — Нейт спря и присви очи. — Какво искаш да кажеш?

— Дължите на държавата още двеста и тридесет долара, които ще бъдат прибавени към плащането за следващото тримесечие или по-добрият вариант е да ги включа в авансовите плащания.

Той изруга цветисто.

— Защо изобщо трябва да ги плащаме предварително?

Тя го целуна леко в знак на съчувствие.

— Защото, Натаниъл, ако не го сториш, данъчните ще ти стъжнят живота. Моята работа тук е да ви пазя от тях. Освен това бих предложила — ще го кажа само ако смяташ, че можеш да издържиш на подобно вълнение — да си отвориш пенсионна сметка за свободните професии.

— За пенсиониране ли ми говориш? По дяволите, Мег, аз съм на тридесет и три.

— И не се подмладяваш. Даваш ли си сметка как ще живееш през златните си години, господин Фюри?

— Смених си мнението. Повече не искам да си говорим по работа.

— Освен всичко друго, това е много разумно и от гледна точка на данъчното облагане — настоя Меган. — Тези пари, които плащаш, няма да се облагат, докато достигнеш възрастта за пенсиониране. Тогава нещата се променят. Може да няма нищо романтично в планирането на бъдещето, но си струва да бъде направено.

Той плъзна ръка под хавлиения халат.

— Предпочитам удоволствията, които мога да получа в момента.

Пулсът й заби по-бързо.

— Приготвила съм необходимата бланка.

— Каква бланка?

— За сметката. Единственото, което трябва да направиш, е… Ау. — Хавлиеният халат се разтвори като вода под умелите му пръсти. Тя възкликна, потръпна, готова да се разтопи. — Как го направи?

— Идвай да си лягаш. — Нейт я пое на ръце. — Ще ти покажа.

Малко след разсъмване Натаниъл слизаше бавно по извитите стълби към терасата, пъхнал ръце в джобовете си, и си подсвиркваше доволно. Холандеца със същата стойка се спускаше по отсрещните стълби, когато двамата се забелязаха и се срещнаха в центъра.

Изгледаха се и изругаха.

— Какво правиш тук в този час? — попита Холандеца.

— И аз мога да ти задам същия въпрос.

— Аз живея тук, нали не си забравил?

Натаниъл наклони глава на една страна.

— Живееш ето там. — Той посочи кухненското крило.

— Разхождам се на чист въздух — каза Холандеца, след като се бе зачудил какво да излъже.

— И аз.

Холандеца насочи поглед към терасата на Меган. Натаниъл извърна очи към прозорците на Коко. И двамата прецениха, че е най-

добре да престанат да се разпитват.

— Така. Предполагам, че искаш нещо за закуска.

Натаниъл прекара език по зъбите си.

— Бих похапнал нещо.

— Хайде, мърдай, няма да висим тук цяла сутрин.

Облекчени, че бе станало така, те потеглиха към кухнята в пълно доволство.

Успа се. Това бе грешка, която я накара да изфучи от стаята, докато все още закопчаваше блузата си. Спря, за да надникне в стаята на Кевин, забеляза небрежно оправеното легло и въздъхна.

Всички бяха вече станали и се бяха заели с работата си, всички, освен нея.

Отпрали се към кабинета, като мислено задраска закуската със сина си от списъка с малките удоволствия за деня.

— Мили Боже! — Коко размаха ръце, когато Меган за малко не я събори във фоайето. — Да не би нещо да не е наред?

— Не, извинявай. Просто съм закъсняла.

— Среща ли имаш?

— Не. — Меган си пое дъх. — Искам да кажа, че съм закъсняла за работа.

— Мили Боже, аз пък помислих, че има някакъв проблем. Токущо ти остави бележка на бюрото. Хайде, мила, отивай, няма да те задържам повече.

— Ама… — Меган усети, че говори на обърнатия гръб на Коко, затова се отправи към кабинета си, за да прочете бележката.

Съобщението на Коко се оказа напълно неофициално.

> Скъпа Меган, надявам се, че си спала добре. В кафеварката ти има прясно кафе и ти остави кошничка с кифли. Трябва да закусваш. Кевин похапна като младо вълче. Толкова е приятно, когато видиш, че някое момче яде с такава наслада. Двамата с Нейт ще се върнат след няколко часа. Не се преуморявай.
>
> Обичам те, Коко

P.S. Картите ми показаха, че днес ти предстои да отговориш на два важни въпроса. Единият отговор идва от сърцето, а другият от ума. Не е ли много интересно?

Меган изпухтя и тъкмо препрочиташе така наречената бележка, когато Аманда надникна.

— Имащ ли една минутка?

— Разбира се. — Тя й подаде листа. — Би ли ми превела това?

— А, някое от обърканите съобщения на леля Коко. — Аманда стисна устни и погледна бележката. — Това с кафето и кифлите е ясно.

— И аз го разбрах. — Всъщност Меган тъкмо похапваше от тях. — Ти искаш ли?

— Не, благодаря, тя и на мен ми донесе. Кевин се нахрани добре. И аз съм свидетел. Когато го видях, поглъщаше един комбиниран сандвич, а Натаниъл не бе много по-назад.

Меган едва не се задави с кафето.

— Натаниъл е бил тук за закуска?

— Похапваше и флиртуваше с леля Коко, докато разказваше на Кевин някаква история за един огромен октопод. Ще се върнат след няколко часа — продължи тя и посочи с пръст бележката, — защото Кевин измоли от Нейт разрешение отново да го заведе на обиколка. Не че се наложи да се убеждават кой знае колко — добави с усмивка Аманда. — А пък ние преценихме, че ти няма да имаш нищо против.

— Не, разбира се, че нямам.

— Тази част с картите обаче не подлежи на превод. Това си е типично в стила на леля Коко. — Аманда остави бележката. — Тръпки ме полазват, като си помисля колко често излиза права. Напоследък да те е разпитвала?

— Не, нищо важно.

Аманда се замисли за всичко, което Слоун й бе разказал за чувствата на Натаниъл.

— Сигурна ли си?

— Ами-и-и… Да. Мислех си за книгата на Фъргюс. Според мен, това би могло да се нарече въпрос. Поне в тази връзка аз искам да ти задам въпрос.

Аманда седна удобно.

— Давай.

— Тези цифри накрая. Веднъж вече ги споменах. — Тя отвори една папка и подаде копие от страницата на Аманда. — Чудех се дали това са номера на сметки или на сейф в трезор, или комбинация за домашен сейф. Може някои от тях да са суми за покупка на недвижим имот. — Меган сви рамене. — Знам, че е много глупаво толкова да се вторачвам, но…

— Не. — Аманда махна с ръка. — Знам какво искаш да кажеш. И аз не мога да търпя, когато нещата не се връзват. Ние прегледахме почти всички книжа от тази година, докато търсехме колието. Не си спомням за нищо, с което тези цифри да се вържат, ала пак ще погледна.

— Дай на мен — каза бързо Меган. — Имам чувството, че всичко това е моя рожба.

— С най-голямо удоволствие. Имам си и без това предостатъчно работа покрай празника утре. Всичко, което може да ти дотрябва, е в склада под стаята на Бианка, горе, в едната кула. Кашоните са подредени по години и съдържание, но въпреки това си е досадна и мърлява работа.

— Много обичам такива досадни мърляви работи.

— Тогава ще попаднеш в рая. Меган, много ми е неудобно, ала тъй като бавачката има почивен ден, а Слоун е затънал до гуша в работа, за тази сутрин уредихме нещо с бебетата, но днес следобед имам една среща в селото… Мога евентуално да я сменя.

— Искаш да гледам бебето ли?

— Знам, че си много заета, но…

— Манди, мислех си, че никога няма да поискаш. — Очите на Меган светнаха. — Кога да я взема?

Кевин реши, че това е най-прекрасното лято в живота му. Липсваха му баба и дядо, също и конете, и най-добрият му приятел Джон Силвърхорн, ала имаше толкова много неща, които да върши, че така и не успя истински да почувства носталгията.

Всеки ден си играеше с Алекс и Джени, имаше си своя форт и живееше в замък. Можеше да пътува с лодките, да се катери по скалите, Коко и господин Холандеца винаги му бяха приготвили малка

закуска в кухнята. Макс му разказваше страхотни истории. Слоун и Трент понякога му позволяваха да помага при ремонтните работи, а Холт дори го остави да покара малката моторница.

Всичките му нови лели му позволяваха да играе игри с тях, а понякога, когато беше особено внимателен, дори можеше да подържи някое от бебетата.

Това за Кевин бе направо страхотно.

А тук бе и Натаниъл. Той погледна крадешком как мъжът, седнал до него, управлява с уверена ръка колата по лъкатушещия път нагоре към Кулите. Кевин бе решил, че Натаниъл разбира от всичко. Имаше големи мускули и татуировка и почти винаги миришеше на море.

Когато застанеше на кърмата на големия кораб за туристическите пътувания и очите му се присвиеха срещу слънцето, докато стискаше с едрите си ръце руля, той бе истинското въплъщение на герой за детето.

— Може би… — Кевин замълча и Натаниъл го погледна.

— Може би какво, приятелю?

— Може би пак ще дойда с теб някой път — избъбри Кевин. — Тогава няма да задавам толкова много въпроси и няма да ти се пречкам.

Нима има мъж на този свят, който би устоял на такова сладко дете, зачуди се Натаниъл. Спря колата пред входа, оставен специално за семейството.

— Готов съм да те взема на борда, когато кажеш. — Той перна с пръст козирката на капитанската шапка, която небрежно бе нахлупил на главата на Кевин. — И ти позволявам да задаваш колкото въпроси ти дойдат наум.

— Наистина ли? — Кевин побутна козирката назад, за да вижда по-добре.

— Наистина.

— Благодаря! — Кевин се хвърли на врата му така спонтанно, че Натаниъл усети как сърцето му прелива от обич. — Трябва да кажа на мама. Ти ще дойдеш ли?

— Да. — Задържа момченцето още миг и едва тогава го пусна.

— Хайде, идвай. — Изпълнен с нетърпение, Кевин изскочи от колата и хукна по стълбите. Отвори вратата със замах. — Мамо! Върнах се!

— Боже, какво тихо, възпитано дете — започна Меган и излезе в коридора от хола. — Това сигурно е моят Кевин.

Малкият се изкиска, метна се към нея и се надигна на пръсти, за да види бебето, което тя бе гушнала.

— Това Бианка ли е?

— Лилия.

Кевин се намръщи и огледа отново бебето.

— Как успяваш да ги различиш? На мен ми изглеждат еднакви.

— Това е майчиното око — измърмори тя и се наведе, за да го целуне. — А ти къде беше, моряче?

— Ходихме навътре, много навътре в океана, и се върнахме и после пак ходихме. Видяхме девет кита. Едното беше нещо като бебе. Когато се събират заедно, на китовете им се казва стадо, не е пасаж като другите риби.

— Наистина ли?

— А Нейт ми позволи да направя завой и да надуя сирената и аз му помогнах да начертае курса. А пък онзи мъж на втората палуба повръща през всичкото време, но на мен нищо ми нямаше, защото морето ми се отразява добре. А пък Нейт каза, че мога пак да отида с него, нали може?

Деветте години майчинство бяха научили Меган да следи безсистемния поток информация с пълна точност.

— Може.

— А ти знаеше ли, че китовете имат само един партньор за цял живот и те всъщност не са риби, въпреки че живеят във водата? Те са млекопитаещи, също като нас, и слоновете, и кучетата, и трябва да дишат. Затова излизат на повърхността и изригват гейзери вода.

Натаниъл влезе по средата на лекцията. Спря на място. Меган се усмихваше на сина си, стиснала ръката му, докато с другата придържаше бебето в скута си.

Искам. Желанието го прониза също като слънчев лъч, топъл и прозрачен. Искаше тази жена — в това нямаше съмнение. Ала както Слоун каза, искаше цялата тумба. И жената, и момчето, истинско семейство.

Меган го погледна и му се усмихна. Сърцето му сякаш спря.

Тя понечи да заговори, но погледът в очите на Натаниъл сякаш стегна гърлото й. Въпреки че се отдръпна, напълно несъзнателно, той

вече бе до нея, ръката му на бузата й, устните му върху нейните, спрели се с такава нежност, че Меган се почувства лека като перце.

Бебето се разсмя от удоволствие и протегна юмруче към косата на Натаниъл.

— Тук съм! — Натаниъл пое Дилия и я вдигна толкова високо, че тя зарита с крачета и изписка. Когато я постави на скута си, установи, че и Меган, и Кевин го наблюдават. Той погъделичка бебето и наведе глава към момчето. — Нали няма проблем, че целунах майка ти?

Меган издаде някакво гъргорене. Кевин веднага забоде поглед в пода.

— Не знам — измрънка той.

— Тя е много красива, нали?

Кевин сви рамене и се изчерви.

— Май да. — Нямаше представа какво би трябвало да изпитва. Много мъже целуваха майка му. Дядо му, Слоун, а след това и Холт, и Трент, и Макс. Само че това беше по-различно. Знаеше го със сигурност. Все пак вече не беше бебе. Стрелна мъжа с поглед и отново забоде очи в пода. — Ти гадже ли ще й ставаш?

— А-а-а… — Натаниъл погледна Меган и по изражението й разбра, че се налага сам да се оправя. — Почти позна. Това притеснява ли те?

Тъй като нещо в стомаха му се преобърна, Кевин отново сви слабичките си рамене.

— Не знам.

След като момчето нямаше намерение да го погледне, Натаниъл прецени, че бе дошло времето той да коленичи до него. Приклекна, все още прегърнал бебето.

— Можеш спокойно да помислиш по този въпрос и да ми кажеш после. Никъде няма да ходя.

— Добре. — Очите на Кевин се вдишаха към майка му и после пак се спряха на Натаниъл. Пристъпи към мъжа и се наведе към ухото му. — А на нея приятно ли и е?

Натаниъл едва сдържа смеха си и отвърна много сериозно.

— Да, много.

Кевин си пое дълбоко дъх.

— Добре, тогава можеш да я целуваш колкото искаш.

— Много ти благодаря. — Той подаде ръка на Кевин и скрепиха разрешението, дадено така щедро от малкия с мъжко ръкостискане, а Кевин се наду като балон от гордост.

— Благодаря ти, че ме изведе днес. — Кевин свали капитанската шапка. — И че ми позволи да я понося.

Натаниъл отново я постави на главата на момчето и смъкна ниско козирката.

— Задръж я.

Очите на момчето се разшириха от учудване и удоволствие.

— Завинаги ли?

— Да.

— У-ха. Благодаря. Много ти благодаря. Виж, мамо, за мен е. Отивам да я покажа на леля Коко.

Той хукна нагоре по стълбите, без да се притеснява, че топурка оглушително. Когато Натаниъл се изправи, Меган присви очи.

— Той какво те попита?

— Мъжка приказка. Жените не ги разбирате тези работи.

— А стига бе! — Преди да успее да му избие от главата подобни обилни мисли, Натаниъл пъхна пръст в колана й и я дръпна към себе си.

— Вече имам разрешение да го направя. — Целуна я страстно, а Дилия се сгуши помежду им.

— Разрешение ли? — попита Меган, когато можеше отново да диша. — Кой ти даде разрешение?

— Твоите мъже. — Той влезе небрежно в хола и остави Дилия в кръга за игра, а тя изписка доволно, щом видя плюшеното си мече. — Изключвам баща ти, защото него го няма.

— Моите мъже ли? Говориш за Кевин и Слоун. — Меган осъзна за какво става въпрос и се отпусна на страничната облегалка на един стол. — Ти си говорил със Слоун за това…

— Щяхме да се сбием по този въпрос, ала не се стигна чак дотам. — Съвсем като у дома си, Натаниъл приближи една от малките масички и си сипа уиски от декантера. — Изяснихме си всичко.

— Браво. Браво и на двама ви с брат ми. Сигурно дори не сте се сетили, че аз също може да имам някакво мнение по този въпрос.

— Дори не стана въпрос. Той беше ядосан, че си прекарала нощта с мен.

— Това не му влиза в работата — каза напрегнато Меган.

— Може и да е така, а може и да не е така. Това вече е минало. Няма за какво да се дразниш.

— Не се дразня. Ядосвам се, че сам, без мен, си решил да даваш обяснения за отношенията ни пред семейството ми. — Освен това я бе притеснил и погледа на обожание в очите на Кевин.

Жени, каза си Натаниъл и изпи уискито на един дъх.

— Или трябваше да дам някакво обяснение на Слоун, или да получа юмрук в лицето.

— Това е пълен абсурд.

— Ти не беше там, сладурче.

— Точно това е. — Тя отметна назад глава. — Не ми е приятно да ми говорят зад гърба. Писнало ми е от това през годините.

Той постави чашата много внимателно.

— Меган, ако смяташ да се въртиш в кръг около Дюмонт, ще ме нервираш.

— Изобщо не правя подобно нещо. Просто ти съобщих един факт.

— А пък аз ти съобщих друг. Казах на брат ти, че съм влюбен в теб и с това нещата приключиха.

— Трябвало е да… — Тя замълча и възкликна шумно, когато осъзна думите му. — Казал си на Слоун, че си влюбен в мен?

— Точно така. Сега, предполагам, ще ми кажеш, че е трябвало да ти кажа първо на теб.

— Аз… Аз не знам какво да кажа. — Беше доволна, много доволна, че бе седнала.

— Бих предпочел да чуя „И аз те обичам“. — Той зачака и се престори, че не забелязва болката, която го жегна. — Май не можеше да си обърнеш езика.

— Натаниъл… — Спокойно, каза си Меган. Бъди разумна. Разсъждавай логично. — Всичко става прекалено бързо. Преди няколко седмици аз дори не те познавах. Не съм и очаквала подобно нещо да се случи между нас. Все още съм объркана. Чувствата ми към теб са много силни, много истински, иначе нямаше да остана с теб онази нощ.

Тя го убиваше бавно и безкръвно.

— Но?

— Любовта не е нещо, към което мога отново да се отнеса безотговорно. Не искам да те нараня, нито пък да рискувам някоя погрешна стъпка, с която да нараня Кевин.

— Значи наистина си мислиш, че времето ще даде всички отговори? Доколкото разбирам, каквото и да става в сърцето ти, искаш да мине един разумен период, да проучиш данните, да изравниш цифрите и отговорът сам ще излезе наяве, така ли?

Раменете й се стегнаха.

— Ако имаш предвид, че ми трябва още време, да, така е.

— Добре, имаш всичкото време на света, за да си изравниш уравнението. — С две крачки Нейт застана пред нея, изправи я на крака и притисна устните й със своите.

— Изпитваш същото, каквото изпитвам и аз.

Боеше се, наистина се боеше, че той бе прав.

— Това не е отговорът.

— Това е единственият отговор. — Очите му я изгаряха. — И аз не съм те търсил, Меган. Курсът ми вече бе предначертан. Ти промени всичко. Така че ще трябва да приспособиш спретнатите колонки цифри и да направиш някакво място и за мен. Защото аз те обичам и ще бъдеш моя. Вие двамата с Кевин ми принадлежите. — Пусна я. — Помисли по този въпрос — каза Нейт и излезе.

Идиот. Натаниъл продължаваше да се проклина, докато караше като луд към „Шипшейп“. Ама и той намери един начин да ухажва жена! С крясъци и ултиматуми Съвършеният начин да я спечели.

Грабна Доги от задната седалка и получи съчувствено близване по лицето.

— Искаш ли да се напием? — попита Нейт гърчещата се космата топка. — Не, прав си, това е лошо. — Влезе в офиса, пусна кучето на земята и се зачуди какво да предприеме.

Работата, реши той, бе по-добрият избор пред бутилката.

Зае се с мотор, оставен за поправка, докато не чу позната сирена. Това сигурно бе Холт, който връщаше последните за деня туристи от обиколка.

Все още кисел. Натаниъл тръгна по кея, за да върже въжетата.

— По празниците има доста туристи — отбеляза Холт, когато корабът бе завързан. — Днес беше добре.

— Да. — Натаниъл се намръщи към скупчилите се на палубата летовници. — Мразя тълпите.

Холт повдигна едната си вежда.

— Нали ти измисли специалната промоция за Четвърти юли, за да привлечем повече хора?

— Имаме нужда от пари. — Натаниъл затрополи по кея към офиса. — Това обаче не значи, че ми е приятно.

— Кой те е напушил така?

— Никой. — Натаниъл извади пура и я запали. — Просто не съм свикнал да се застоявам толкова дълго на сушата, това е.

Холт искрено се съмняваше, че бе това, ала както реагират повечето мъже, сви рамене и взе един гаечен ключ.

— Този мотор е почти готов.

— Мога да си събера нещата и да замина, когато реша. — Натаниъл стисна пурата между зъбите си. — Нищо не ме задържа. Само трябва да си натъпча нещата в една торба и да се кача на първия кораб.

Холт въздъхна и разбра какво предстои.

— Заради Меган е, нали?

— Не съм я карал да ми увисва на врата, нали?

— Ами…

— Аз пръв увиснах на нейния. — Натаниъл усети колко глупаво прозвуча казаното, но не можа да спре прииждащия поток от думи. — Тази жена има компютърен чип в главата си. Дори не е мой тип с тези костюмчета и лъскавото кожено куфарче. Някой да е казал, че смятам да се установявам тук и да се обвързвам за цял живот? Откакто навърших осемнадесет, не съм се застоявал на едно място за повече от месец.

Холт се престори, че работи по мотора.

— Започна бизнес, имаш ипотека. А според мен си тук повече от шест месеца.

— Това не значи нищо.

— Да не би Меган да намеква нещо за сватбени камбани?

— Не. — Натаниъл се намръщи над пурата и изръмжа. — Аз намеквам.

Холт изпусна гаечния ключ.

— Я чакай малко. Чакай да видя дали те разбрах правилно. Искаш да се жениш, обаче вилнееш и нареждаш как ще се качиш на първия кораб, защото не искаш да се обвързваш?

— Не съм искал да се обвързвам. Така се случи. — Натаниъл изпухтя, а след това изруга. — Майната му, Холт, направих се на глупак.

— Все така става, когато има жена, нали? Скарахте ли се?

— Казах й, че я обичам, Тя се скара с мен. — Той крачеше из работилницата, едва сдържайки желанието си да изрита нещо. — Къде отиде времето, когато жените са копнеели да се оженят, когато бракът е бил Свещеният Граал, когато са залагали капани на мъжете, за да ги уловят в тях?

— В кой век живеем, бе, човек?

Фактът, че Натаниъл се разсмя, бе обнадеждаващ.

— Тя мисли, че действам прекалено бързо.

— Бих ти казал да позабавиш нещата, ала те познавам прекалено добре.

Вече по-спокоен, той вдигна някаква отвертка, помисли малко и отново я върна на мястото й.

— Сузана е имала бая задръжки след Дюмонт. Ти как ги преодоля?

— Крещях й непрекъснато — припомни си Холт.

— Това вече го пробвах.

— Купувах й цветя. Има невероятна слабост към цветята. — Което го подсети, че на връщане можеше да спре и пак да й купи.

— И това го пробвах.

— А пробвал ли си да й се помолиш?

Натаниъл се намръщи.

— Предпочитам да не го правя. — Очите му се присвиха любопитно. — Ти да не би да си го пробвал?

Холт изведнъж прояви невероятен интерес към мотора.

— Сега говорим за теб. По дяволите, Нейт, цитирай и поезията, дето толкова много я обичаш. Мен никак не ме бива в романтиката.

— Да, но си имаш Сузана.

— Да, така е. — Усмивката на Холт стана по-широка. — Затова действай, за да си спечелиш твоята жена.

Натаниъл кимна и загаси пурата.
— Това смятам да направя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето бе вече залязло, когато Натаниъл се отправи към дома си. Беше довършил мотора и почистил корпуса, но работата не бе успяла да разсее ужасното му настроение.

Спомни си един цитат — от Хораций, ако не се лъжеше — нещо за гнева, който бил временно безумие. Просто не можеш да се справиш с временното безумие и се озоваваш в изолирана стаичка. Това не бе никак приятно.

Единственият начин да се справи бе, доколкото той можеше да прецени, да му се противопостави. И на Меган. Смяташе да го стори веднага щом разчистеше.

— И тогава тя ще трябва да се изправи срещу мен, нали така? — каза Нейт на Доги, когато кутрето изскочи след него от колата. — Да знаеш от мен, Доги, стой далече от умни жени, които имат повече ум, отколкото чувства.

Доги помаха с опашка, дали в знак на съгласие, или на съчувствие, не беше ясно, а след това затича да маркира оградата.

Натаниъл тръшна вратата на колата и закрачи през двора.

— Фюри?

Спря и присви очи към сянката, която се отдели от сумрака зад къщата.

— Да?

— Натаниъл Фюри?

Той огледа ниската, силно набита фигура на як мъж, облечен в избелели джинси. Сбръчкано лице, надута походка, омазана с машинно масло шапка, спусната ниско над челото.

Натаниъл добре познаваше този тип хора. Беше ги виждал неведнъж и знаеше, че вещаят единствено неприятности и по кейовете, и по доковете навсякъде по света. Инстинктивно се изпъна, за да подчертае ръста си.

— Точно така. Мога ли да направя нещо за вас?

— Не. — Мъжът се усмихна. — Обаче има нещо, което аз мога да направя за теб.

В момента, в който нещо като предупреждение проблесна в главата на Натаниъл, ръцете му бяха извити назад и той не успя повече да мръдне. Видя първия замах и се стегна за удара тъкмо когато един тежък юмрук го порази в стомаха. Болката бе невероятна, пред погледа му всичко се раздвои и затрептя, а след секунда усети и втори удар в челюстта.

Изпъшка и тялото му омекна.

— Преви се като някоя госпожичка. А се предполагаше, че бил як мъжага. — Гласът зад него прозвуча презрително подигравателен и Нейт веднага прецени ръста на втория противник. С бързо плавно движение той отметна глава назад и я заби в податливата кост на нечий нос. Като използва втория нападател, за да запази равновесие, а и за опора, Нейт изстреля двата си крака напред право в масивната гръд на побойника, застанал изпъчен пред него.

Мъжът зад него изруга и разхлаби хватката дотолкова, че Натаниъл успя да се отскубне. Имаше само секунди, в които да прецени и противниците, и обстановката.

Видя, че бе нанесъл и на двамата поражения. Счупеният нос на единия кървеше обилно, а другият хриптеше и се опитваше да си поеме дъх след ритника в гърдите. Нейт сви лакът и замахна назад и с удоволствие чу как лакътят му се забива в нечия плът.

Двамата му се нахвърлиха като настървени кучета.

Той бе участвал в побоища цял живот и много добре знаеше как да изолира и изключи болката. Усети вкуса на собствената си кръв и тогава същата тази кръв сякаш запя и изпълни със сила ръката му и насочи юмрука му. В следващия миг в главата му звъннаха църковни камбани, когато някой го цапна в слепоочието. Дъхът му изгаряше гърдите.

Нейт не спря, докато те го обикаляха и замахваха, въпреки че и тримата бяха потънали в кръв и пот. Изви се бързо, за да избегне последвалия ритник към гърлото и сам нанесе удар с опакото на ръката си. Кожата на кокалчетата му се сцепи, но тази болка бе сладка.

С крайчеца на окото си долови някакво движение и се извъртя. Ударът се плъзна по рамото му, а той отвърна с два замаха към

чуждото гърло, след които нападателят се срина безмълвно и безпомощно на земята.

— Сега сме само двамата с теб. — Натаниъл избърса кръвта от устата си и прецени противника. — Хайде, ела ми.

Непознатият бе изгубил предимството си и незабавно отстъпи крачка назад. Застанал пред Натаниъл, бе все едно, че се намираше пред разярен вълк с оголени остри зъби. Партньорът му вече бе извън играта, затова мъжът се опита да намери най-краткия път за бягство.

В следващия момент очите му блеснаха.

Метна се напред към една от дъските, които чакаха да бъдат заковани за под на новата тераса. Ухили се, пристъпи отново и замахна с дъската като с бухалка. Натаниъл чу как въздухът изсвистя покрай ухото му, когато се хвърли встрани наляво, ала при следващия замах дъската го уцели в рамото.

Той се сниши и нападна. Инерцията ги запрати през терасата право към входната врата.

— Пожар в трюма! — изкрещя пронизително Бърди. — Всички моряци на палубата! — Той пляскаше трескаво с криле, докато двамата мъже се подмятаха из стаята.

Ниска масичка се пръсна на трески, когато двамата се стовариха отгоре й. В боя им нямаше красота, нямаше нищо приятно в ударите, нанасяни от близко разстояние. Къщата се разтрисаше при всяка счупена мебел и паднала вещ.

Нещо ново се прокрадна сред мириса на пот и кръв. Щом Натаниъл усети прилива на страх у противника, адреналинът му се качи и вля нова сила в свитите юмруци.

Стисна нападателя си за гърлото и притисна с палец гръкляна му. Непознатият се отпусна. Замаха отчаяно с ръце и крака.

— Кой те изпрати? — Натаниъл бе оголил зъби и ръмжеше, докато стискаше мъжа за косата и блъскаше главата му в пола.

— Никой.

Нейт пое въздух през зъбите си и изви ръката му злобно назад.

— Ще я прекърша като съчка. След това ще счупя и другата, за да мога да обърна внимание и на краката ти. Кой те изпрати?

— Никой — повтори мъжът и прописка с изтънял глас, когато Натаниъл усили натиска. — Не му знам името. Не го знам! — Изписка

отново, този път почти разплакан. — Някакво конте от Бостън. Плати ни по петстотин, за да ти дадем да се разбереш.

Натаниъл все още извиваше ръката, притиснал коляно към гръбнака на мъжа.

— Опиши го.

— Висок, тъмна коса, поръчков костюм. — Набитият избълва поток ругатни, защото всяко мръдване усилваше болката. — Боже мой, ще ми счупиш ръката.

— Продължавай да говориш и няма да ти счупя нищо повече.

— Хубавец — също като киноартист. Каза да дойдем и да те открием. Щял да плати двойно, ако те натикам е в болница.

— По всичко личи, че няма да има бонус. — Натаниъл му пусна ръката и го вдигна за гърлото. — Слушай ме сега много внимателно какво искам да направиш. Връщаш се в Бостън и казваш на твоя хубостник, че го знам кой е и къде да го намеря. — Докато го влачеше към вратата, Натаниъл не се сдържа и го тресна за последно в касата.

— Кажи му да не си прави излишен труд да се озърта, защото ако реша да го спипам, дори няма да разбере кога и откъде съм се появил. Ясно ли ти е?

— Да, да, ясно.

— А сега прибирай другата отрепка и да те няма. — Партньорът се опитваше да се изправи на длани и колене.

— Изчезвайте!

Нямаше нужда от ново подканяне. Натаниъл притисна ръка към ребрата си, докато ги проследяваше с поглед как куцукат и залитат на излизане.

Едва тогава си позволи да изпъшка и да остави на болката да го завладее. Влезе през разбитата врата вътре в къщата.

— Още не съм започнал да се бия — заяви Бърди.

— Ти пък да не би да си мислиш, че много ми помогна — измърмори Натаниъл. Трябваше му лед, каза си той, цяла опаковка аспирин и една хубава чаша уиски.

Пристъпи крачка напред, спря и изруга, защото погледът му се замъгли и краката му омекнаха. Доги изпълзя от ъгъла, където се бе свил, и заскимтя жално в краката на Нейт.

— Дай ми една минутка — каза той, без да има предвид когото и да било, а стаята застана пол странен ъгъл пред погледа му. — По

дяволите — прошепна Нейт и изгуби съзнание.

Доги го близна, опита се да го побутне с нос, след това приседна на задните си крака, прибра опашка и зачака. Само че миризмата на кръв го подтикна към действие. След няколко минути се изправи и излезе някъде.

Натаниъл тъкмо идваше на себе си, когато чу, че някой приближава. Опита се да стане, но сега всички удари, които не бе забелязал по време на боя, си казаха своето. Знаеше, че ако се върнат, щяха да го смачкат, без да им мигне окото.

— Човек зад борда — обяви Бърди и Натаниъл му изсъска раздразнено.

Холт спря на прага и изруга цветисто.

— Какво, по дяволите, се е случило тук? — В следващия момент клекна до Натаниъл и му помогна да се изправи.

— Някакви двама. — Прекалено слаб и немощен, за да се засрами, Натаниъл се облегна на Холт. Стана му ясно, че се нуждае от нещо повече от аспирин.

— Да не би да си се върнал и да си ги заварил, когато са обирали къщата?

— Не. Отбиха се, за да ме смелят на кайма.

— По всичко личи, че добре са си свършили работата. — Холт изчака Натаниъл да си поеме дъх и да запази равновесие. — А случайно споменаха ли защо?

— Да. — Той размърда болезнено челюстта си и пред очите му се появиха кръгове. — Било им е платено. С комплименти от Дюмонт.

Холт отново изруга. Приятелят му бе пребит, изранен, потънал в кръв, а дрехите разкъсани. По всичко личеше, че бе закъснял и можеше само да позакърпи нещата.

— Добре ли ги видя?

— Да, достатъчно добре. Изритах ги да си вървят в Бостън с едно небрежно съобщение за Дюмонт.

Холт наполовина носеше Натаниъл към вратата, ала спря и отново го огледа.

— Искаш да кажеш, че си в този вид, но все пак си ги победил? — Натаниъл изръмжа. — Трябваше и сам да се сетя. — Това

поразвесели Холт. — Сега обаче трябва да те закарам в болницата.

— Не. — Нямаше намерение да достави подобно удоволствие на Дюмонт. — Копелето гадно им е обещал бонус, ако ме вкарат в болница.

— Значи това отпада — отвърна Холт, веднага влязъл в положението на приятеля си. — Тогава ни трябва само лекар.

— Не е чак толкова зле. Нямам нищо счупено. — Той опипа нетърпимо болезнените ребра. — Според мен няма. Трябва ми само малко лед.

— Да бе, как ли пък не. — Въпреки всичко Холт бе мъж и добре разбираше нежеланието на Нейт да го преглежда лекар. — Значи остава следващата спирка. — Той внимателно настани Натаниъл в колата. — Внимателно, войнико.

— И да искам, не мога иначе.

С щракване на пръсти Холт посочи на Доги колата.

— Чакай само минутка да звънна на Сузана и да й кажа какво става.

— И да нахраниш птицата.

Натаниъл бе някъде на границата между болката и състояние на пълно изтръпване, когато Холт се върна.

— Ти как разбра да дойдеш?

— Кучето ти. — Холт запали колата и подкара възможно най-внимателно. — Направи се на Ласи.

— А стига, бе! — Впечатленият Нейт се опита да се пресегна назад, за да погали Доги по главата. — Страхотно куче, а?

— Това му е в кръвта.

Натаниъл се понадигна, за да опипа лицето си с ръце.

— Къде отиваме?

— Че къде може да бъде? — Холт се бе отправил към Кулите.

Коко изпищя, когато го видя, и притисна и двете си ръце към бузите, щом Натаниъл пристъпи в кухнята на семейството, едната му ръка прехвърлена през подкрепящото рамо на Холт.

— Миличкият ми той! Какво се е случило? Катастрофа ли е станала?

— Натъкнах се на нещо. — Натаниъл се отпусна тежко на един стол. — Коко, заменям всичко, което притежавам, плюс безсмъртната си душа, за един плик с лед.

— Божке… — Побутна Холт настрани и пое обезобразеното лице на Натаниъл в ръце. Освен синините и охлузванията, под едното му око имаше нащърбена рана. Другото бе кръвясало и се подуваше до неузнаваемост. Не й трябваше много време, за да се сети, че това, на което себе натъкнал, са били юмруци. — Не се притеснявай, скъпи, ще се погрижим за теб. Холт, тичай в стаята ми. Ще намериш една опаковка обезболяващи в нощното ми шкафче, които действат като истински балсам, когато някой зъб започне да ме върти.

— Господ да те благослови — успя да изрече Натаниъл. Затвори очи и се заслуша как тя се суети из кухнята. Минути по-късно изсъска и трепна, когато хладен парцал започна да попива под окото му.

— Няма нищо, спокойно — нареждаше Коко. — Знам, чете боли, ала трябва да го почистим, за да не стане някоя инфекция. Ще трябва да мацна малко йод, затова бъди смел.

Той се усмихна, но откри, че това никак не помогна на сцепената му устна.

— Обичам те, Коко.

— И аз те обичам, сладурче.

— Нека да избягаме и да се оженим тайно. Още тази вечер.

В отговор тя нежно постави устни върху челото му.

— Не бива да се биеш, Натаниъл. Така няма да разрешиш нищо.

— Знам.

Задъхана, след като бе тичала, Меган влетя в кухнята.

— Холт каза… Боже Господи! — Тя веднага се втурна към Натаниъл и стисна ранената му ръка толкова силно, че той едва успя да преглътне вика си. По лицето му засъхваше кръв и се надигаха отоци. — Лошо ли си ранен? Трябва да отидем в болница.

— Било е и по-зле.

— Холт каза, че двама мъже са те нападнали.

— Двама? — Ръката на Коко замръзна във въздуха. — Нападнали са те двама? — Нежността изчезна от очите й и те се превърнаха в синя стомана. — Това е пълна гадост. Някой трябва да им обясни какво значи честен бой.

Въпреки устната си, Нейт се ухили.

— Благодаря ти, красавице, вече го сторих.

— Надявам се да си им треснал главите една в друга. — След като изсумтя, Коко отново се зае с лицето му. — Меган, скъпа, направи на Нейт плик с лед за лицето му. Цялото ще се подуе.

Меган я послуша незабавно, разкъсана заради ужасния вид на лицето му, и това, че той дори не я погледна.

— Ето. — Тя постави студения плик до окото му, а Коко продължаваше да почиства разкъсаната кожа на ръката.

— Аз ще го държа. Благодаря. — Пое го от нея и остави на леда да притъпи болката.

— Има дезинфектант в левия шкаф, втората полица — каза Коко.

Меган, готова да заплаче, се обърна веднага, за да го донесе.

Вратата отново се отвори, ала този път нахлу цяла тълпа. Първоначалното чувство за неудобство, обзело Натаниъл, се превърна в смях, докато семейство Калхун го обсипваха с въпроси и изразяваха възмущението си. Завихряха се планове за отмъщение, бяха отхвърляни, докато Натаниъл страдаше от щипането на йода.

— Оставете малко въздух на това момче! — нареди Колийн и разбута племенници и племеннички също като кралица, която минава през тълпата. Огледа Натаниъл. — Добре са те подредили, а?

— Да, госпожо.

Очите й излъчваха мъдрост.

— Дюмонт — прошепна тя толкова тихо, че само той я чу.

Натаниъл се намръщи.

— Познахте от първия път.

Колийн погледна Коко.

— Струва ми се, че си в способни ръце. Трябва да се обадя по телефона. — Тя се усмихна злобно. Колко е хубаво да имаш връзки, каза си, докато потропваше с бастуна. С тяхна помощ щеше да навре Бахстър Дюмонт в миша дупка и да се убеди, че възходящата му кариера ще претърпи окончателен и твърде неприятен крах.

Никой не можеше да си позволява и с пръст да докосне семейството на Колийн Калхун.

Натаниъл остана загледан след Колийн, а след това глътна хапчето, което Коко му подаде. Движението изпрати режеща болка отстрани.

— Хайде да свалим тази риза. — Коко се стараеше да звучи весело и закачливо, докато разрязваше ризата му с кухненската ножица. Мърморенето спря, когато се видя израненото тяло на Натаниъл.

— О! — Очите на Коко се напълниха със сълзи. — Мили Боже!

— Я не лигави момчето. — Холандеца влезе, стиснал две бутилки в ръка. Уиски и мехлем. Щом погледна Натаниъл, стисна зъби толкова силно, че усети болка, но се постара гласът му да прозвучи отново небрежно. — Той да не ти е бебе. Я пийни от това, Капитане.

— Току-що изпи едно хапче — започни Коко.

— Пий — повтори Холандеца.

Натаниъл се намръщи, когато уискито парна сцепената устна. Но пък успя да притъпи много други болки.

— Благодаря.

— Я се виж, бе. — Холандеца изсумтя и натопи парче плат в мехлема. — Оста’ил си им се да те пресоват като градско конте.

— Бяха двама — измърмори Натаниъл.

— И к’во от т’ва. — Холандеца нежно мажеше натъртванията. — Съвсем си се разкиснал, щом не можещ да се оправиш с двама.

— Добре им сритах задниците. — Само за опит младият мъж опипа зъбите си с език. Боляха, наистина, ала поне не се клатеха.

— Добре, че поне това си направил — отвърна другият, без да крие гордостта в гласа си. — Да те ограбят ли се опитаха?

Низаниъл стрелна с поглед Меган.

— Не.

— Ребрата ти са натъртени. — Без да обръща внимание на ругатнята на болния. Холандеца продължи да маже, докато не остана доволен. — Не са и спукани. — Клекна и погледа Натаниъл в очите. — Припадна ли?

— Май да. — Беше болезнено признание — За минута.

— Да ти е замъглен погледът?

— Не, докторе. Вече не.

— Не ми се прави на умник. Колко са тук? — Той вдигна два дебели пръста.

— Осемдесет и седем. — Искаше му се отново да надигне уискито, но Коко го помести.

— Няма да пие повече, след като съм му дала хапче.

— Тия женски си въобразяват, че всичко знаят. — Холандеца обаче я погледна, изпълнен с увереност в компетентността й. — Сега трябва да си легнеш. Една гореща вана и после хладни чаршафи. Искаш ли да те пренеса?

— Не, по дяволите. — Можеше да мине и без подобно унижение. Взе ръката на Коко и я целуна. — Благодаря ти, скъпа. Пак бих го направил, ако съм сигурен, че ти ще си медицинската сестра. — Погледът му се върна към Холт.

— Би ли ме закарал у дома?

— Никакви такива. — Коко веднага отхвърли идеята. — Оставаш тук, за да се грижим за теб. Може и сътресение да имаш, затова ще дежурим на смени през нощта, за да сме сигурни, че няма да изпаднеш в кома.

— Бабини деветини — измуча Холандеца, ала й кимна зад гърба на Натаниъл.

— Ще оправя леглото в розовата гостна — заяви Аманда. — Кейкей, защо не пуснеш една гореща вана на нашия герой? Лайла, донеси леда!

Нямаше сили да спори с тях, затова се отпусна назад, когато Лайла се приближи и лекичко го целуна по устата.

— Хайде, юначе.

Слоун пристъпи, за да му помогне да се изправи.

— Двама казваш, а? Здравеняци?

— По-едри от теб, приятелче. — Виеше му се свят, докато се клатушкаше нагоре по стълбите между Макс и Слоун.

— Сега да ти свалим панталоните — каза Лайла, когато го оставиха да седне на леглото.

Имаше достатъчно сила, за да извие едната си вежда към нея.

— Когато можеше, не каза нищо такова. Не се сърди — обърна се той към Макс.

— Не се сърдя. — Макс се разсмя и се наведе да свали обувките на Натаниъл. Знаеше много добре какво значи да те лекуват жените от семейство Калхун и предполагаше, че щом най-силните болки преминат, Натаниъл ще усети, че е попаднал в рая. — Имаш ли нужда от помощ с ваната?

— Ще се справя, благодаря.

— Викни ни, ако има нещо. — Слоун остави вратата отворена и изчака всички да излязат. — А когато живнеш малко, искам да ми разкажеш всичко.

Когато остана сам, Натаниъл успя някак да се добере до ваната. Първият пристъп на агонизираща болка премина и той усети нещо като удобство. Когато се изправи отново, сякаш бе възвърнал силите си.

Докато не се погледна в огледалото.

Под лявото му око имаше превръзка, на слепоочието — още една. Дясното му око приличаше на изгнил домат. Освен това навсякъде имаше синини, охлузвания и една ужасна цицина на челюстта. С една дума, каза си Нейт, изглеждаше ужасно.

С кърпа, вързана на талията, той се върна в спалнята точно когато Меган влизаше.

— Извинявай. — Тя стисна устни, за да не каже нещо глупаво. — Аманда спомена, че може да искаш допълнителна възглавница и още кърпи.

— Благодаря. — Стигна до леглото и се просна с въздишка на истинско облекчение.

Доволна, че може да направи нещо полезно, Меган забърза до леглото да му нагласи възглавниците и да изпъне чаршафа.

— Искаш ли да направя нещо, да ти донеса нещо? Още лед? Супа?

— Не, всичко е наред.

— Моля те, искам да помогна. Трябва да помогна. — Не можеше повече да се сдържа и положи длан на бузата му. — Наранили са те. Толкова съжалявам, че са те наранили.

— Само натъртвания.

— По дяволите, не ставай глупав, не и когато те гледам в очите, не и след като виждам какво са ти направили. — Тя се остави на гнева и го погледна безпомощно в очите.

— Знам, че си ми ядосан, но няма ли да ми кажеш какво да направя?

— Май е най-добре да седнеш. — Когато Меган го послуша, Нейт пое ръката и имаше нужда да я докосне, както и тя него. — Плакала си.

— Малко. — Погледна разранената му ръка. — Почувствах се толкова безпомощна долу, докато те гледах така. Остави се на Коко да се погрижи за теб, а мен дори не погледна. — Очите й отново се върнаха към неговите. — Не искам да те загубя, Натаниъл. Тъкмо те открих и не искам да направя някоя нова грешка.

— Всичко опира до него, нали?

— Не, не. Всичко е заради мен.

— Заради каквото ти е сторил — поправи я мрачно Натаниъл.

— Добре, така е. — Тя повдигна ръката му към бузата си. — Моля те, не си отивай сега. Все още нямам всички отговори, ала когато Холт каза, че си ранен… Сърцето ми спря. Никога не съм била толкова уплашена. Означаваш много за мен, Натаниъл. Нека се погрижа за теб, докато се оправиш.

— Ами… — Той се размекваше и посегна да я погали по косата. — Май Дюмонт ми направи страхотна услуга този път.

— Какво искаш да кажеш?

Нейт поклати глава. По всичко личеше, че мозъкът му се бе размекнал от хапчето и болката. Нямаше намерение да й казва, поне все още не. Но пък Меган имаше право да знае.

— Двамата, които ме нападнаха тази вечер. Дюмонт ги беше наел.

Цветът се стопи от лицето й.

— Какви ги говориш? Искаш да кажеш, че Бакстър им е платил, за да те нападнат? За…

— За да ме поочукат, това е. Аз бих казал, че се е ядосал, задето го хвърлих във водата, и е искал да си отмъсти. — Опита се да се намести, ала лицето му се изкриви от болка. — Щеше да е по-умно да си похарчи парите за професионалисти. Тези бяха някакви нещастни аматьори.

— Бакстър е виновен за това? — Пред погледа й падна мъгла. Тя затвори очи, за да е сигурна, че всичко ще се оправи. — Аз съм виновна.

— Как ли пък не. Изобщо не си виновна, няма такова нещо. Той какво ли не причини на вас със Сузана и децата. Страхливият копелдак дори не може да се бие сам. — Нейт подръпна косата й. — Не забравяй, че аз спечелих. Той така и не получи онова, за което бе платил.

— Мислиш ли, че това има някакво значение?

— За мен има. Ако искаш да направиш нещо за мен, наистина да направиш нещо, избий си го от главата.

— Той е баща на Кевин — прошепна Меган. — Гади ми се, като си помисля.

— Той е едно нищожество. Полегни до мен, моля те.

Забеляза, че Нейт се бори с ефекта от хапчето и го послуша. Лекичко повдигна главата му и я отпусна на гърдите си.

— Поспи малко — прошепна тя. — Сега няма да мислим за това. Няма да мислим за нищо.

Той въздъхна и се остави да се унесе.

— Обичам те, Меган.

— Знам. — Тя го погали по косата и остана будна, докато Нейт спеше.

Никой от двамата не видя малкото момче с уплашени очи и пребледнели бузи, когато отвори вратата.

Натаниъл се събуди от пулсирането на собствената си болка. В главата му биеше барабан и напорът идваше отнякъде ниско, над врата, а на лявото слепоочие някой бе решил да отмерва ритъма с тънка палка. Около ребрата нещо го притискаше и се усещаше туптене, което по всичко личеше, че ще си остане постоянно. Рамото също припяваше жално и неспирно.

Само за опит се помъчи да се надигне. Вдървен също като труп, каза си той с отвращение. С бавни тромави движения се надигна от леглото. Като се изключи бумтенето в главата му, други поражения като че ли нямаше. Нямало било, помисли си Нейт, намръщен от болка, докато куцукаше към душа. Единственото му удовлетворение бе, че двамата нападатели щяха да страдат значително повече от него.

Дори приятните струи на душа предизвикаха нов взрив от болка, когато докоснаха натъртванията и охлузванията. Със стиснати зъби той изчака болката да отшуми и да се превърне в нещо като търпим дискомфорт.

Щеше да оживее.

Гол и все още мокър, Нейт излезе от душа и напълни мивката с леденостудена вода. Пое си дълбоко дъх, за да се стегне, и наведе лице,

докато вледеняващият студ предизвика пълно изтръпване.

Вече по-уверен, той се върна в спалнята и видя на един от столовете чисти дрехи. Без да спира да ругае, успя някак да се облече. Копнееше за кафе и аспирин и пълна чиния с храна, когато вратата се отвори предпазливо.

— Не трябва да ставаш. — Коко държеше подноса и с двете си ръце и цъкаше с език. — Да сваляш тази риза веднага и да се връщаш в леглото.

— Скъпа, цял живот чакам да чуя тези думи.

— Сигурно се чувстваш по-добре — каза тя през смях и остави подноса на нощното шкафче, за да бухне косата си. Натаниъл веднага забеляза, докато проследяваше познатия жест, че вече две седмици, ако не и повече, косата й си бе в същия цвят. Сигурно се дължеше на настроението й, каза си той.

— Ще се оправя.

— Миличкият. — Коко повдигна ръка и докосна много нежно синините по лицето му. Тази сутрин изглеждаше значително по-зле, но сърце не и даваше да му го каже. — Поне седни да хапнеш нещо.

— Умееш да ми четеш мислите. — С огромно желание Нейт се отпусна на един стол. — Много ми харесва обслужването.

— Това е най-малкото, което мога да направя. — Тя нагласи подноса върху един стол и разстла салфетката. Той реши, че сигурно ще му я натъпче в яката, и затова я взе.

— Меган ми каза какво се е случило. Онзи Бакстър наел двама… Двама главорези. Имам намерение да се дигна до Бостън и сама да се разправя с онзи тип.

Яростното й изражение стопли сърцето му. Приличаше на освирепяла келтска богиня.

— Сладурче, в такъв случай той е загубен. — Опита яйцата и затвори очи от удоволствие, усетил вкуса на горещата, невероятно вкусна храна. — Ала мисля да го оставим на мира.

— Да го оставим на мира ли? Трябва веднага да се обадиш в полицията. Аз, разбира се, бих предпочела всички момчета да се съберете и да отидете заедно да му насините физиономията… — Тя притисна ръка към сърцето си, защото само като си представи гледката, сърцето й заби по-силно. — Само че — продължи Коко с

известно съжаление, — редното е да се съобщи на властите и те да се справят с проблема.

— Никакви ченгета. — Нейт загреба от картофеното пюре. — Дюмонт ще се изтормози много повече, като не знае какво смятам да предприема и най-вече кога.

— Ами… — Тя помисли над това и се усмихна. — Май си прав. Все едно, че чакаш да те порази мълния.

— Именно. А ако се намеси полицията, ще стане твърде неприятно за Меган и момчето.

— Както обикновено, си прав. — Коко нежно го погали по косата. — Толкова се радвам, че си с нас.

— Иска ми се и тя да изпитва същото.

— Че то си е така. Просто се страхува. На Меган й се е налагало да се справи с толкова много препятствия. А ти — ти, Натаниъл, си мъж, който доста обърква жените.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм. Много ли те боли тази сутрин, миличък? Пийни още едно хапче.

— Ще мина само с аспирин.

— И аз така си помислих. — Коко извади от джоба си шише аспирин. — Вземи го със сока.

— Да, госпожо. — Той я послуша и отново се зае с яйцата. — Значи си виждала Меган тази сутрин?

— Някъде призори успях да я убедя да те остави, за да полегне и тя.

Тези думи го накараха да се почувства значително по-добре, отколкото след първите хапки храна.

— Сериозно?

— А само как те гледаше… — Коко го погали по ръката. — Една жена вижда тези неща. Особено когато и тя е влюбена. — Руменината по бузите много й отиваше. — Предполагам, знаеш, че ние двамата с Нилс… Че ние двамата, имаме връзка. — Нейт издаде някакъв неопределен звук. Не би искал образът на двамата заедно да го споходи на тъмно. Коко и Холандеца му бяха по-скъпи от родители и нито едно дете, дори да бе на тридесет и три, не искаше да си представя тази страна от връзката на родителите си. — Изминалите няколко седмици бяха прекрасни. Бракът ми бе чудесен и аз пазя скъпи спомени. След

това през годините съм имала приятни, хубави връзки. Само че с Нилс… — Очите й станаха замечтани. — Той ме кара да се чувствам млада и жизнена и почти нежна. Не е само сексът — добави тя и Натаниъл се притесни.

— Оле-ле, Коко. — Той отпи от кафето, защото апетитът му бързо се стопяваше. — Не ми се ще да ми разказваш подробности.

Тя се изкиска, изпълнена с чистосърдечна обич към него.

— Знам колко сте близки с Нилс.

— Да, така е. — Започваше да се чувства като вързан за стола и заради подноса нямаше как да мръдне. — Дълги години сме плавали заедно и той е…

— Той ти е като баща — каза тихо Коко. — Знам. Просто исках да ти кажа, че и аз го обичам. Ние ще се оженим.

— Какво? — Вилицата му издрънча в чинията. — Ще се жените? Ти и Холандеца?

— Да. — Силно притеснена, защото не можеше да прецени дали изражението му изразява ужас, или просто е шокиран, тя заопипва перлената огърлица на врата си. — Надявам се да нямаш нищо против.

— Да имам нещо против? — Не можеше да мисли. Едва сега забеляза неспокойните движения на ръцете й, тона й, притеснението в очите. Нейт отмести стола, превърнат в маса, и се изправи. — Не мога да си представя, че жена от твоята класа би могла да си падне по този стар негодник. Сигурна ли си, че не ти е сипал нещо в супата?

Вече изпълнена с облекчение, Коко се усмихна.

— Дори и да го е направил, на мен ми харесва. Имаме ли благословията ти?

Той пое ръцете й и ги погледна.

— Знаеш ли, откакто се помня, ми се е искало да ми бъдеш майка.

— О! — Очите й се напълниха със сълзи. — Натаниъл!

— Сега, струва ми се, и това ще стане. — Погледна я отново, преди да я целуне първо по едната буза, след това по другата и накрая — по устните. — Да му кажеш да се държи добре с теб, защото иначе ще се разправя с мен.

— Толкова съм щастлива! — Тя се разхлипа и се отпусна в ръцете му. — Толкова съм щастлива, Нейт. А картите не го показаха, че предстои. — Дъхът й пареше, когато притисна мокрото си лице във

врата му. — Нито пък чаените листа, нито дори кристалът. То просто се случи.

— Така става с хубавите неща.

— Искам и ти да си щастлив. — Коко се отдръпна и зарови в джоба си, за да открие една от дантелените си кърпички. — Иска ми се да повярваш в това, което е между вас с Меган, и да не позволяваш да ти се изплъзне. Тя има нужда от теб, Нейт. Също и Кевин.

— И аз така й казах. — Той се усмихна, взе кърпичката и сам избърса сълзите й. — Само дето Мег не е готова да го чуе.

— Трябва непрекъснато да й го повтаряш. — Гласът и стана твърд. — Не спирай, докато не се почувства готова. — Ако Меган имаше нужда от допълнително побутване, тя самата щеше да го стори. — Така, така. — Коко приглади косата си, а след това и панталона. — Чакат ме един милион неща за вършене. Искам ти да си почиваш, за да се порадваш после на скарата и зарята.

— Добре съм.

— Имам чувството, че те е прегазил камион. — Тя се приближи до леглото и се зае да изпъне чаршафите и да оправи възглавниците. — Полегни още час-два или пък седни на терасата на слънце. Навън времето е чудесно и ще ти изнесем един удобен шезлонг, а аз после ще мина да те видя.

— Това вече звучи добре. Ще изляза на слънце. — Тъкмо тръгваше към вратата на терасата, когато чу гласове в коридора.

Меган се втурна в стаята.

— Не мога да намеря Кевин — извиха тя. — Никой не го е виждал цялата сутрин.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше пребледняла като платно, въпреки че се стараеше да запази спокойствие. Самата мисъл малкото й момченце да избяга бе толкова неестествена, че тя продължаваше да си повтаря, че това бе грешка, че бе замислил някоя лудория. Може би просто сънуваше.

— Никой не го е виждал — повтори Меган и стисна с ръка бравата, за да запази равновесие. — Част от дрехите му липсват, няма я и раницата.

— Обади се на Сузана — нареди веднага Натаниъл. — Сигурно е с Алекс и Джени.

— Не е с тях. — Тя бавно поклати глава. Чувстваше тялото си като от стъкло и се страхуваше, че при едно по-рязко движение ще се разпадне на безброй парчета. — Те са тук. Всички са тук. Не са го виждали, а аз съм заспала. — Изговаряше прецизно и внимателно всяка дума, сякаш сама не разбираше казаното. — Спах до късно, а после надникнах в стаята му, както обикновено. Нямаше го, но реших, че е долу или пък някъде навън. Само че като излязох, разбрах, че и Алекс го търси. — Страхът започваше да я гложди и драскаше като малки котешки лапки по гърба й. — Търсихме наоколо, после се върнах. Тогава открих, че някои от нещата му… Част от нещата му…

— Добре, скъпа, не се притеснявай — Коко веднага плъзна ръка през кръста на Меган, за да я успокой. — Сигурна съм, че е замислил някоя игра. В тази къща има толкова много места, на които да се скрие, а и наоколо.

— Толкова се вълнуваше за днешния празник. Нали трябваше с Алекс и Джени да разиграят войната. Той щеше да е в ролята на Даниел Бун.

— Ще го открием — каза й Натаниъл.

— Разбира се, че ще го открием. — Коко нежно я побутна напред. — Ще организираме търсене. Да знаеш само как ще се развълнува, когато разбере.

Час по късно всички се бяха пръснали из къщата и претърсваха всяко ъгълче и кътче, връщаха се и продължаваха да търсят. Меган запазваше спокойствие с невероятно усилие и оглеждаше всеки сантиметър, като започна от едната кула и продължи надолу.

Трябва да е някъде тук, каза си тя. Всеки момент ще го открие. Иначе просто не може да бъде.

В гърлото й се надигаше истерия и Меган си наложи да я преглътне.

Той само си играе. Тръгнал е да изследва някое място. Та нали обичаше къщата толкова много. Беше нарисувал десетки картини, които да изпрати в Оклахома, за да могат всички да видят, че живее в замък.

Сега, като отвори следващата врата, и ще го открие.

Тя не спираше да си повтаря тези думи, докато се луташе от стая в стая.

Натъкна се на Сузана в един от извитите коридори. Стана й студено, обзе я леден студ, въпреки че слънцето грееше.

— Не отговаря — каза с изтънял глас Меган. — Викам го непрекъснато, ала той не отговаря.

— Къщата е огромна. — Сузана пое ръцете й и ги стисна здраво. — Едно време, когато бяхме деца, си играехме на криеница и не успяхме да намерим Лайла цели три часа. Беше изпълзяла под един шкаф на третия етаж и беше заспала отдолу.

— Сузана… — Меган стисна устни. Трябваше да приеме истината, при това час по-скоро. — Двете му любими ризи липсват, а също и двата чифта гуменки. Всичките бейзболни шапки. Парите, които спестяваше в буркана, също са изчезнали. Той не е в къщата. Избягал е.

— Трябва да поседнеш.

— Не, аз… Аз… Трябва нещо да направя. Да се обадя в полицията. Господи… — Тя се пречупи и притисна ръце към лицето си. — Всичко може да му се случи. Та той е още малък. Дори нямам представа откога го няма. Наистина не знам. — Очите й, разширени от страх, не се откъсваха от Сузана. — Пита ли Алекс и Джени? Може да е споменал нещо пред тях. Може…

— Разбира се, че ги попитах. Меган — отвърна внимателно Сузана. — Кевин не им е споменавал нито дума за тръгване.

— Но къде може да е отишъл? Защо? Дали не се е върнал в Оклахома? — попита тя в последния момент. — Може би се опитва да се върне в Оклахома. Може би е нещастен и само се преструва, че тук му харесва.

— Той беше истински щастлив. Ала ще проверим. Хайде, ела.

— Проверих навсякъде тук — каза Холандеца на Натаниъл. — И килерите, и складовете, дори фризера за месо. Трент и Слоун претърсват частта, дето я ремонтират, а Макс и Холт преравят храсталака. — В очите му се четеше тревога, но ръцете му бяха напълно спокойни, докато вареше кафето. — Според мен хлапето само си играе и вече е чул виковете и суетнята и ще излезе, за да провери защо е целият този шум.

— Претърсихме два пъти цялата къща. — Натаниъл се загледа мрачно през прозореца. — Аманда и Лайла претърсиха хотелската част. И там не е.

— Нещо тук не ми се връзва. Кевин беше страшно щастлив тук. Идва при мен всеки божи ден, пречка ми се из краката и досажда да му разказвам истории от морето.

— Нещо го е накарало да избяга. — Усети бодване в основата на врата. Потри разсеяно мястото и се загледа към скалите. — Защо бяга едно дете? Защото е уплашено, наранено или нещастно.

— Това момче не беше нито уплашено, нито наранено, нито нещастно — отвърна категорично Холандеца.

— И аз не бих казал. — На неговата възраст Натаниъл бе изпитал и трите и със сигурност щеше да забележи симптомите. Имало бе моменти, когато и той бе бягал. Само че тогава нямаше къде да отиде.

Бодването във врата продължаваше да го тормози. Той отново зарея поглед към скалите.

— Имам предчувствие — каза сам на себе си.

— Какво?

— Просто предчувствие. — Сега бодването се усети в стомаха. — Отивам да проверя.

Сякаш нещо го теглеше към скалите. Натаниъл не отблъсна подтика, въпреки че неравният скалист терен разпращаше болки навсякъде из тялото му, а от стръмното изкачване се задъха. Притиснал с една ръка болезнено чувствителните си ребра, той продължаваше напред и погледът му не се отделяше от скалите и високо избуялата трева.

Беше убеден, че тъкмо такова място би привлякло едно дете. Както и един мъж.

Слънцето бе високо, нажежено до бяло, морето изглеждаше сапфирено синьо и се превръщаше в бяла пяна край скалите. Красиво и смъртоносно. Представи си едно малко момче, което се препъва нагоре по пътеката, подхлъзва се и пада. Обзе го толкова силен пристъп на гадене, че едва успя да го потисне.

Нищо не се бе случило на Кевин, каза си уверено Нейт. Нямаше да позволи нищо да се случи на Кевин.

Обърна се и продължи да се изкачва, без да спира да вика името на момчето.

Някаква птица привлече погледа му. Чисто бяла чайка, грациозна като балерина, се спусна съвсем ниско над треви и скали, направи кръг, издаде музикален писък, почти човешки, женски, от който го побиха тръпки. Той остана, загледан след нея. За частица от секундата Натаниъл бе готов да се закълне, че очите на чайката са зелени, зелени също като изумруди.

Тя направи широк кръг и кацна на една издатина малко по-ниско, сякаш го изчакваше.

Натаниъл пое надолу, без да обръща внимание на протестите на израненото си тяло. Бумтенето на прибоя отекваше в главата му. Стори му се, че долавя мирис на жена — сладък, мек, успокояващ, ала това бе само мирисът на морето.

Птицата подскочи и отлетя, пое към небето, за да се присъедини към спътника си — друга чайка, ослепително бяла. За момент те увиснаха в кръг във въздуха, подвиквайки си сякаш от радост. Чак след това размахаха криле навътре към океана.

Задъхан, Натаниъл се приближи до ръба и видя плитка ниша в скалата, където се бе приютило сгушеното момче.

Първият му инстинкт бе да поеме детето на ръце и да го прегърне. Но веднага се овладя. Не бе съвсем сигурен дали той не бе причината Кевин да избяга.

Вместо това седна на самия ръб и заговори тихо.

— Гледката тук е великолепна.

Кевин продължаваше да притиска лице към коленете си.

— Връщам се в Оклахома. — Това бе опит да се противопостави, ала той прозвуча изтощен и немощен. — Ще се кача на автобуса.

— Може и така. Поне ще видиш много приятни части от страната. Но защо на мен ми се струваше, че тук ти харесва?

Отговорът бе свиване на рамене.

— Става.

— Някой да не те е тормозил?

— Не.

— С Алекс ли се скарахте?

— Не, нищо такова. Просто се връщам в Оклахома. Снощи беше прекалено късно за автобуса, затова се качих тук да изчакам. Май съм заспал. — Раменете му се превиха, а лицето му си оставаше извърнато настрани. — Няма да ме накараш да се върна.

— По-голям съм от теб, затова мога да те накарам. — Каза го нежно и докосна с ръка косата на Кевин. Момчето се дръпна. — Но предпочитам да не те насилвам да вършиш каквото и да било, преди да разбера защо е всичко това. — Той изчака известно време, впил поглед в морето, заслушан във вятъра, докато най-сетне усети, че Кевин се отпусна малко. — Майка ти е доста притеснена заради теб. И останалите също. Може би е най-добре да отидеш да си вземете довиждане, преди да заминеш.

— Тя няма да ме пусне.

— Тя много те обича.

— Изобщо не е трябвало да ме има. — В думите му прозвуча горчивина, а и това бяха прекалено горчиви думи за едно малко момче.

— Това, дето го каза, е глупаво. Човек има право да е ядосан, ала не и да става глупав.

Кевин вирна глава. Лицето му бе набраздено от сълзи и мръсотия и Натаниъл усети как сърцето му се свива.

— Ако не ме е имала, сега всичко щеше да е различно. А тя винаги се преструва, че няма значение. Само че аз си знам.

— Какво знаеш?

— Вече не съм бебе. Знам какво е направил той. Направил е така, че тя да забременее, а после си е отишъл. Отишъл си е, защото изобщо не го е интересувало. И като си отишъл, се оженил за Сузана, а после и нея зарязал. А също и Алекс и Джени. Затова съм им брат.

Това бяха бурни води, помисли си Натаниъл и тук се налагаше да се маневрира внимателно. Очите на момчето, наранени и гневни, се впиха в неговите.

— Това е нещо, което трябва майка ти да ти обясни.

— Тя ми каза, че понякога хората не могат да се оженят и да се заедно, дори и да имат деца. Само че той не ме иска. Никога не ме е искал и затова го мразя.

— По този въпрос няма да споря с теб — отвърна предпазливо Натаниъл. — Само че майка ти те обича и това е много по-важно. Ако си отидеш, ще я нараниш много силно.

Устичката на Кевин затрепери.

— Ако мен ме няма, тя ще може да остане с теб. Ако не бях аз, ти щеше да си с нея сега.

— Боя се, че нещо не разбирам, Кевин.

— Той… Той те е набил. — Гласът на Кевин пресекна, докато се опитваше да изрече думите. — Чух го снощи. Чух ви двамата с мама, когато тя каза, че тя била виновна, но истината е, че вината е моя. Защото той е мой баща, направил ти е всичко това и сега ти ме мразиш, затова трябва да си отида.

— Малко глупаче. — Обзет от силни чувства, Натаниъл издърпа момчето на колене и го разтърси. — Измислил си я тази дивотия заради тези няколко синини? Приличам ли ти на човек, който не може да се погрижи за себе си? Онези двама нещастници изпълзяха на четири крака.

— Наистина ли? — Кевин подсмъркна и изтри очи. — И въпреки това…

— Въпреки това стига вече глупости! Заслужаваш така да те раздрусам, че зъбите ти да затракат, задето така ни изплаши всички.

— Той ми е баща — каза Кевин и вирна брадичка. — Това означава, че…

— Това не означава нищо. Моят баща беше пияница, който ме смилаше от бой за удоволствие. Това значи ли, че и аз съм като него?

— Не. — Сълзите на детето потекоха свободно. — Само че аз си помислих, че ти повече няма да ме харесваш и няма да останеш и няма да искаш да си ми баща, както Холт е татко на Алекс и Джени.

Натаниъл нежно привлече малкия в прегръдката си.

— Мислил си грешно. — Той докосна с устни косата на Кевин, усетил прилив на обич. — Заслужаваш да увиснеш на гротмачтата, моряче.

— Какво е това?

— Ще ти покажа по-късно. — Прегърна го още по-здраво. — А замислял ли си се, че искам да си мой син? Че искам двамата с майка ти да сте мои?

— Честно? — Гласът на Кевин прозвуча приглушено до ризата на Нейт.

— А според теб щях ли да те уча как да поемеш руля, ако исках да си отидеш?

— Не знам. Май не.

— Търсих те, Кевин, дълго. Не само днес.

С въздишка детето вдигна ръка и я отпусна на рамото на Натаниъл.

— Толкова ме беше страх. Ала после дойде птицата.

— Птица ли? — Натаниъл си спомни и се огледа. Скалите бяха пусти.

— Затова престана да ме е страх. Тя остана цялата нощ. Колкото пъти се будих, тя все беше тук. После отлетя с друга, но пък дойде ти. Мама много ли ми е ядосана?

— Сигурно.

Кевин отново въздъхна — измъчена въздишка, която накара Натаниъл да се усмихне.

— Май съм загазил.

— Хайде, да ти вземем нещата и да хванем бика за рогата.

Кевин вдигна рапицата и доверчиво пъхна ръка в дланта на Натаниъл.

— Боли ли? — попита той и огледа лицето на Натаниъл.

— И още как.

— Може ли по късно да ти видя всичките синини?

— Разбира се. Имам си няколко особено любими.

Натаниъл усещаше всяко едно от наранените места, докато се качваха по скалната пътека, и после, когато поеха по скалистия хълм към дома. Струваше си всяка болка и прерязване, само и само да види изражението по лицето на Меган.

— Кевин! — Тя затича по тревата с развята коса, бузите й мокри от сълзи.

— Хайде — прошепна Натаниъл на момчето. — Първо ще иска да те прегърне.

Кевин кимна, пусна раницата и затича към майка си.

— О, Кевин… — Не можеше да го прегърне достатъчно силно, въпреки че бе коленичила в тревата и го люлееше и плачеше от облекчение.

— Къде го намери? — попита тихо Трент.

— Горе на скалите, беше се скрил в една вдлъбнатина.

— Мили Боже — потръпна Кейкей. — Там горе ли е прекарал нощта?

— Май да. Имах някакво предчувствие. И той се оказа там.

— Предчувствие ли? — Трент се спогледа с жена си. — Напомни ми да ти кажа как открих Фред, когато беше още кутре.

Макс потупа Натаниъл по гърба.

— Ще отида да звънна в полицията, за да им кажа, че сме го намерили.

— Сигурно е гладен. — Коко преглътна сълзите си и се сгуши в Холандеца. — Ще му приготвя нещо да си хапне.

— Доведи ги, когато тя престане да подсмърча… — Холандеца прикри издайнически потреперващия си глас с леко прокашляне. — Жени. Винаги вдигат много шум.

— Хайде, да влезем вътре. — Сузана дръпна Алекс и Джени за ръцете.

— Ама аз искам да го разпитам за призраците — оплака се Алекс.

— После. — Холт разреши проблема, като вдигна Алекс на раменете си.

Меган си пое накъсано дъх и стисна в длани лицето на Кевин.

— Добре ли си? Нали не си наранен?

— Не-е-е. — Той се чувстваше притеснен, задето се бе разплакал пред брат си и сестра си. Все пак бе почти на девет. — Добре съм.

— Да не си посмял пак да направиш подобно нещо. — Бързата промяна у майка му от сълзи към гняв накара веждите на Натаниъл да се извият. — Накара ни всички да се поболеем от притеснение, млади човече. Търсим те от часове, дори леля Колийн. Дори на полицията се обадихме.

— Извинявай. — Възхищението, че и полицията се бе занимавала със случая, притъпи чувството за вина.

— Едно „извинявай“ няма да бъде достатъчно, Кевин Майкъл О’Райли.

Кевин заби поглед в земята. Очакваха го големи неприятности всеки път, когато тя използваше всичките му имена.

— Никога повече няма да правя така. Обещавам.

— Не трябваше и този път да го правиш. Би трябвало да съм спокойна с теб и да ти имам доверие, а сега… О! — Тя изхлипа отново и притисна главата му към гърдите си. — Мъничкият ми, толкова се страхувах. Обичам те много. Къде беше тръгнал?

— Не знам. Може би при баба.

— При баба ти? — Меган клекна до него и въздъхна. — Не ти ли харесва тук?

— Страшно ми харесва.

— Защо тогава избяга, Кевин? На мен ли си ми сърдит?

Той поклати глава и отново забоде поглед в земята.

— Мислех си, че вие с Нейт сте ми ядосани, защото него са го набили. Ама Нейт каза, че аз не съм виновен и че ти не си ядосана. Каза, че за него това не е проблем. Ти нали не ми се сърдиш?

Ужасените й очи стрелнаха Нейт и тя отново притисна Кевин.

— Не, разбира се, скъпи. Никой не ти се сърди. — Погледна отново сина си и стисна лицето му в длани. — Помниш ли, когато ти казах, че понякога хората не могат да са заедно? Трябваше да ти обясня, че понякога не трябва да са заедно. Така се получи с мен и… — Не можеше да го нарече баща на Кевин. — С мен и Бакстър.

— Но това е било злополука.

— О, не. — Меган отново се усмихна и го целуна по бузите. — Злополуката е нещо, което ти се иска да не е ставало. Ти беше като подарък. Ако пак си помислиш, че не те искам, ще трябва да те натъпча в някоя кутия и да те вържа с панделка, за да ти дойде ума в главата.

Той се изкиска.

— Извинявай.

— Хайде. Да отидем да те измием. — Тя се изправи, стисна ръката на сина си и погледна Натаниъл. — Благодаря ти.

Както става при децата, Кевин загърби нощното си приключение на скалите и се впусна в интересните неща около празника. За момента той бе героят и се стараеше да впечатли всички близки с разкази за тъмното и морето и за бялата птица със зелените очи.

Както повеляваше традицията, бяха довели всички кучета, и Сади и Фред подтичваха с кутретата и децата по поляната. Бебетата бяха или в креватчета навън, или гушнати от някого. Някои от гостите на хотела се присъединиха, привлечени от смеха и веселието в семейното крило.

Натаниъл се отказа да участва в импровизираната игра на софтбол, преценил, че физическото натоварване няма да му се отрази благоприятно. Вместо това се провъзгласи за рефер и спореше с всеки батсман, който вадеше от играта.

— Ти сляп ли си, или си тъп? — Кейкей запокити възмутено бухалката си. — Удар в окото не е причина да се изпусне такова подаване. Топката излетя на половин километър навън.

Натаниъл стисна пурата между зъбите си.

— Не изглежда така от мястото, на което съм аз, сладурче.

Тя плесна с ръце по бедрата си.

— Значи не си за станал където трябва. — Джени използва момента, за да направи странично превъртане и спечели овациите на всички зрители.

— Кейкей, ти имаше най-изгодното място, а това ти беше третият удар. Излизаш от играта.

— Ако вече не беше такъв синьо-лилав… — Тя потисна смеха си и изсумтя презрително. — Ти си наред, Лайла.

— Вече? — Съвсем мързеливо Лайла отметна коса от лицето си и зае мястото на сестра си.

От позицията си Меган погледна втория си батсман.

— Няма да се затича дори и да отбележи удар?

Сузана въздъхна и поклати глава.

— Няма да се наложи. Само гледай.

Лайла отпусна ръка до бедрото си, погледна многозначително Натаниъл и се обърна към питчъра. Слоун зае съвършената стойка, която накара децата да изръкопляскат. Лайла пое първия удар, докато бухалката все още беше на рамото й. Прозя се.

— Да не би да те бавим? — попита Натаниъл.

— Чакам си моята топка.

Очевидно и втората не беше нейната. Тя я остави да профучи и противниковият отбор я освирка.

Лайла пристъпи на място, протегна се и се усмихна на Слоун.

— Хайде, юначе — каза тя и зае позиция. Удари малката топка и тя полетя към базата. Сред приветствените викове Лайла подаде бухалката на Натаниъл.

— Винаги си познавам моя удар — каза му тя и бавно се оттегли.

Когато играта приключи, за да похапнат, Натаниъл се настани до Меган.

— Имаш добър замах, сладурче.

— Аз тренирах младежкия отбор на Кевин в Оклахома. — Погледът й се премести към сина й, за пореден път този следобед. — Не се чувства никак зле, доколкото забелязвам.

— Не. Ами ти?

— Вече не ме гризе чак така отвътре. — Тя притисна ръка към стомаха си. — Не бих си и помислила, че може да го направи заради Бакстър. Просто не ми мина през ума. А трябваше.

— Едно момче трябва да си има тайни. Дори от майка си.

— Сигурно. — Денят беше толкова хубав, каза си Меган, толкова приятен, че не биваше да се оставя на притесненията. — Каквото и да си му казал там, е било правилно. Искам да знаеш, че означава много за мен. — Тя го погледна. — И ти означаваш много за мен.

Натаниъл отпи от бирата си и я погледна.

— Замислила си нещо, Меган. Защо просто не ми го кажеш?

— Добре. След като си тръгна вчера, мислих много. Как ще се почувствам, ако не се върнеш. Знаех, че в живота ми ще зейне празнота. Може би щях да успея да я запълня отново, поне отчасти, ала все щеше да има нещо, което да ми липсва. Колкото повече мислех, толкова повече се убеждавах кое е това нещо. И отговорът не се променяше.

— А какъв бе отговорът, Мег?

— Ти, Натаниъл. — Тя се наведе към него и го целуна. — Само ти.

По-късно, когато небето притъмня и луната изплува над морето, Меган наблюдаваше зарята. Наслагваха се все нови и нови цветове. Водопади от искрящи светлини валяха от небето, за да приветстват новата свобода, новото начало и, както тя си каза, новата надежда.

Огненото представление прикова погледите на децата и те останаха да му се радват. Тътнежите разтърсиха всичко, докато най-накрая картечни откоси разпратиха цвят и светлина да озарят небето. За няколко мига небето се превърна в покров в златно, червено-синьо и ослепителнобяло, набраздено от кръгове и спирали, от кули, които се разпиляваха в отделни звезди, за да паднат в морето.

Късно след като празникът приключи и всичко бе вдигнато и почистено, а децата завити в леглата, тя усети как желанието да празнува нахлува в кръвта й. Върна се в стаята си и четка косата си, докато не заблестя по раменете. В нея тръпнеше очакване, докато завързваше хлабаво халата. Тихо се плъзна през вратата на терасата и се отправи към стаята на Натаниъл.

Не й бе необходимо кой знае какво усилие, за да го убеди да остане още една нощ. Той бе уморен, болеше го цялото тяло и не му се тръгваше, въпреки че пътят с кола до тях бе съвсем кратък. Отпусна се съвсем, след като се накисна във ваната. Пред погледа му непрестанно се появяваше лицето на Меган, озарено от отблясъците на зарята.

Когато се върна от банята, я завари в спалнята си.

Беше облякла копринен син халат, който падаше до земята и подчертаваше нежните извивки на тялото й. Косата й блестеше като злато, а очите й бяха потъмнели и тайнствени също като сапфири.

— Реших, че може да поискаш един масаж. — Тя се усмихна колебливо. — Имам богат опит със схванати мускули. При конете, поне.

Нейт не смееше да диша.

— И откъде се сдоби с това?

— А, това ли? — Меган прокара длан по халата. — Взех го назаем от Лайла. Прецених, че ще ти хареса повече от хавлиения. —

Той не казваше нищо и тя усети, че започва да губи смелост. — Ако предпочиташ да си тръгна, ще те разбера. Едва ли се чувстваш достатъчно добре за… Не е нужно да се любим, Натаниъл. Просто исках да ти помогна.

— Не искам да си тръгваш.

Усмивката й отново разцъфтя.

— Защо тогава не си легнеш? Ще започна от гърба ти. Честна дума, много съм добра. — Тя се засмя. — Конете ме обожаваха.

Той отиде до леглото и докосна косата й, после бузата.

— И в конюшнята ли слагаше копринени халати?

— Винаги. — Меган го побутна. — Обърни се по корем — нареди тя. Доволна от това, с което се бе заела, Меган сипа ароматно масло на дланите си и го разтри, за да го стопли. Внимаваше движенията на матрака да не го разклащат и коленичи до него. — Кажи ми, ако те заболи.

Започна от раменете му, като едва докосваше синините, и увеличаваше натиска по напрегнатите мускули. Имаше тяло на войн, каза си тя, стегнато и мускулесто, набраздено в битки.

— Днес си се преуморил.

Нейт изръмжа, затвори очи и се остави на удоволствието да го покори. Усещаше леките докосвания на копринта до кожата си. Долавяше и парфюма й, който му се стори като истински балсам.

Болките отшумяха и се превърнаха в една по-първична болка, която зажужа в кръвта му, когато Меган докосна с устни рамото му.

— Така по-добре ли е? — прошепна тя.

— Не. Убиваш ме. Не спирай.

Смехът й беше нисък, мек, когато издърпа кърпата и притисна умелите си пръсти от двете страни на гръбнака.

— Тук съм, за да те накарам да се почувстваш по-добре. Натаниъл. Отпусни се, за да има ефект.

— Справяш се отлично. — Той простена, когато пръстите й се спуснаха надолу, като описваха кръгове, натискаха. Следваха ги устните й, леки като перце, нежни.

— Имаш толкова красиво тяло. — И Меган дишаше учестено, докато го галеше и докосваше. — Обичам да го гледам, да го докосвам. — Вдигна устни от гърба му, отново се насочи към раменете и леко

захапа ухото му. — Обърни се — прошепна тя. — Аз ще свърша останалото.

Устните й го чакаха, когато се обърна. Посегна към гърдите й, но Меган се отдръпна.

— Чакай. — Въпреки че ръцете й трепереха, тя сипа още масло. Без да откъсва очи от неговите, протегна пръсти върху гърдите му. — Целият са те изранили — прошепна.

— На тях им се отрази по-зле.

— Натаниъл, войнът, сразил драконите. Лежи мирно — прошепна Меган и се наведе, за да целуне драскотините и синините по лицето му. — Ще ги накарам всички да изчезнат.

Сърцето му лудо блъскаше. Усети го под дланта си. На светлината на лампата очите му изглеждаха като тъмен пушек. Халатът се бе събрал около коленете й, когато се настани върху него. Масажира раменете му, ръцете, дланите, целуна ожулените кокалчета, докосна ги с език.

Въздухът натежа като сироп, гъст и сладък. Задържаше се в дробовете му при всяко вдишване. Никоя друга жена не го бе карала да се чувства безпомощен, изтощен и доволен едновременно.

— Меган, имам нужда да те докосна.

Без да откъсва очи от него, тя посегна към колана на халата и го разхлаби. В следващия момент копринената се плъзна от раменете й. Отдолу бе с копринено бельо. Той протегна ръка и една тънка презрамка се плъзна по рамото му.

Меган затвори очи и отпусна ръка, докато неговата се спусна под копринената. Изведнъж се появиха същите ослепителни цветове като зарята в небето. В главата й се пръснаха звезди, красиви и горещи. Жадна за още, тя се надигна над него и го пое в себе си бавно.

Потръпна, когато Нейт се изви нагоре и стисна бедрата й. Цветовете се вляха в кръвта й, нажежени до бяло, кожата й овлажня. Усетила желанието, Меган се наведе и пое устните му, а пръстите й притиснаха наранената му кожа.

— Нека аз — изстена тя и притисна ръката му към гърдата си. — Нека аз… — Сякаш подивяла от страст, Меган се движеше като светкавица. Погледът му се замъгли и той извика името й усетил как желанието се събира на топка. Освобождаването бе като неочакван

удар, нанесен с кадифен камшик. Тя се стегна около него в момента на наслада. Слаба и безсилна, отпусна глава на гърдите му.

— Нараних ли те?

Нямаше сили да я прегърне, затова продължи да лежи отпуснат.

— Не усещам нищо друго освен теб.

— Натаниъл… — Меган надигна глава, за да го целуне.

— Вчера забравих да ти кажа нещо.

— М-м-м… Какво има?

— И аз те обичам. — Забеляза, че очите му се отвориха и потъмняха.

— Това е добре. — Ръцете му вече не бяха обзети от слабост, когато я притисна към себе си.

— Не знам дали е достатъчно, но…

Той извърна устни към нея, за да я накара да замълчи.

— Не разваляй нещата. За Бога, Меган. За тази вечер това е достатъчно. — Целуна я отново. — Остани при мен.

— Добре.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зарята бе едно, но когато представителките на семейство Калхун се събираха, за да планират тържеството по случай годежа на Коко, излитаха ракети и се отправяха към звездите.

Обмислиха всички възможности, от маскен бал до круиз на лунна светлина, докато накрая всички се съгласиха да организират вечеря и танци под звездите. Имаха само седмица, за да смогнат с всичко, и затова разпределиха задачите.

Меган си отделяше по малко време всеки ден, за да излъска среброто, да измие кристала до блясък и да избели ленените покривки и салфетки.

— Прекалено много шумотевица. — Колийн потропваше с бастуна, докато приближаваше шкафа, където Меган броеше салфетките. — Когато жена на нейната възраст се закачи за някой мъж, би трябвало да прояви достатъчно здрав разум и да го стори дискретно.

Меган загуби бройката и търпеливо започна отначало.

— Не обичаш ли събиранията, лельо Колийн?

— Само когато има причина. Никога не съм смятала, че доброволно да се подложиш на някой мъж, може да се нарече повод за празнуване.

— Не е така при Коко. Холандеца я обожава.

— Хм. Времето ще покаже. Щом мъжът ти надене пръстена, вече нито е мил, нито пък се подчинява. — Пронизващите й очи се приковаха в Меган. — Не е ли това причината да отблъскваш онзи моряк с широките рамене? Страхуваш се какво ще излезе, след като кажете „да“.

— Не, разбира се. — Меган остави купчинка ленени салфетки настрани, преди отново да обърка бройката. — А ние говорехме за Коко и Холандеца, не за мен. Тя заслужава да бъде щастлива.

— Не всеки получава това, което заслужава — изстреля в отговор Колийн. — Ти би трябвало да го знаеш, или греша.

Изгубила всякакво търпение, Меган се врътна към нея.

— Просто не разбирам защо се опитваш да развалиш нещата. Коко е щастлива и аз съм щастлива. Полагам всички усилия, за да бъде и Натаниъл щастлив.

— Само че не съм забелязала да си си купила портокалови цветчета, момиче.

— Бракът не предлага отговор на всеки. Поне така е било при теб.

— А-а-а, аз съм прекалено умна, за да попадна в този капан. Може пък ти да си точно като мен. Мъжете идват и си отиват. Може и предопределеният за теб да си отиде с останалите, да го подминеш, не е ли така? Ала ние знаем какво представляват те в душата си. — Колийн се доближи още повече и прикова погледа на Меган. — Видели сме най-лошия тип от другия пол. Онези с егоизма, жестокостта, дето не знаят що е чест и етика. Може би в даден момент от живота ни се появява някой, който ни се струва различен. Само че ние сме прекалено мъдри, прекалено предпазливи, за да предприемем фаталната стъпка. Прекарваме си живота сами, но поне знаем, че нито един мъж не притежава властта да ни нарани.

— Не съм сама — отвърна неубедително Меган.

— Не си, имаш син. Някой ден той ще порасне и ти ще си го възпитала добре, ала той ще отлети от семейното гнездо, за да си свие свое. — Колийн поклати глава и за момент се стори толкова непоносимо тъжна на Меган, че младата жена протегна ръка към нея. Само че възрастната се изправи и вирна брадичка. — Със задоволство ще си казваш, че си избегнала капана на брака, както правех аз. Да не би да си мислиш, че никой не ме е искал? Имаше един — продължи Колийн, преди Меган да заговори. — Той за малко да ме прилъже, преди да съм се осъзнала, преди да го отпратя, преди да съм се подложила на ада, който преживя майка ми. — Устните на Колийн се свиха при спомена. — Той се опита да я пречупи във всяко отношение, с правилата си, с парите, с желанието си да притежава. Накрая я уби, а сетне бавно и постепенно полудя. Но това не стана от чувство за вина. Това, което го гризеше отвътре, бе мисълта, че бе загубил нещо, което никога не бе притежавал. Затова махна от къщата всичко, което му е напомняше за нея, и се заключи в собствения си ад.

— Съжалявам — прошепна Меган. — Толкова съжалявам.

— Заради мен ли? Аз съм стара и отдавна е минало времето някой да скърби заради мен. От опит научих много, както и ти. Никога не се доверявай, никога не рискувай. Нека Коко се порадва на портокаловите цветчета, ние двете с теб ще се радваме на свободата си.

Тя се отдалечи с немощната си схваната походка и остави Меган да се бори с нахлулите в душата й вълни от чувства.

Колийн грешеше, каза си тя и отново се зае със салфетките. Тя не бе нито студена, нито пък се държеше настрани, за да отблъсне любовта. Само преди няколко дни открито призна тази любов. Нямаше да позволи сянката на Бакстър да помрачи това, което имаха с Натаниъл.

Не, вече й беше позволила. Уморено се облегна на рамката на вратата. Беше й позволила и не знаеше дали ще успее да промени нещата. Любовта и любенето не означаваха обвързване. Никой не го знаеше по-добре от нея. Беше обичала Бакстър с цялата си душа, той бе нейната вселена. Точно това бе сянката. Въпреки че вече знаеше, че чувствата й към Натаниъл са по-истински, по-дълбоки, не успяваше напълно да разсее съмненията.

Трябваше отново да премисли нещата на спокойствие, веднага щом й останеше време. Отговорът си беше там, каза си Меган, трябва само да го потърсиш и да си сигурна, че ще го намериш. Просто се налагаше да прехвърли данните.

Остави грижливо сгънатите салфетки, изпълнена с недоволство. Що за жена беше тя, запита се сама. Опитваше се да превърне чувствата в уравнения, сякаш те представляваха някакъв код, който се налагаше да дешифрира, преди да опознае собственото си сърце.

На това трябваше да се сложи край. Щом не можеше да надникне в собственото си сърце, беше крайно време да…

Мислите й отлетяха незнайно къде, завихриха се и се спряха на една отделна идея, сякаш ястреб се спускаше към хукнал заек.

Мили Боже, код! Заряза разбърканите салфетки и хукна по коридора към спалнята си.

Счетоводната книга на Фъргюс си стоеше там, където я бе оставила, на самия край на бюрото. Грабна я и започна трескаво да прелиства страниците.

Може би не бяха нито акции, нито номера на сметки, осъзна Меган. Не беше нужно да е нещо толкова логично. Цифрите бяха записани в самия край на книгата след поне десет празни страници, оставени след последния отчет, записан от Фъргюс. В деня, в който Бианка бе починала.

Защо не се бе сетила по-рано? Тук нямаше нито дата, нито бе правена някаква проверка на баланса. Само празни листа. Чак после идваха цифрите, подредени с прибрания му почерк.

Дали не бе съобщение, зачуди се тя, нещо, което бе искал на всяка цена да запише, ала до което не бе искал да се добере някой любопитен. Признание за вина, дали бе възможно? Или пък молба да бъде проявено разбиране?

Меган седна и си пое няколко пъти дъх, за да се успокой. Това все пак бяха цифри. Нямаше нищо, което тя да не можеше да направи с цифрите.

Мина час, мина втори. Докато Меган работеше, бюрото й се отрупваше с подхвърлени ненужни листчета. Всеки път, когато спираше, за да починат очите й и да се поразведри, тя се чудеше дали не бе напълно полудяла, като реши, че в тази прашасала книга бе записан код.

Само че идеята не й даваше мира и я държеше прикована към бюрото. Чу вой на сирена, докато минаваше някакво корабче за обиколки. Следобедните сенки се удължиха и се приготвиха да посрещнат вечерта.

След всеки провален опит решимостта й нарастваше. Щеше да открие ключа. Колкото и време да й отнемеше, щеше на всяка цена да го открие.

Нещо прещрака в главата й и Меган спря, отпусна се назад и огледа отново написаното. Сякаш парчетата от мозайка се подредиха. Бавно и неуверено тя превърна цифрите в букви и кодът доби форма.

Първата дума бе *Бианка*.

— Мили Боже… — Меган притисна ръка към устните си. — Значи е истина.

Продължи бавно и постепенно, буква след буква, дума по дума. Когато вълнението се натрупа в гърдите й, тя го отблъсна. Този отговор

можеше да бъде открит единствено със силата на мисълта. Чувствата само щяха да я накарат да прибърза, да направи грешка. Затова отново се съсредоточи в логическата последователност на кода.

Цифрите започваха да се размазват пред погледа й. Меган си наложи да затвори очи и да остави ума й да се проясни, преди отново да им се нахвърли. Пак отвори очи и зачете.

> Бианка ме преследва. Нямам мира. Всичко нейно трябва да бъде премахнато, продадено, унищожено. Дали призраците могат да говорят? Това са глупости, просто една лъжа. Само че още виждам очите й, докато падаше. Зелени, също като нейните изумруди. Ще й оставя дар, за да я умилостивя И това ще бъде краят. Тази вечер ще мога да заспя.

Останала без дъх, тя зачете нататък. Упътванията бяха простички, много точни. За мъж, започнал да полудява заради всичко, сторено от него, Фъргюс Калхун бе написал удивително смислени неща.

Меган натъпка листата в джоба си и забърза навън. Дори не помисли да каже на семейство Калхун. Нещо я подтикваше сама да приключи. Това, което й трябваше, бе в семейното крило, където течеше ремонт. Взе лост, длето, метър и се качи по извитите стълби към кулата на Бианка.

Беше идвала тук и преди и знаеше, че Бианка бе стояла на този прозорец, за да наблюдава скалите и да чака появата на Крисчън. Тук бе плакала, тук бе мечтала и починала.

Семейство Калхун бяха превърнали кулата в прелестно място с издути тумбести възглавнички на перваза на прозореца, красиви масички и китайски вази. Тапициран в плюш люлеещ се стол, кристална лампа.

Бианка би останала доволна.

Меган затвори тежката врата. Приготви метъра, за да последва указанията на Фъргюс. Метър и осемдесет от вратата, два и четиридесет от северната стена.

Без дори да помисля за пораженията, които щеше да причини, тя нави избелелия килим на цветя и подпъхна длетото между две дъски.

Работата се оказа трудна и много уморителна. Дървото наистина бе старо, но пък бе дебело и здраво. Някой го бе полирал безупречно. Меган натискаше и напъваше. Спираше единствено за да отпочинат напрегнатите й мускули, а когато светлината започна да намалява, се изправи, за да запали лампата.

Първата дъска поддаде с недоволно скърцане. Ако се замислеше с въображение, можеше да определи звука като писък на жена. От нея течеше пот, тя се прокле, че бе забравила да донесе фенерче. Каза си, че няма да мисли за паяци или за още по-страшни неща и пъхна ръка в зейналия отвор.

Стори й се, че напипа ръба на нещо скрито, ала колкото и да се протягаше, не успяваше да го хване. Изпълнена с решимост, Меган се зае да изкърти и следващата дъска.

Ругаеше както щръкналите трески, така и собствените си меки мускули, докато се напрягаше с всички сили да я откърти. С пъшкане отметна дъската настрани и, както бе задъхана, се просна на пода, за да пъхне ръка докрай в дупката.

Пръстите й докоснаха метал. Беше готова да заплаче. Дръжката за малко да се изплъзне от потните й пръсти, но тя успя да изтегли кутията и я сложи в скута си.

Не бе повече от тридесет сантиметра дълга и тридесет широка, и не бе особено тежка. Годините бяха натрупали много прах и мръсотия отгоре й. Меган нежно избърса основния пласт боклук. Пръстите й се поколебаха на ключалката, изгаряше от желание да я отвори, ала най-сетне се отказа.

Не беше нейна, за да я отваря.

— Нямам никаква представа къде може да бъде. — Аманда крачеше в гостната и размахваше ръце. — Нито е в кабинета си, нито пък в спалнята.

— Когато я видях за последно, се суетеше около шкафа с бельото. — Колийн остави чашата на масата. — Тя е възрастна жена. Може пък да е отишла да се поразходи.

— Да, но… — Сузана стрелна Кевин с поглед. Нямаше защо да се притеснява за детето, напомни си тя. Не трябваше да се притеснява, че с Меган нещо се бе случило, само защото тя никога не закъсняваше. — Може да е в градината. — Усмихна се и подаде бебето на Холт. — Ще отида да погледна.

— Аз ще отида. — Натаниъл се изправи. Не можеше да повярва, че Меган се бе увлякла в разходка из градината и бе забравила за уговорката им за вечеря. — Ако се появи, докато ме няма… — В този момент чу стъпките й и погледна към вратата.

Косата й бе рошава, очите огромни. Лицето и дрехите бяха почернели от мръсотия. Но затова пък тя се усмихваше възторжено.

— Извинявайте, че закъснях.

— Меган, какво, по дяволите, е това? — Слоун я гледаше изумен. — Изглеждаш така, сякаш си лазила из някой ров.

— Не точно. — Тя се засмя и прокара ръка през оплетената си коса. — Малко се поувлякох и загубих представа за времето. Слоун, взех назаем някои от инструментите ти. Оставих ги горе, в кулата.

— В…

Меган мина през стаята, впила очи в Колийн. Коленичи пред старата жена и постави кутията в скута й.

— Открих нещо, което ти принадлежи.

Колийн се намръщи, ала сърцето й блъскаше оглушително.

— Защо си решила, че ми принадлежи?

Меган нежно пое ръката на Колийн и я постави на прашния метал.

— Той я е скрил под пода в кулата, нейната кула, след като тя е починала. — Тихият й глас накара всички в стаята да замълчат. — Казва, че го е преследвал духът й. — Меган извади разгадания код от джоба си и го остави върху кутията.

— Не мога да го прочета — каза нетърпеливо Колийн.

— Аз ще ти го прочета. — Само че когато Меган пое листа, Колийн я сграбчи за китката.

— Чакай. Нека дойде Коко. Искам и тя да е тук.

Докато чакаха, Меган се изправи и се приближи до Натаниъл.

— Оказа се, че е код — каза му тя, преди да се обърне към останалите. — Цифрите в самия край на книгата. Не знам защо не се сетих по-рано… — След това се усмихна. — Предполагам, че търсех

нещо очевидно, но днес се сетих. Просто така, изведнъж. — Меган спря, вдигна ръце, а след това отново ги пусна. — Извинете, трябваше да ви кажа още щом се сетих. Ала дори не помислих.

— Направила си точно каквото трябва — поправи я Лайла. — Ако трябваше да го открие някой от нас, досега да сме го открили.

— Това като търсене на съкровище ли е? — полюбопитства Кевин.

— Да. — Меган го привлече до себе си и разроши косата му.

— Нямам много време точно сега — недоволстваше Коко, докато Аманда я влачеше към стаята. — Точно когато е най-голямата лудница и всички вечерят.

— Сядай и млъкни — нареди Колийн. — Момичето трябва да прочете нещо. Сипете на леля си нещо за пиене — обърна се тя към Кейкей. — Може да й се прииска да си пийне. И на мен ми долей, така и така си станала. — Колийн вдигна блесналия си поглед към Меган. — Хайде, давай. Чети.

Когато зачете, пъхна ръката си в дланта на Натаниъл. Чу възклицанието на Коко, а сетне и въздишката й. И нейното гърло се бе стегнало от мъка, когато отпусна страницата.

— Затова… Качих се и изкъртих няколко дъски. И открих това.

Дори децата бяха притихнали, когато Колийн положи тънките си ръце върху кутията. Те потрепериха, след това се успокоиха, за да отворят закопчалката и повдигнат капака. Тя извади малка овална рамка, почерняла от годините.

— Снимка — каза Колийн с дрезгав глас. — Майка ми с мен, и Шон, и Итън. Правена е годината, преди да почине. Тогава бяхме седнали в градината в Ню Йорк. — Погали я и я подаде на Коко.

— О, лельо Колийн. Това е единствената снимка, на която сте всички.

— Тя я държеше на тоалетката си, за да я гледа всеки ден. Книга с поезия. — Колийн измъкна тънкото томче и го погали. — Колко обичаше да чете поезия. Това е Йейтс. Понякога ми четеше и ми казваше, че й напомня за Ирландия. И тази брошка. — Тя извади малка емайлирана брошка, украсена с теменужки. — Двамата с Шон й я подарихме за Коледа. Бавачката ни помогна, разбира се. Бяхме още много малки. Носеше я често. — Погали часовник с марказити, стрелката му оформена като стрела, извади и нефритено кученце, не

по-голямо от палеца й. Имаше и други малки съкровища — гладък бял камък, две оловни войничета и цвете, отдавна разпаднало се на прах. След това се показаха четири реда перли, спали десетилетия в кадифеното си легло. — Баба и дядо й ги подарили за сватбата. — Колийн прокара пръст по гладките перли. — Беше ми казала, че ще ми ги даде в деня на сватбата ми. Той обаче не й даваше да ги носи. Били прекалено прости, казваше. Прекалено обикновени. Тя ги държеше в кутийката за бижута. Вадеше ги често и ми ги показваше. Казваше, че перлите, подарени с любов, са дори по-скъпи от диамантите, подарени за показност. Казваше ми да ги ценя и обичам като нея, защото… — Гласът й пресекна, Колийн посегна към чашата и отпи, за да прочисти гърлото си. — Перлите имат нужда от топлина. — Затвори очи и се отпусна назад. — Мислех си, че ги е продал, че се е отървал и от тях, както и от останалото.

— Уморена си, лельо Колийн. — Сузана застана до нея. — Хайде да те заведа горе. Ще ти донеса там вечерята.

— Аз да не съм ти някой инвалид? — сопна се Колийн, но ръката й покри ръката на Сузана и я стисна. — Може да съм стара, ала не съм слаба. Имам достатъчно разум да раздам всичко това. Ти. — Тя притисна брошката в ръката на Сузана. — Това е твое. Искам да го носиш.

— Лельо Колийн…

— Сложи я още сега. Сложи я. — Отмести Сузана настрани и взе книгата с поезия. — Половината от времето си го прекарваш в мечти — обърна се Колийн към Лайла. — Мечтай и с тази книга.

— Благодаря. — Лайла се наведе, за да я целуне.

— За теб е часовника — насочи се тя към Аманда. — Ти все се притесняваш кое време е станало. А пък ти — продължи Колийн и се изви към Кейкей, докато махаше небрежно с ръка на благодарностите на Аманда, — вземи нефрита. Ти обичаш да събираш дреболии, дето потъват в прах после.

Едната й вежда се изви, когато погледна Джени.

— Чакаш да дойде твоя ред, така ли?

Джени се усмихна без следа от притеснение.

— Не, госпожо.

— За теб е това. — Тя подаде на Джени камъка. — Бях по-малка от теб, когато го подарих на майка. Мислех си, че е магически. Може и

да е.

— Много е красив. — Възхитена от новото си съкровище, Джени го потри в бузата си. — Мога да го сложа на перваза на прозореца.

— На нея щеше да й стане приятно — отвърна тихо Колийн. — Тя го държеше на нейния перваз. — Прокашля се и гласът й възвърна обичайната си рязкост. — Вие, момчета, вземете войниците. Бяха на братята ми.

— Страхотно — прошепна Алекс и стисна с неподправено страхопочитание съвършено изработения войник. — Благодаря.

— Благодаря — повтори след него Кевин. — А на леля Коко нищо ли няма да дадеш?

— За нея е снимката.

— Лельо Колийн… — Разчувствана. Коко посегна към кърпичката си. — Не трябваше, наистина.

— Това ще ти бъде сватбеният подарък, затова трябва да си доволна.

— Много съм ти благодарна. Не знам какво да кажа.

— И да вземеш да изчистиш мръсотията от рамката. — Колийн се подпря на бастуна си и се обърна към Меган. — Изглеждаш много доволна от себе си.

Сърцето на Меган наистина преливаше от задоволство, затова не направи опит да се преструва.

— Така е.

Овлажнелите очи на Колийн проблеснаха.

— Така и трябва да бъде. Ти си умно момиче, Меган. И много изобретателна. Напомняш ми за мен самата преди много години. — Тя тихо взе перлите и ги прокара през пръстите си.

— Чакай… — Меган пристъпи към нея. — Нека да ти помогна да си ги сложиш.

Колийн поклати глава.

— Перлите се нуждаят от младост. За теб са.

Смутена, Меган отпусна ръце.

— Не, не можеш да ми ги дадеш просто така. Бианка ги е била предопределила за теб.

— Тя искаше да бъдат предадени.

— Но в семейството. Те се за Коко или за…

— Те са за този, за когото кажа аз — заяви властно Колийн.

— Не бива така… — Меган се огледа за подкрепа, ала всички я гледаха с доволни усмивки.

— За мен е напълно справедливо — каза Сузана. — Аманда?

Аманда докосна с ръка часовника, който бе поставила на ревера си.

— Напълно.

— Чудесно. — Коко хлипаше в кърпичката си. — Наистина е чудесно.

— Точно така трябва — съгласи се Кейкей и погледна Лайла.

— Предопределено е от съдбата. — Тя изви лице към Макс. — Само глупаците се съпротивляват на съдбата.

— Значи всички сме съгласни. — Сузана отново ги погледна и този път кимнаха и мъжете. — Гласуваме „за“.

— Ха! — Въпреки че бе изключително горда, Колийн се намръщи. — Като че ли имам нужда от одобрението ви, за да подаря нещо, което си е мое. Вземи ги. — Бутна ги в ръцете на Меган. — Върви горе да се поизчистиш. Приличаш на коминочистач. Като слезеш долу, да си ги сложиш.

— Лельо Колийн…

— Стига си дрънкала. Прави, каквото ти се казва.

— Хайде. — Сузана пое ръката на Меган и я поведе към стаята й. — Аз ще ти помогна.

Колийн доволно се отпусна на стола си и потропа с бастуна.

— Къде ми е питието?

По-късно, когато луната изплува от морето, Меган тръгна с Натаниъл към скалите. Бризът шепнеше тайни из тревата и се закачаше с дивите цветя.

Тя бе облякла семпла дълга лятна рокля, която се вееше на вятъра. Перлите блестяха като съвършени луни на шията й.

— Какъв ден само, а, Меган…

— Още съм като замаяна. Тя раздаде всичко, Натаниъл. Наистина не разбирам как можа да даде всички тези неща, които й бяха толкова близки.

— Невероятна жена. Само специален човек като нея може да забележи магията.

— Магията ли?

— Практичната ми Меган. — Той я подръпна за ръката и двамата седнала на една скала, загледани в бурните води. — Не се ли зачуди дори само за миг как стана така, че всеки подарък бе толкова подходящ? Защо преди осемдесет години Фъргюс Калхун е избрал тъкмо тези неща и ги е скрил? Брошката с цветя за Сузана, часовникът за Аманда, Йейтс за Лайла и нефритът за Кейкей? А портретът за Коко?

— Съвпадение — прошепна Меган, но по гласа й пролича, че се съмнява.

Нейт се засмя и я целуна.

— Съдбата се гради на съвпадения.

— Ами перлите?

— Именно. — Той ги проследи с пръст. — Символ на семейството, издръжливостта, невинността. Много ти отиват.

— Те… Знам, че трябваше да намеря начин да не ги приема, ала когато Сузана ми ги сложи, след като се качихме горе, ми се стори, че са мои.

— Така е. Запитай се защо ги намери, защо след като семейство Калхун са търсили изумрудите, не са открили и най-незначителния намек за тази кутия? Счетоводната книга на Фъргюс се появи едва след като ти пристигна в Кулите. Ето го и кодираното съобщение. Кой би могъл да го разкодира, ако не логичната мисъл на една счетоводителка.

Тя поклати глава и се разсмя.

— Не мога да намеря обяснение.

— Тогава просто приеми нещата такива, каквито са.

— Вълшебен камък за Джени, войници за момчетата. — Меган положи глава на рамото му. — Май не мога да споря за подобни съвпадения. Нито пък за съдбата. — Изпълнена със задоволство, тя затвори очи и остави вятъра да помилва страните й. — Не мога да повярвам, че само преди няколко дни бях побеляла от тревоги. Някъде тук си го открил, нали?

— Да. — Реши, че бе най-добре да не споменава пред нея колко бе трудно изкачването. — Последвах птицата.

— Птицата ли? — Меган се отдръпна, без да разбира. — Странно. Кевин ми спомена за една птица. Бяла със зелени очи, била

останала с него през нощта. Само че той има прекалено развинтено въображение.

— Имаше птица — каза й Натаниъл. — Бяла чайка с изумрудени очи. Очите на Бианка.

— Само че…

— Приеми магията, когато я откриеш. — Той обгърна раменете й, за да могат и двамата да се насладят на шума на прибоя. — Имам нещо за теб, Меган.

— М-м-м? — Чувстваше се доволна, сънлива и измърка в знак на протест, когато Нейт се отдръпна.

Той бръкна в сакото си и извади някакъв свитък.

— Може и да ти е трудно да ги прочетеш на лунната светлина.

— Какво е това? — Тя ги загледа с любопитство. — Още фактури ли?

— Не. Застраховка живот.

— Я… Боже! Не бива да я разнасяш наоколо. Трябва да я прибереш някъде в сейф. При това защитен от пожар.

— Млъквай. — Нервите му започваха да се опъват, затова Нейт стана и приближи до ръба на скалата, а след това се върна. — Има и здравна застраховка, там е и ипотеката ми и няколко акции. И противната пенсионна сметка.

Меган държеше документите, сякаш бяха диаманти.

— Попълнил си бланката…

— Щом се налага, и аз мога да съм практичен. Щом искаш сигурност, ще ти осигуря сигурност. Има достатъчно цифри, за да има с какво да се занимаваш.

Меган стисна устни.

— Значи си го направил заради мен?

— Всичко съм готов да направя заради теб. Щом предпочиташ да си влагам парите в пенсионно осигуряване, вместо да съсичам дракони, добре, става!

Тя го погледна, застанал на фона на океана и звездите, краката му разкрачени, сякаш бе на палубата на кораб, очите му блеснали със сила, която разпръсваше тъмнината. А синините по лицето му се стопяваха.

— Ти си съсякъл твоя дракон преди години, Натаниъл. — За да не стоят бездейни ръцете й, Меган приглади документите. — Аз обаче

имам проблем да съсека моя. — Тя се изправи, приближи се до него и пъхна хартиите в джоба му. — Леля Колийн ме притисна в ъгъла днес. Каза много неща, включително и това, колко съм била умна, че не поемам никакви рискове. Как никога не бих направила грешката да позволя някой мъж да стане прекалено значим. Било по-добре да съм сама, отколкото да се доверя на някой и да му отдам сърцето си. Тези думи ме притесниха и ме уплашиха. Трябваше да мине известно време, за да разбера какво точно е имала предвид. Предизвиквала ме е да се изправя срещу себе си.

— Ти направи ли го?

— Не ми е лесно. Не ми хареса всичко, което видях, Натаниъл. През изминалите години се убеждавах, че съм силна и самоуверена. Но ето че оставих някой без каквото и да е значение да хвърли сянка и на моя живот, и на живота на Кевин. А си мислех, че защитавам и себе си, и сина си.

— Справила си се отлично, съдейки от всичко, което виждам.

— В някои отношения е наистина много добре. Бях се затворила в себе си, защото така бе по-безопасно. А после се появи ти. — Меган постави ръка на бузата му. — Толкова се страхувах от това, което чувствах към теб. Ала това е вече минало. Обичам те, Натаниъл. Няма значение дали е съдба, или магия, съвпадение или просто късмет. Радвам се, че те открих. — Тя вдигна лице към неговото и се отдаде с наслада на целувката, на мириса на море и на обещанията на ръцете му. — Нямам нужда нито от документи за пенсия, нито от застраховка живот, Натаниъл, — прошепна Меган. — Не че ти нямаш нужда. За теб това е много важно… Престани да се смееш.

— Луд съм по теб. — Все още засмян, той я пое на ръце и я завъртя в кръг.

— Тази твоя лудост ще ни прекатури от скалата. — Тя си пое лъх и се притисна към него.

— Не и тази вечер. Тази вечер не може нищо да ни се случи. Не усещаш ли? Сега ние сме магията. — Отново я пусна, но я задържа притисната, така че дори вятърът не можеше да се промуши помежду им. — Обичам те, Мег, ала не мога да падна на колене.

Тя притихна.

— Натаниъл, мисля, че не…

— Добре. Недей да мислиш. Само слушай. Плавал съм по целия свят, обиколил съм го неведнъж и за десет години видях повече, отколкото някои хора ще видят през целия си живот. Но се върнах вкъщи, за да намеря теб. Не казвай нищо — прошепна той. — Седни. — Поведе я към скалата и седна до нея. — Има още нещо за теб, не са само документите. Те бяха, за да те размекнат. Погледни — каза Нейт и извади кутийка от джоба си. — След това ми кажи, че не е било писано да стане така.

С треперещи пръсти Меган отвори кутийката. Възкликна и вдигна очи към неговите.

— Перла — прошепна тя.

— Щях да купя традиционния диамант. Нещо истинско. Ала щом видях това, го познах. — Извади го от кутийката. — Съвпадение ли е?

— Не знам. Кога го купи?

— Миналата седмица. Още първия път, когато те видях, исках да те доведе тук, на това място. При луната и звездите. — Той погледна пръстена. Перлата бе заобиколена от малки диаманти. — Луната и звездите — каза той и пое ръцете й. — Това исках да ти подаря, Меган.

— Натаниъл… — Опита се да си каже, че всичко бе прекалено бързо, прекалено глупаво, но мисълта избяга. — Прекрасен е.

— Той е бил предопределен. — Докосна устните й със своите. — Както и на нас ни е било писано да сме заедно. Ожени се за мен, Меган. Започни нов живот с мен. Нека бъда баща на Кевин и да имаме и други деца с теб. Нека остарея с теб.

Тя не можеше да намери логика, нито пък да измисли причини, поради които да иска да чакат. Отговори със сърцето си.

— Да. Да на всичко, което каза. — Разсмя се и го прегърна. — О, Натаниъл. Да, да, да…

Той затвори очи от облекчение и радост.

— Сигурна ли си, че не искаш да категоризираш това?

— Сигурна съм. Съвсем сигурна. — Отдръпна се и му подаде ръка. — Моля те. Искам си луната и звездите. Искам и теб.

Нейт плъзна пръстена на ръката й.

— Имаш ме, сладурче.

Когато я привлече отново, му се стори, че чува тиха въздишка, много наподобяваща въздишката на жена.

ЕПИЛОГ

— Мамо! Тук сме!

Меган вдигна поглед от бюрото си, тъкмо когато Кевин влетя в кабинета. Вдигна едната си вежда, когато забеляза сакото, което бе облякъл.

— Боже, Боже, колко си хубав!

— Нали каза, че трябва да се облека, защото било тържество по случай рождения ден на леля Колийн. Нали изглеждам добре? — Той протегна вратле. — Татко ми показа как да си вържа сам вратовръзката.

— Справил си се отлично. — Тя се въздържа да приглади и затегне възела. — Как беше бизнеса с разходките днес?

— Страхотно. Спокойно море и освежаващ бриз. Видяхме първия кит ляво на борд.

— Боже, колко обичам тези морски термини. — Меган го целуна по носа.

— Ако не трябваше да ходя на училище, щях да работя всеки ден с татко и Холт, не само в събота.

— А ако не ходиш на училище, няма да знаеш много повече, отколкото сега. Съботите са ти достатъчни. — Тя го подръпна за косата. — Така е, приятелю.

Кевин си знаеше, че ще стане така. Не че имаше нещо против училището. Все пак бе цяла една година по-напред от Алекс. Усмихна се широко на майка си.

— Всички са тук. Кога ще се появят новите бебета?

— М-м-м… — Сестрите Калхун бяха бременни в различни месеци и това бе доста интересен въпрос. — Бих казала, че ще се започне следващия месец и така ще бъде чак до Нова година.

Той прокара пръст по ръба на бюрото й.

— А коя според теб ще бъде първа? Кейкей или Сузана?

— Защо? — Меган вдигна очи от счетоводната книга и присви очи. — Кевин, да не би да си правил залози за кое ще бъде следващото

бебе?

— Ама, мамо…

— Никакво залагане! — повтори тя и едва потисна смеха си. — Изчакай ме само минутка да приключа с това и идвам.

— Побързай. — Кевин вече подскачаше. — Всички са готови.

— Добре, само да… — Само нищо, помисли си Меган и затвори счетоводната книга със замах. — Работното време свърши. Да отиваме да се веселим.

— Дадено! — Кевин я грабна за ръката и я потегли от стаята. — Алекс каза, че Холандеца е направил невероятна торта и на нея ще има поне сто свещи.

— Няма да са точно сто — поправи го през смях Меган. Когато наближиха семейното крило, тя погледна нагоре. — Скъпи, най-добре първо да надникна горе.

— Да не би да търсиш някого? — Натаниъл слизаше по стълбите. В очите му блестяха искрици, докато стискаше един розов вързоп в ръце.

— Трябваше да се сетя, че ще я събудиш.

— Тя беше будна. Нали така, сладурче? — Той се наведе, за да целуне дъщеря си по бузата. — И питаше за мен.

— Наистина ли?

— Тя още не може да говори — уведоми Кевин баща си. — Още е само на шест седмици.

— Но е много умна за възрастта си. Умница, също като майка си.

— Достатъчно умна, за да познае ласкателите. — Каква картинка само бяха, каза си Меган, едрият мъж с момченцето до него и бебето в ръцете му. Ала те бяха нейната картинка, помисли си тя и се усмихна. — Ела при мен, Луна.

— И тя иска да отиде на тържеството — заяви Кевин и протегна ръка, за да погали сестра си по бузата.

— Разбира се, че иска. Точно това ми каза.

— О, татко.

Натаниъл се ухили и разроши косата на Кевин.

— Мога да изям цял кит, приятелю. Ами ти?

— Точно така, капитане. — Кевин хукна към гостната. — Хайде, идвайте, всички чакат.

— Първо трябва да свърша нещо. — Натаниъл се наведе над дъщеря си, за да целуне Меган.

— О, Боже. — Кевин изви очи към тавана и се отправи към шума, където бе истинското забавление.

— Изглеждаш ужасно доволен от себе си — прошепна Меган.

— Защо да не бъда? Имам си красива жена, невероятен син и изумителна дъщеря. — Той докосна пръст перлите на Меган. — За какво друго мога да мечтая? Ти какво би казала?

Тя повдигна ръка, за да го привлече към себе си.

— Аз си имам и луната, и звездите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.